XIV. évfolyam 2. szám. Ára: 1 forint 1958. január 9.

Ludas Matyi

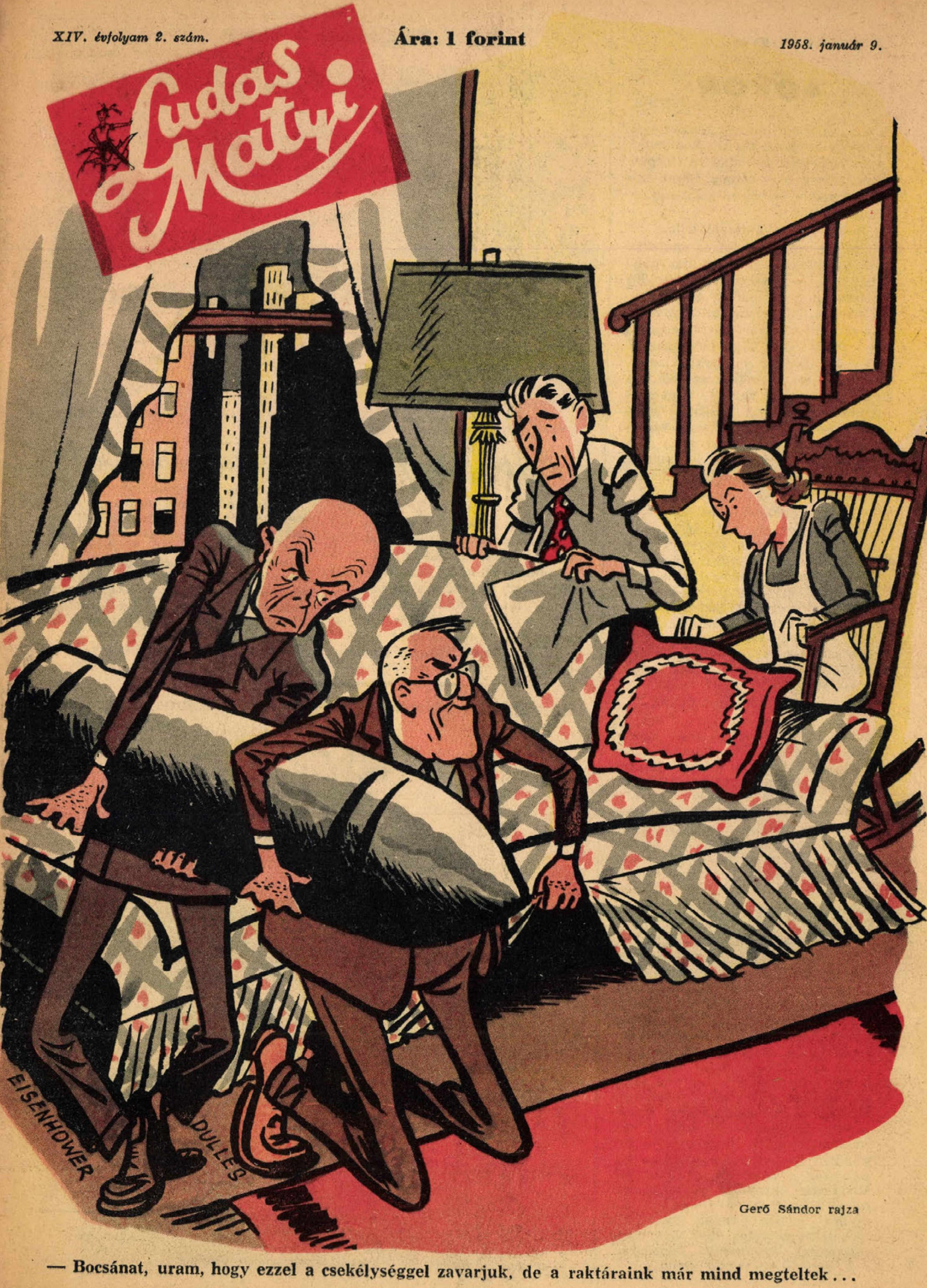
EISENHOWER
DULLES

Gerő Sándor rajza

— Bocsánat, uram, hogy ezzel a csekélységgel zavarjuk, de a raktáraink már mind megteltek . . .

Karinthy Frigyes:

LÖPOR

Az amerikai muníciótelep felrobbant és levegőbe repült. Romhalmaz jelzi a helyét — ahol a főépület volt, fekete lyuk tátong, tátott szájjal mered a felhőkbe, mint egy rémült kiáltás.

A kár százötvenmillió dollár.

Hatvan munkás, aki az épület körül tartózkodott, hallgat már a homályban — harminc mérföldnyi körzetben nem maradt kő kövön s a katasztrófa színhelyét nem merik megközelíteni, mert távoli durrogás és rengés jelzi, hogy még nem pihen a felidézett boszorkányinas; a távolabb fekvő épületrészekben sorra robbannak fel a srapnellek, torpedók, gránátok. Fellázadt az ostoba anyag, s most maga vezeti a csatát, tombolva dühében, a meggyulladt pokol közepén, a senki parancsát meg nem hallgató tüzértábornok: Vakeset.

A kár százötvenmillió dollár.

Cementtornyok, kőbástyák, azbesztfalak hármas kordonja védte a kényes anyagot, külső támadás és belső veszedelem elől. De nagy vihar volt, égi háború — s a rejtelmes hadvezér, aki ezt a háborút vezeti odafönt, úgy látszik, jobban ismeri a fegyvernemet. Egy villám keresztülhasított a védőszerkezet bonyolult hálózatán, szíven találta a kolosszust.

A kár százötvenmillió dollár.

Kár, kár, szörnyű kár... mennyi drága lőpor! Gondold meg, mennyibe került! A sok salétrom, kén, karbonium — hát még a dinamitok, melinitek, ekrazitok különféle finom vegyületei, száz laboratórium dolgozott rajta, ezer, meg ezer ember, görnyedve lombikok fölött, izzadva a műhelyben — készült a srapnellek preciziós burka, a tempírozott gránátok s a sok remekmívű torpedó, mindegyik valóságos kis automatagép, önműködő szerkezet.

A kár százötvenmillió dollár.

S ez most mind kárbaveszett! Nem használható semmire többé, elemeire bomlott, ártatlan hamuvá esett szét a fenyegető hatalom, pillanat alatt vesztette el szörnyű helyzeti energiáját, amit vissza nem adhat senki többé. Nem erre volt szánva. Arra volt szánva, hogy szétvigyék szerte a frontokra, ha egyszer szükség lesz rá, mint ahogy a fertőzés anyaga, a fertőzés helyéről szerteáradni igyekszik, messze, a test minden részébe. Istenem! Mennyi mindent lehetett volna csinálni vele! Falvakat, városokat gyújtani fel! Vonatokat rombolni pocsékká, hidakat robbantani szét — s a sok ház, épület, ember, vonat, híd, amit szét lehetett volna lőni vele, most megmarad, megmarad, megmarad!

A haszon ezermillió dollár.

Körültekintő hold-utas

Szür-Szabó József rajza

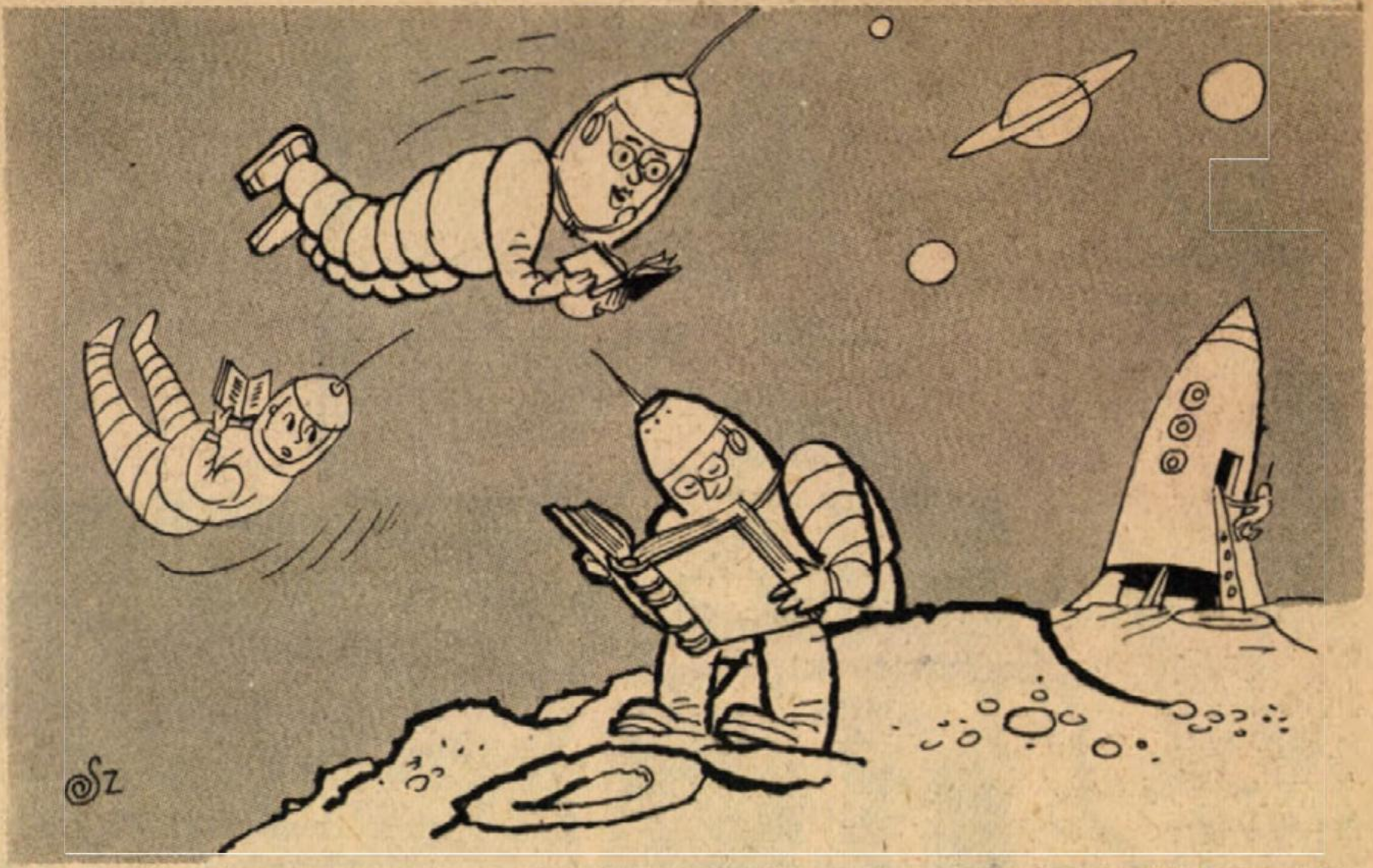

— Önnek volt igaza, hogy komoly könyvet hozott az útra, mi most lebeghetünk az űrben ezekkel a könnyű olvasmányokkal! ...

Egy kis önkritika

A Ludas Matyi karácsonyi számában *„Éljen az erkölcs”* címmel kis cikket olvastunk, s őszinte csodálkozásunkra a cikk azt állította, hogy a *„Ma önről álmodtam”* kezdetű ismert tangót *Lehár Ferenc* szerezte. A Ludas Matyinak is tudnia kéne, hogy *a dal szerzője nem Lehár Ferenc, hanem Kálmán Imre.* Megvan a véleményünk az ilyen felületes szerkesztésről.

Fejlődik a technika

Feleségem az egyik este különleges vacsorával lepte meg a gyerekeket. Aszpikos marhanyelvet vett nekik. A négyéves Bence elé tálalta, aki szemmelláthatóan bizalmatlanul fogadta. De erőt vett magán és belekóstolt. Az első falat után elfintorította az arcát. Még a másodikat is valahogyan legyűrte. De a harmadik után határozottan letette a villát és megszólalt:

— Anyu, a husit megeszem, de a nylont nem!

Készül a filmhíradó a kiskőrösi Petőfi-ünnepségen

Sándor Károly rajza

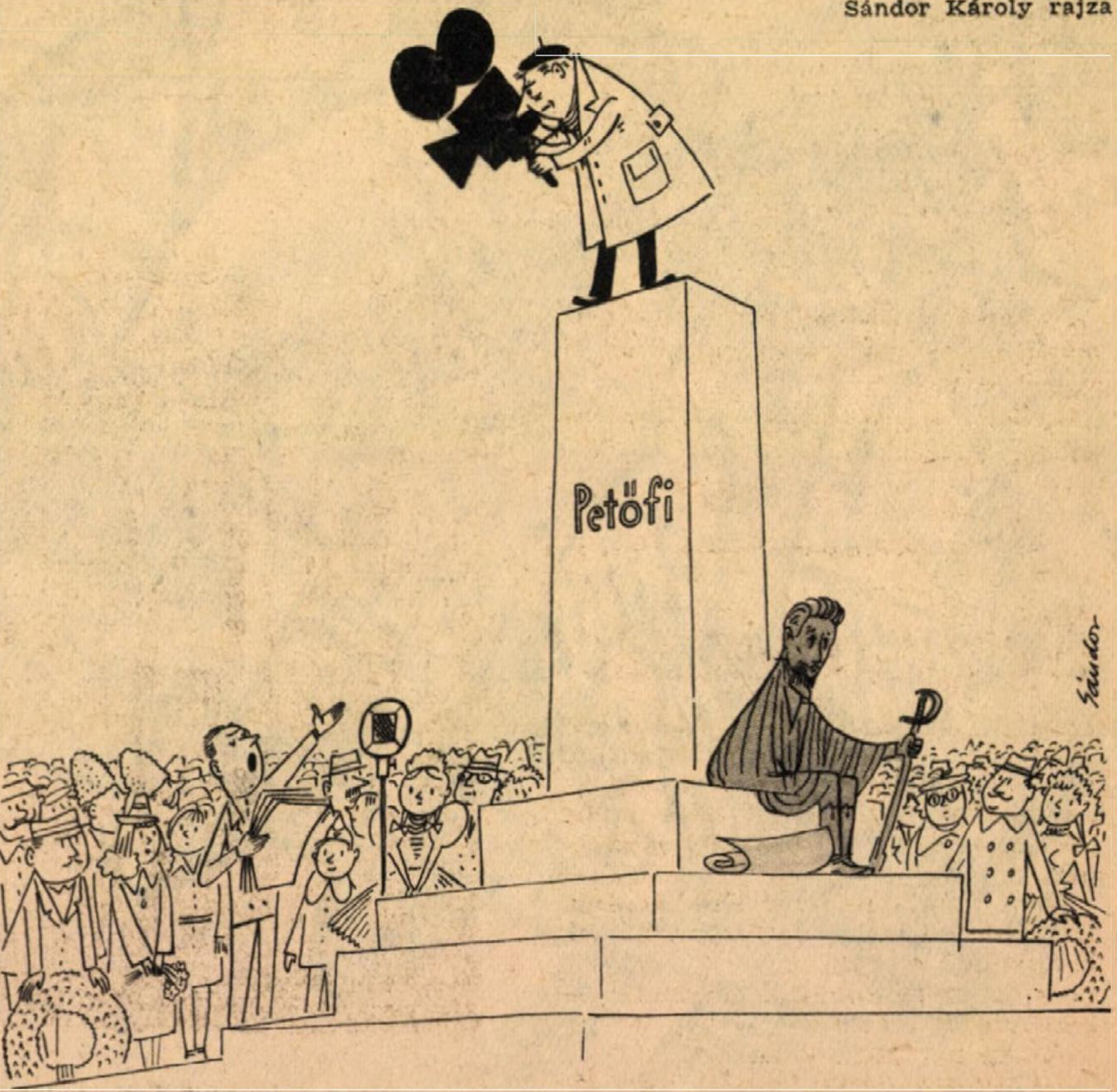

Petőfi: Mit csináljak? Olyan szépen megkért ...

Még mindig itthon

Érdekfeszítő interjú egy színésszel, aki nem ment el

Meghatva szorongatom a kezét Petinek — mert csak így szólítom őtet, Nyul Pétert, a nagy színészt, mint ahogy a milliós magyar közönség is így zárta a szívébe — Peti. Most érkezne vissza messze idegenből, ha elment volna annakidején.

— Mikor is maradtál itthon tulajdonképpen? — kérdeztem.

— Negyvenhétben — mondja és sóhajt.

— Hogy jutottál arra az elhatározásra, hogy egyszercsak fogd magad és itt maradj?

Elgondolkozik.

— Nem tudnám pontosan megmondani. Régóta foglalkoztatott a gondolat. Már egyszer 45-ben is itthon akartam maradni. Azután 46 tavaszán fogott el a kalandvágy, hogy ne menjek el. Végül 47-ben nem bírtam tovább és... — Elcsuklik a hangja.

— Igen. Akkor maradtál itthon.

Bólint. Hallgatunk egy ideig.

— Merre jártál?

Elmereng, tekintete a messzibe réved.

— Láttam Pestet, a Margitszigetet, a Lánchidat és a Dohány utcát. Felejthetetlen volt.

— És soha nem jutott eszedbe, hogy messze innen magyarok élnek?

— De igen. És fájt a szívem.

— Sajnáltad őket?

— Nem. Csak irigyeltem hogy ha majd visszajönnek, mennyi kedvezményben lesz részük.

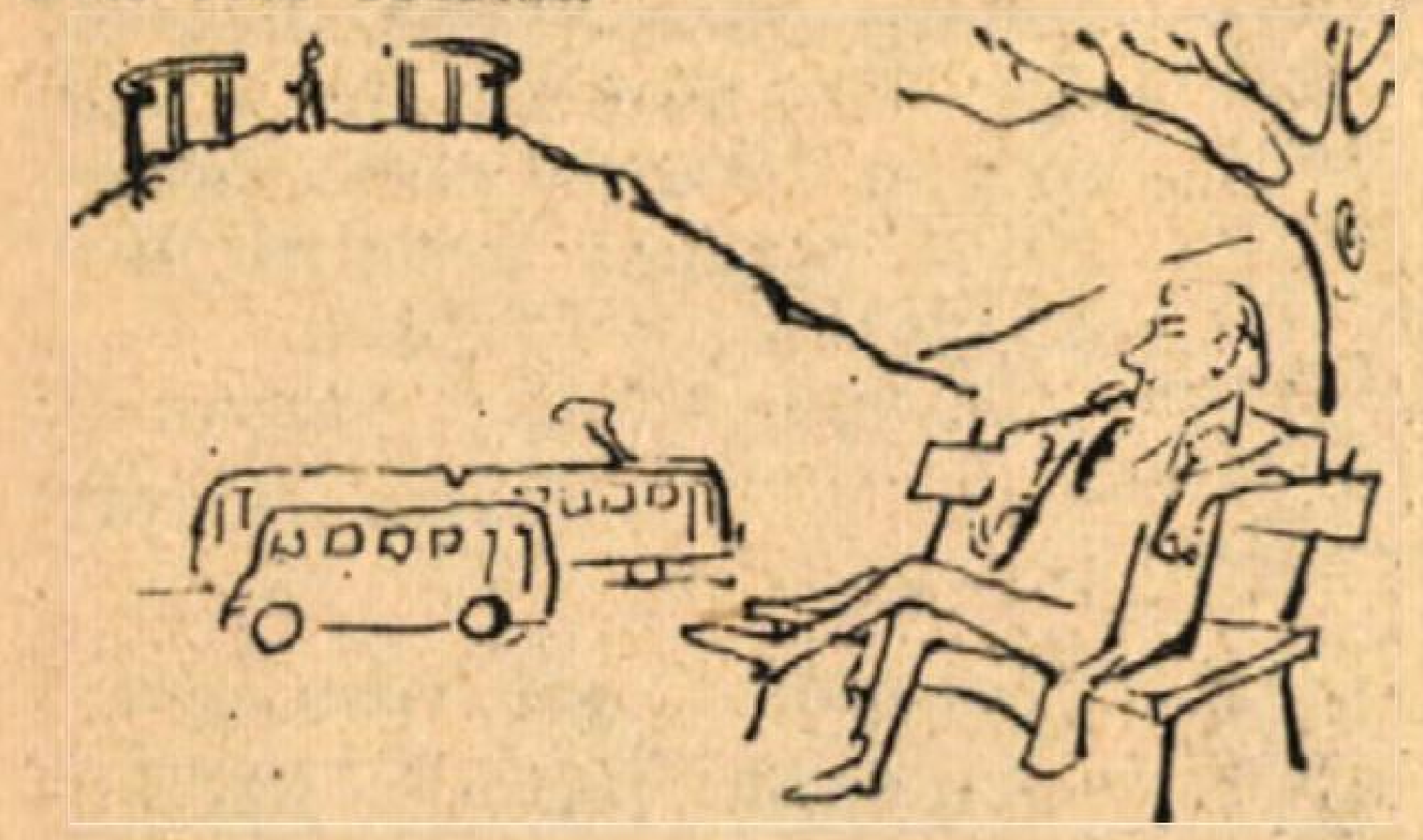

— Szóval megbántad, hogy itthon maradtál és most már szívesen kimennél — csapok le rá.

— Nem — válaszolja. — Kimenni semmi kedvem. De hazajönni!

Kékvölgyi Vilmos

Nem megbízható

Az egyik vegyipari szövetkezetben közgyűlést tartottak, amelyen az új tagok felvételéről döntött a tagság. Amikor az egyik jelölt neve szóba került, az egyik tag szólásra emelkedett:

Nem javaslom felvételre közénk. Az illető megbízhatalan, könnyűkezű, könnyelmű ember!

— És mire alapítja nézetét? — kérdezte az elnök.

A tag nyomban válaszolt:

— Minden versenynapon kint látom az ügetőn!

Mindenütt disznótor

Toncz Tibor rajza

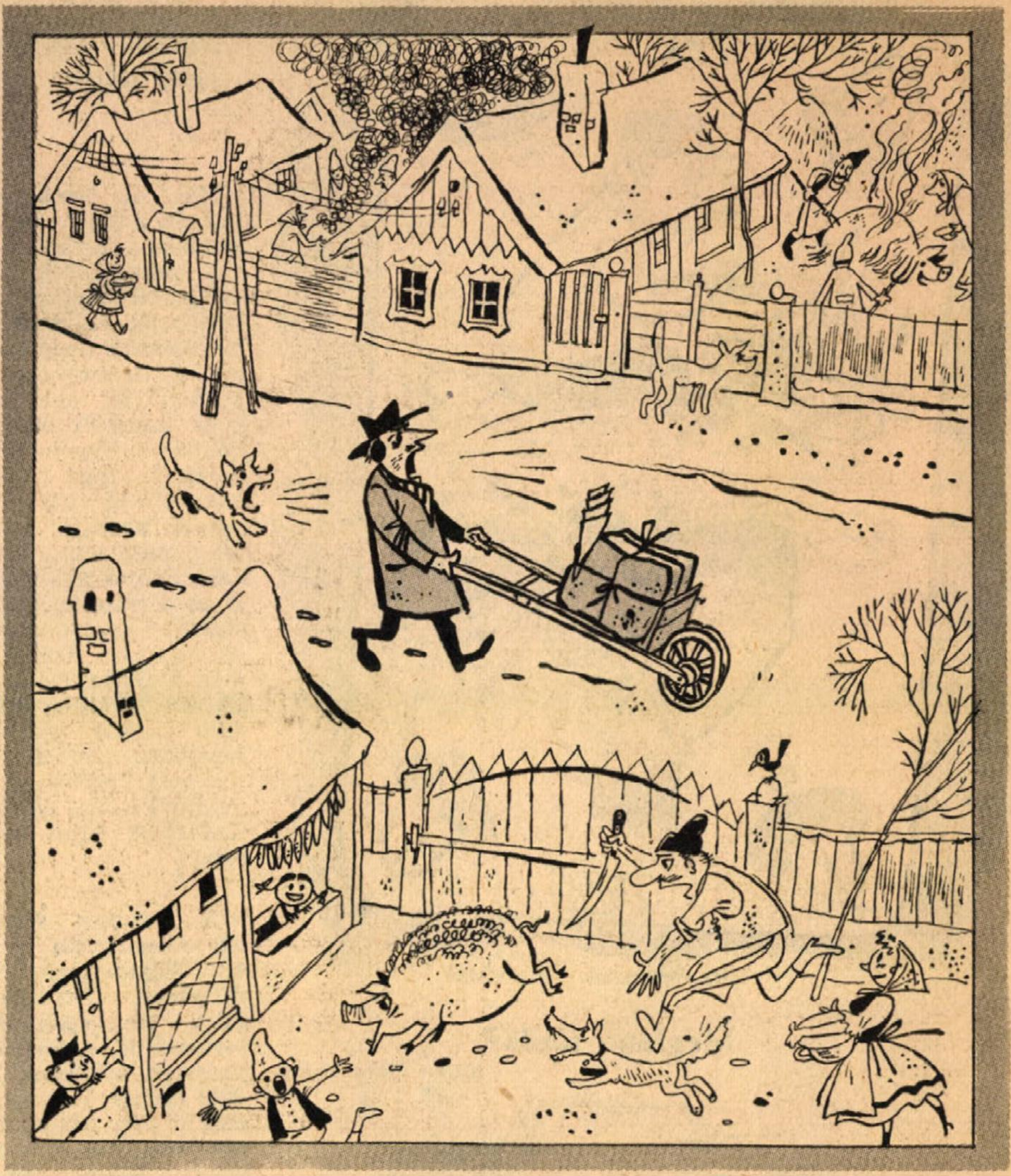

— Szódabikarbónát vegyenek!...

Jótett helyébe...

Pusztai Pál rajza

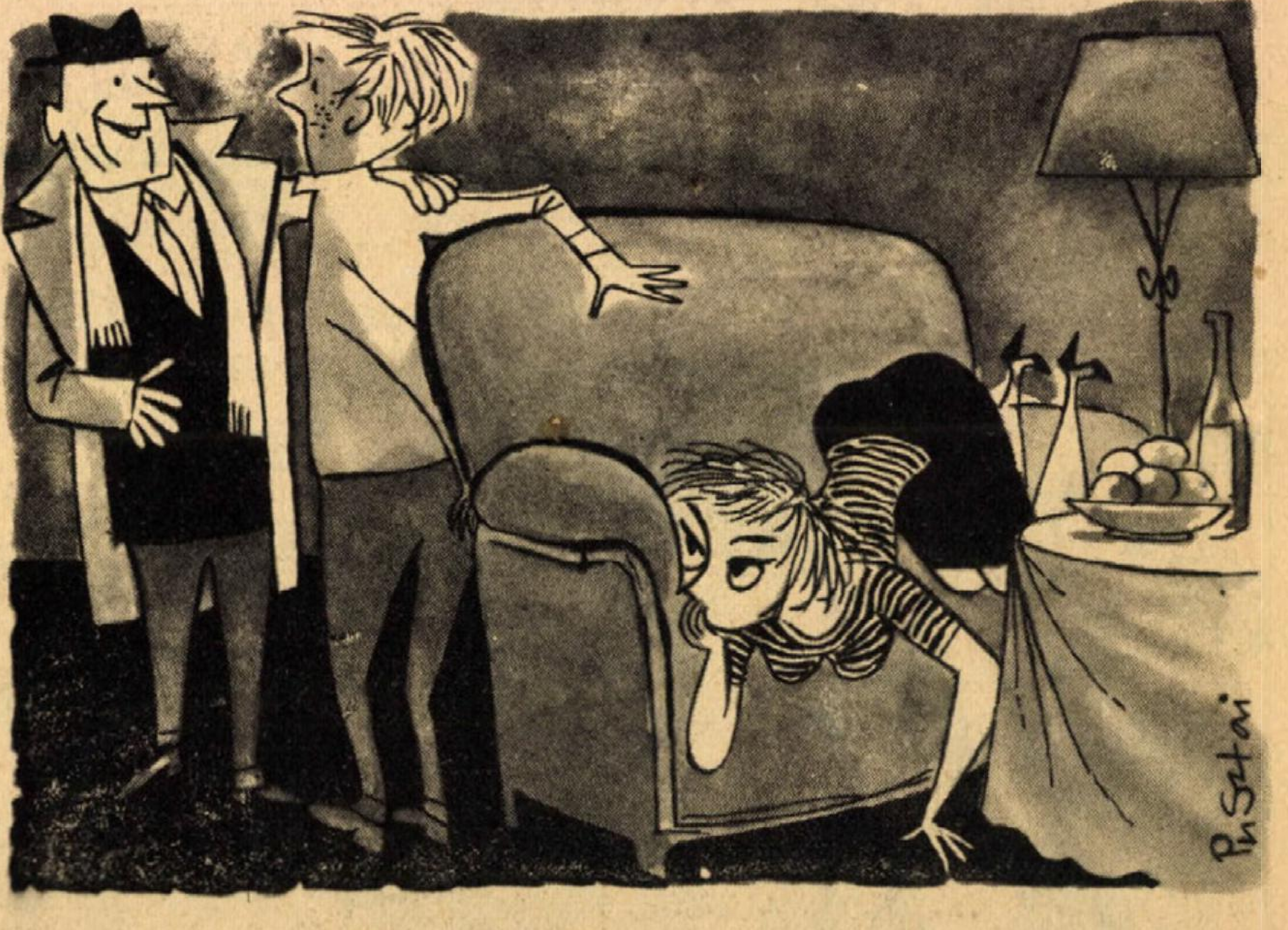

— Derék dolog volt fiam, hogy az egész családnak vettél színházjegyet, de én inkább hazajöttem, hogy te se unatkozzál...

Korszerű makk ász

Várnai György rajza

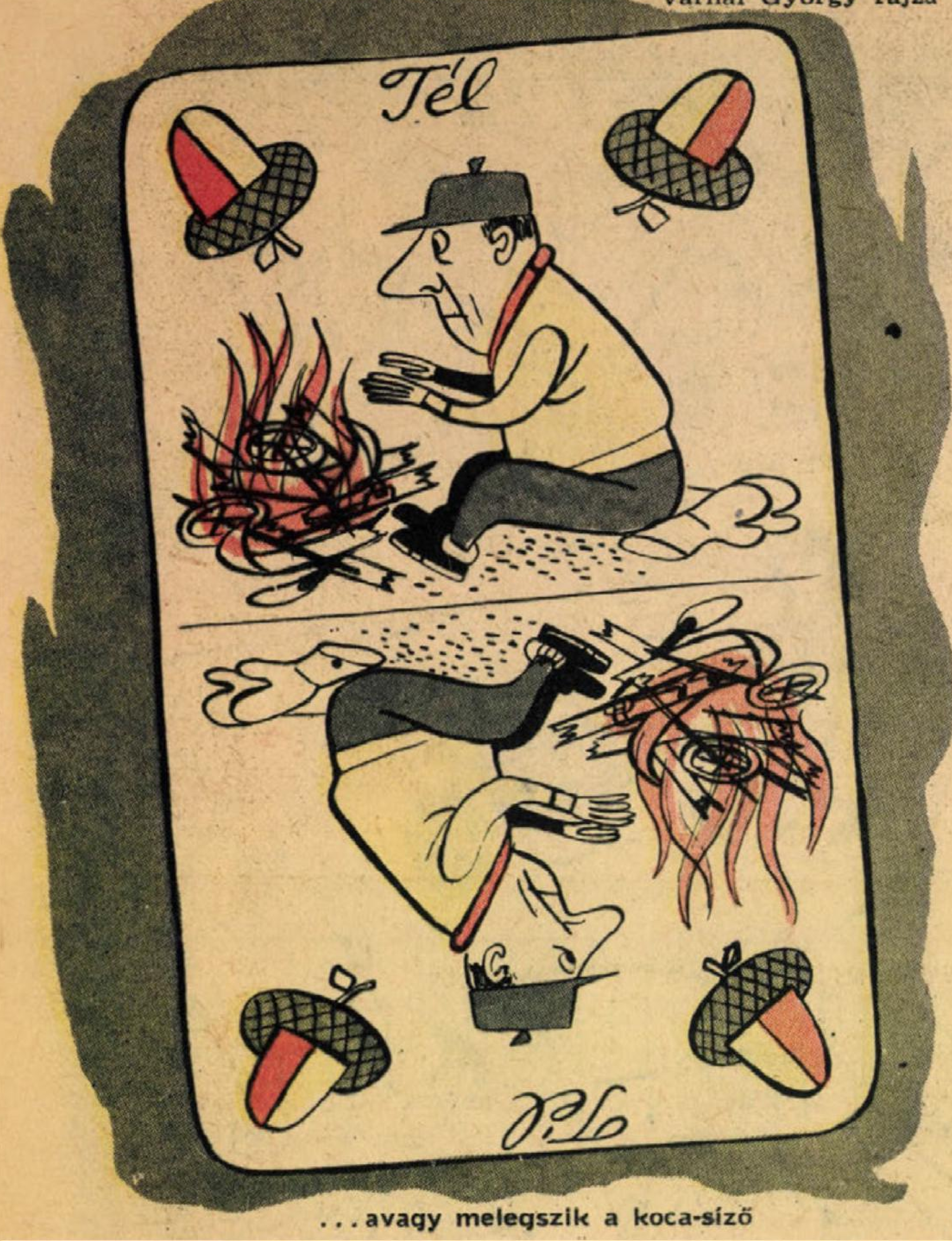

. . . avagy melegszik a koca-sízõ

Meglepő tábla?

Kaján Tibor rajza

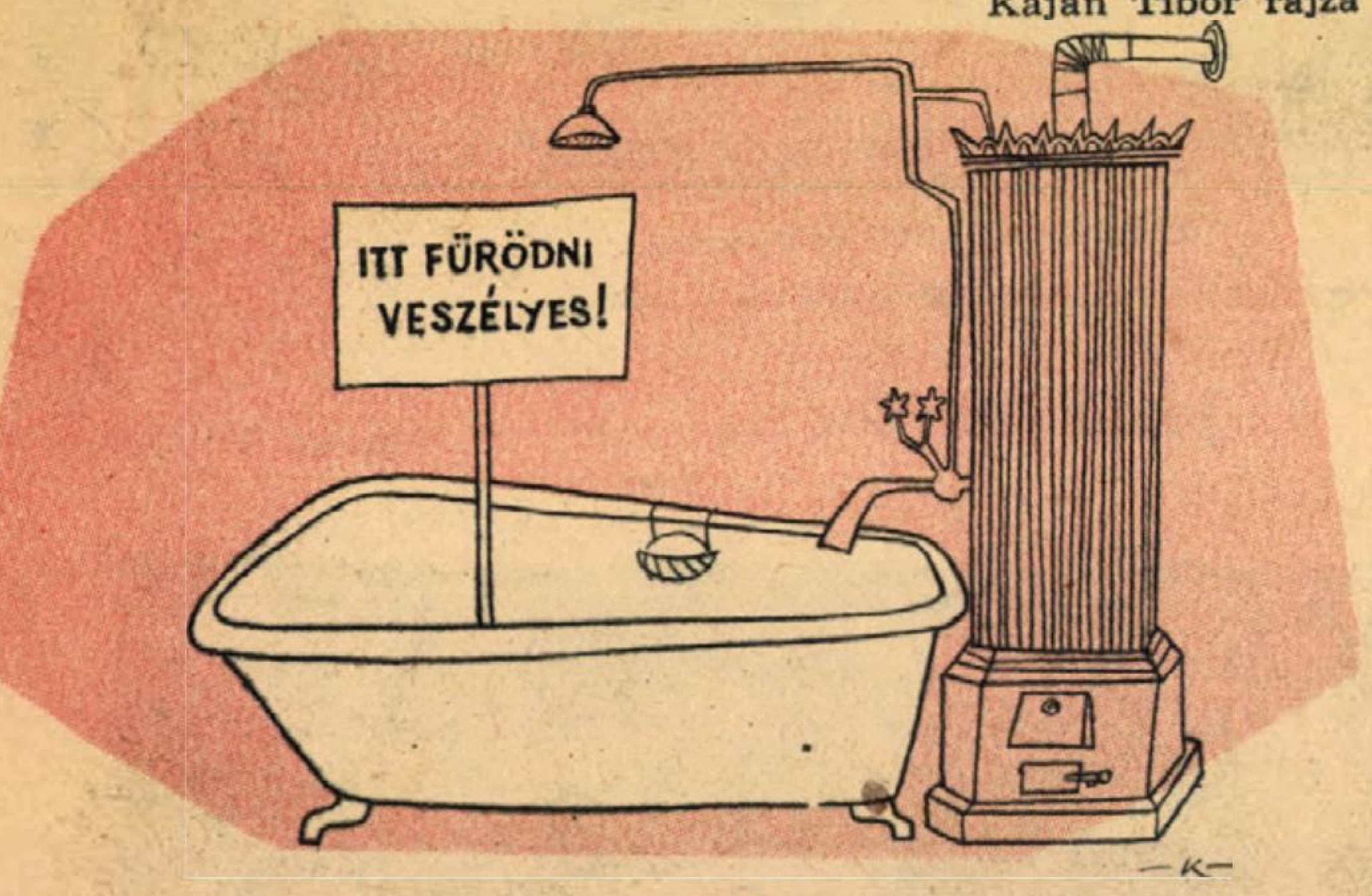

Füttyös nemzet vagyunk!

Minden népnek vannak szenvedélyei, amelyek végigkísérik történelmén, avagy kórképek egy dunai nép életéből.

Történelmi előzmények

Már az ősmagyarok ismerték a fütty, fütyülés fogalmakat. Egykorú krónikások feljegyezték, hogy a magyarok nyilai fütyülve süvítettek az ellenségre. A fütyülésnek nagy szerep jutott a tizennyolcadik században is, nem véletlen, hogy korabeli magyar festőművész éppen tárogatóst örökített meg. (Tárogató: nagyméretű fütyülő billentyűvel, anélkül: lásd furulya címszó alatt, több lyukkal.) Fentebbieket bizonyítja az a tény is, hogy neves szerző e korszakban játszódó regényét *Szól a síp* címen foglalja össze. Ugyan itt említhetjük még Kossuth Lajost, akinek saját bevallása szerint tárogatót nyomott kezébe az Úr, valamint Petőfit, aki szeretett fűzfasípot fújni gyerekkorában.

Jelenkor

A fütyülés szenvedélye egyre nagyobb arányokat ölt. Olyannyira, hogy a füttyfene, fittyfene ősrégi népi kifejezések, ma már legbensőbb érzéseinket hívatottak kifejezni. Ha például csinos nő megy az utcán, a nép túlnyomó többsége megfordul és füttyent egyet. Fiatal fiú, fiatal lányt valami célból ki akar csalni, vagy hívni, akkor fütyül az ablaka alatt, amire kijön. Ha a lány megunja a fiút, akkor fütyül rá! — És nem jön ki.

Fütyül a rádió, amit légköri zavarnak, vagy normál á hangnak szokás becézni, pedig csak az előzékeny Czupák kapcsolta be megint a villanymotort. És fütyül a legnépszerűbb fütyülő-masina, a kávéfőző-bomba, lényege a fütyülés, a fütyülés mellékterméke fekete folyadék, amit az előrelátóbbak külön e célra alkalmazott, ún. vendégekkel itatnak meg.

A fütyülés sajátos pesti vetületei

Ha lelépsz a járdáról, ha belelépsz a tilos jelzésbe, ha fellépsz a mozgó villamosra: fütyülést hallasz. Szerencsés esetben ott a helyszínen tíz forintig terjedhető zenei pótdíjat számítanak fel. Nem véletlen az sem, hogy a főváros legnépszerűbb emberei az ún. füttyösök. Két csoportba oszthatók: vannak akik sárga kocsikon utaznak, vannak akik tábori székek mellett állnak. fütyülés céljából.

A fütyülés legnépszerűbb formája az ún. stadionokban zajlik. A legnagyobb ilyen intézet befogadó képessége százezer néző, huszonkét futballista, két partjelző és egy bíró, akit a huszonkét ember addig ingerel, amíg az nem fütyül. A bíró feladata, hogy úgy fütyüljön viszont, ami fütyülésre izgatja a százezer nézőt és ha ez maradéktalanul sikerül, akkor a közönség elégedetten távozik. Sőt, ha minden jól megy még a távozás előtt előkerül a magyar nemzeti ütőhangszere: a fütykös.

Füttyös nemzet vagyunk!

Szalay Károly

Számos jókívánságot kaptunk lapunk barátaitól és olvasóitól újévkor. A jókívánságokat köszönjük és szeretettel viszonozzuk.

A szertartások fejlődése

Mészáros András rajza

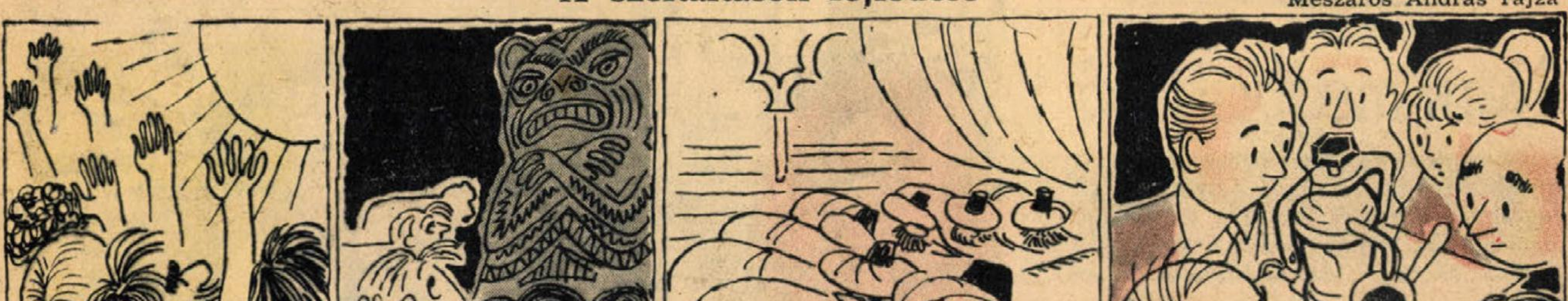

MACKÓBÓL IS MEGÁRT A SOK...

Sándor Károly rajza

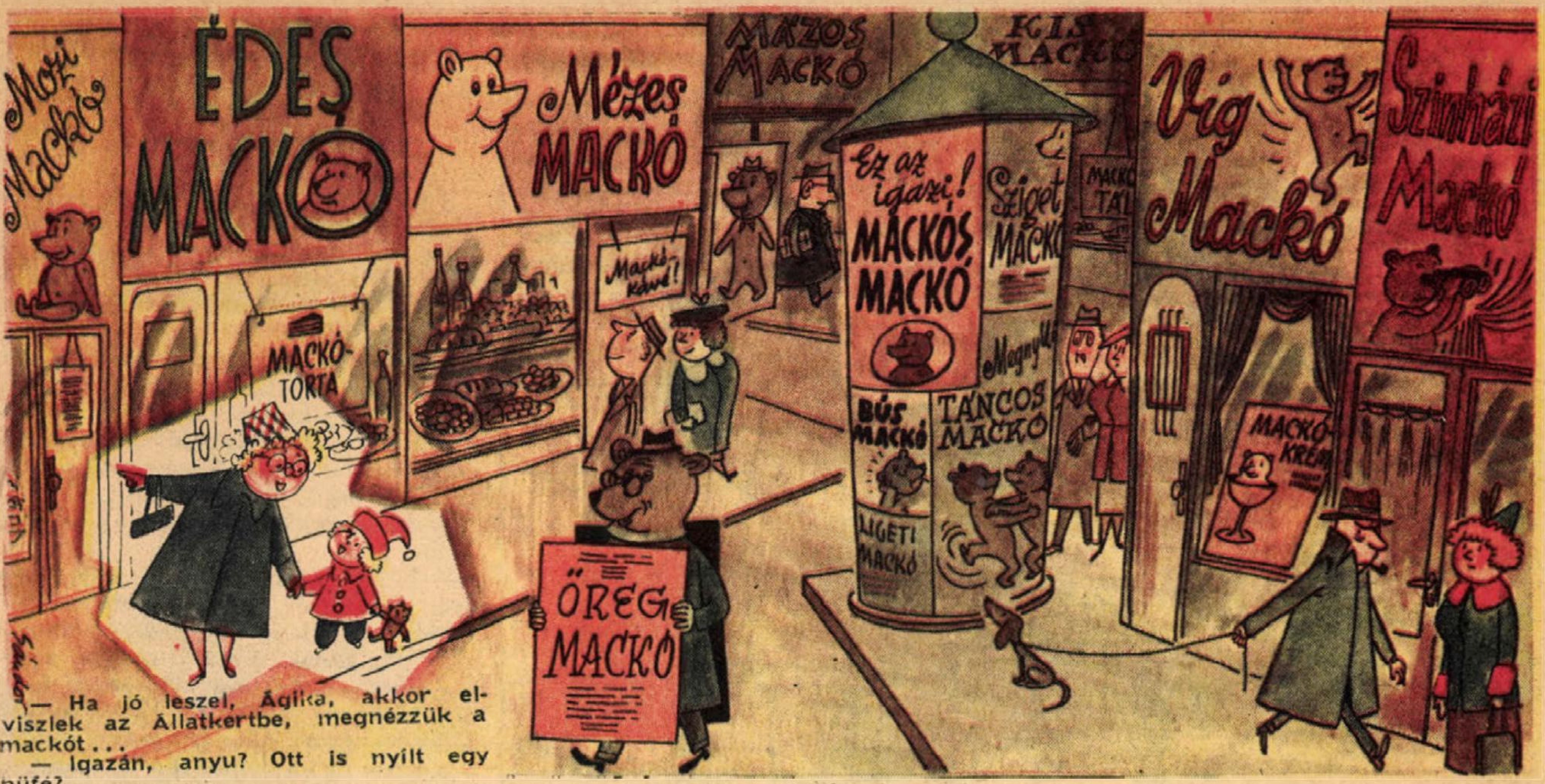

— Ha jó leszel, Ágika, akkor elviszlek az Állatkertbe, megnézzük a mackót...
— Igazán, anyu? Ott is nyílt egy büfé?

Mától is...

— Figyelj ide — mondta 1535 Szilveszterén Boleyn Anna férjének, VIII. Henriknek —, ez így nem mehet tovább. Azt akarod, hogy minden történelemkönyvben zsarnoknak, kegyetlennek írjanak le a tudósok? Holnap Újév napja lesz, ilyenkor mindenki megígéri, hogy lemond régi rossz tulajdonságairól, új életet kezd és megváltozik.

— Hagyjál békén, amíg jó dolgod van — kiáltotta durván VIII. Henrik —, inkább törődj lányunkkal, Erzsébettel!

— Hát jó, ha neked mindegy, hogy mit fognak rólad tanítani a Barcsay utcai gimnáziumban! — mondta jelentőségteljesen Boleyn Anna, azután megvonta a vállát és kiment a trónteremből.

— Várj egy picit — kiáltott utána VIII. Henrik —, hogy is van azzal a Barcsay utcai gimnáziummal?!

— Képzeld el, hogy a történelem órán feláll a Kovács Gyuri és belőled felel. Elsorolja gyilkosságaidat és elmondja, hogy a húst mindig a kezedből etted, a csontod a hátad mögé dobtad, hogy te voltál minden idők legkegyetlenebb uralkodója, egyszóval lehord a sárga földig.

— Ezt nem szeretném, — mondta VIII. Henrik. — Nem jó érzés, hogy a Barcsayban pocskondiázni fognak a tanulók.

Boleyn Anna elhatározta, hogy addig üti a vasat, amíg meleg.

— Mindezt elkerülheted — mondta gyorsan —, ha most újévi fogadalmat teszel. Ígérd meg, hogy 1536-ban a húst késsel, villával eszed, hogy nem leszel kegyetlen, hogy nem fejezteted le azokat, akikre megharagszol, akik utadban állnak.

VIII. Henrik szívére tette a kezét és ünnepélyesen megesküdött, hogy jámbor, jóságos király lesz, hogy nem eszik kézzel, és hogy hirtelen haragjában senkit se fog kivégeztetni.

Rövid ideig be is tartotta 1536-ban a szavát, azután újra kegyetlenkedni kezdett. Boleyn Anna figyelmeztette őt újévi fogadalmára, mire olyan dühös lett, hogy feleségét nyomban lefejeztette. Boleyn Anna közvetlenül kivégzése előtt ezt üzente kedves férjének:

— Henrik, emlékezz a Barcsay utcára!

Henrik azonban nem törődött az üzenettel. Úgy döntött, hogy Annát még lefejezteti és aztán fog új életet kezdeni.

Palásti László

Pazarlás az üzemanyaggal

Réber László rajza

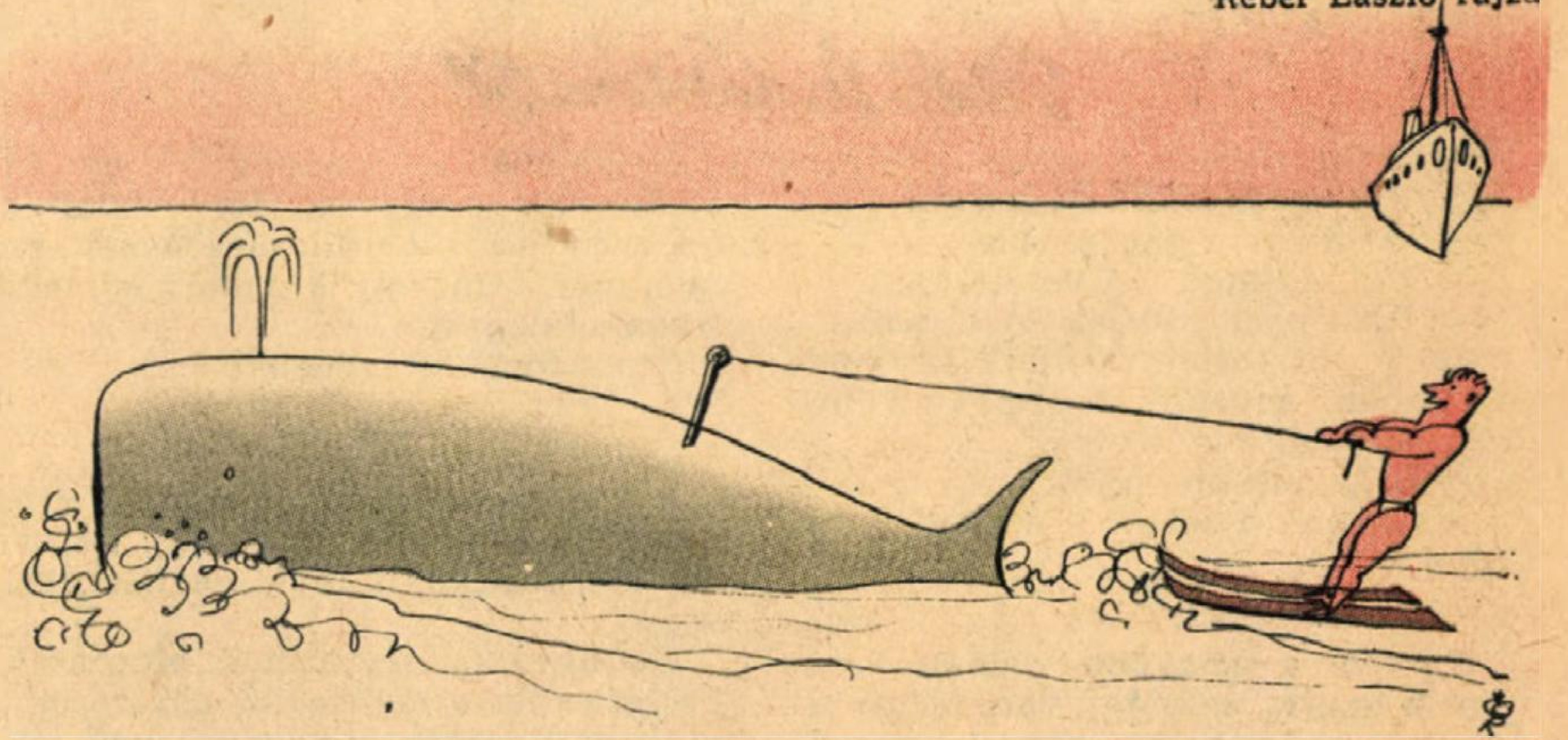

Melyikük segítse fel a Mancit?

Toncz Tibor rajza

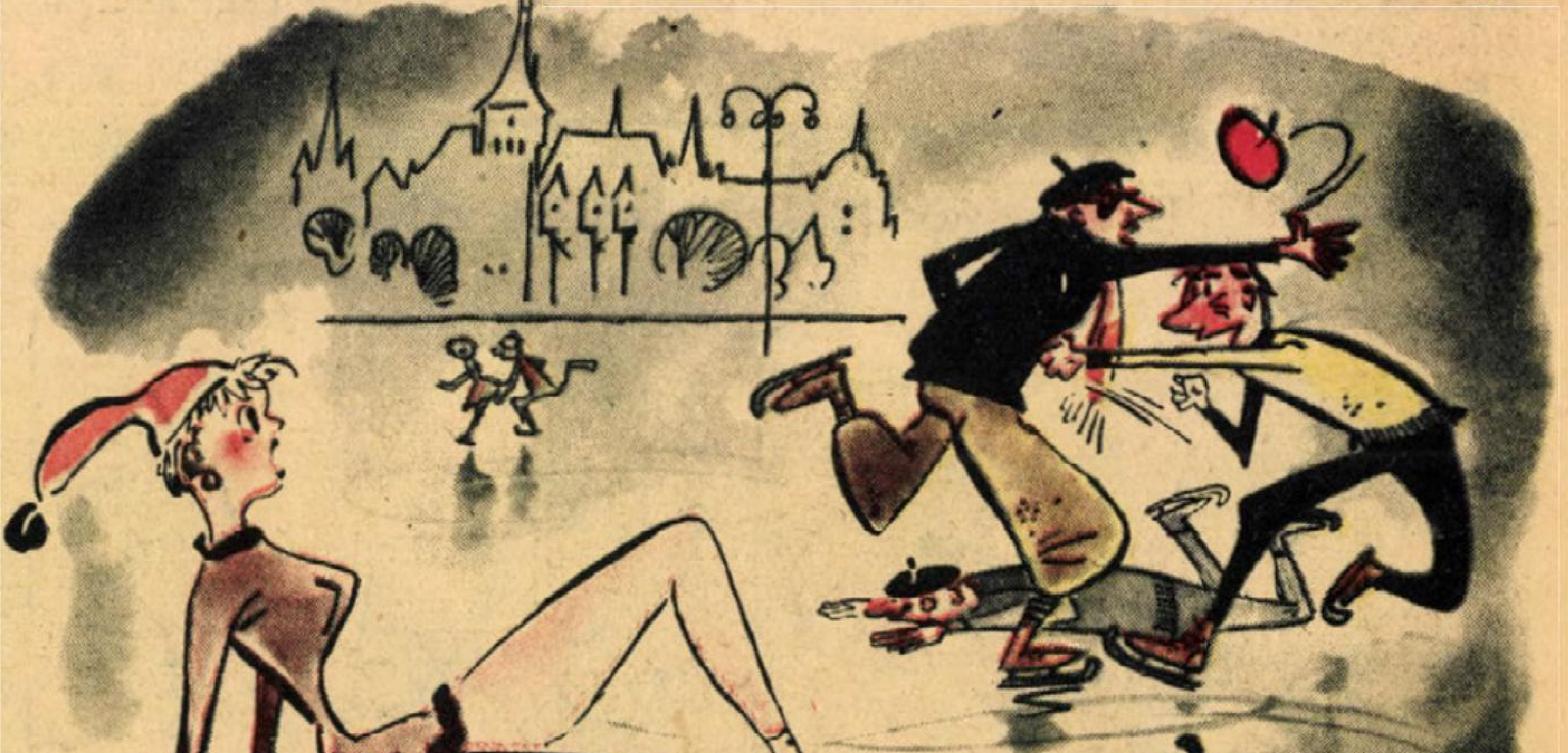

— Döntsenek már végre fiúk, mert még felfázom! ...

Újév után a Bizományiban

Gerő Sándor rajza

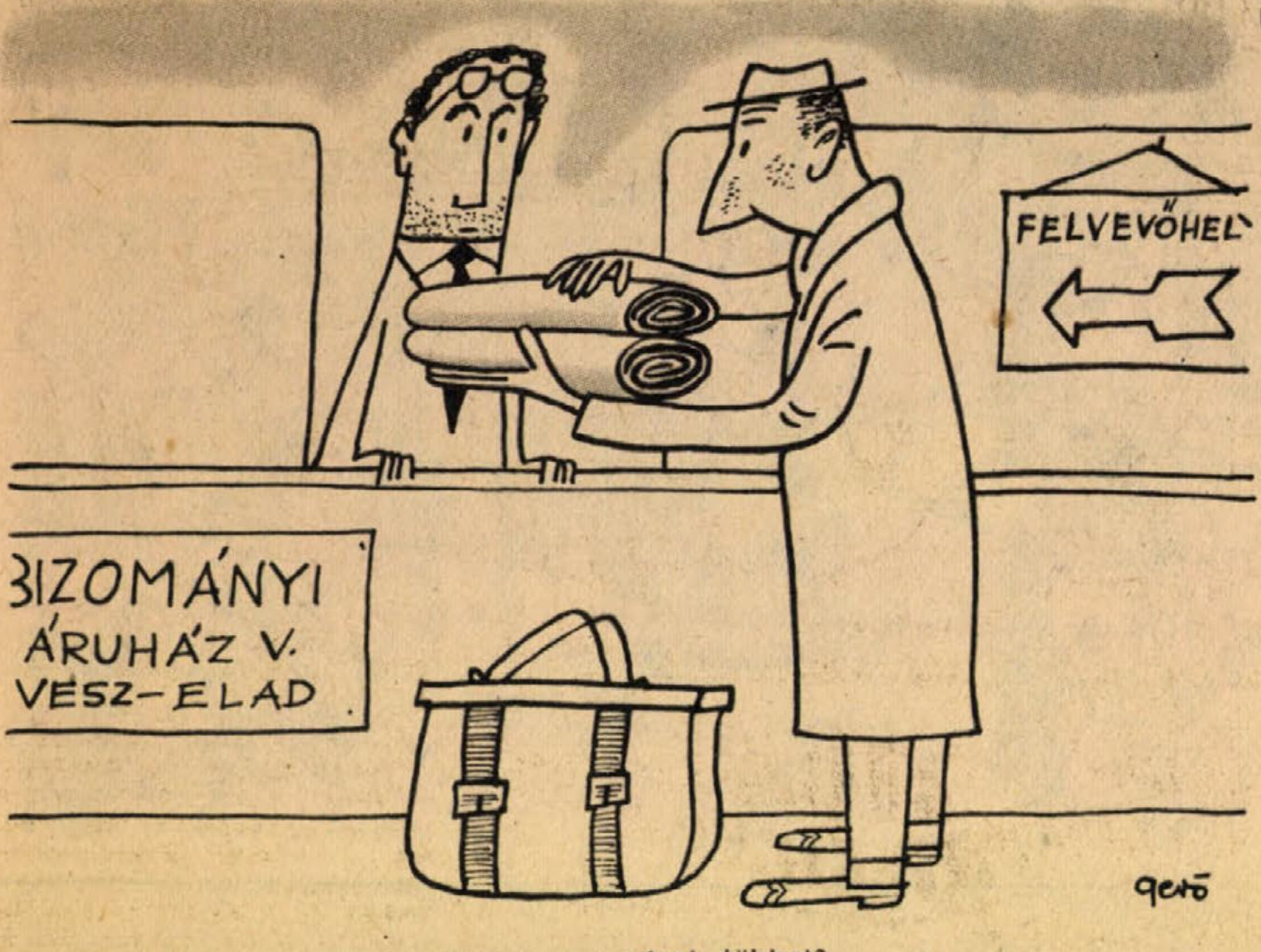

— A diósért sem adnak többet?

Pesti tudósítónktól

Utólérhetetlen a magyar nyelv finom árnyalatokban! Hallgassuk csak meg ezt a rövid párbeszédet:

— Hol voltatok Szilveszterkor?

— Idén nem voltunk sehol sem.

Egek, mi történt velük? Eltűntek az űrben, anyaguk energiává változott, Utópiába költöztek?

Dehogy, otthon voltak.

Az otthon a sehol, a máshol a valahol.

*

Ha lent a völgyben vízhiány van, fent a hegyen hóhiány van. Mégis síelnek a budai hegyekben, hárommilliméteres havon, zuzmarán, csúszós fűvön, levélen.

Csak ábrándozni merészelnek olyan síparadicsomi állapotokról, amikor külön tábla hirdeti majd: „Vigyázat, mély hó!”

*

Megdöbbenve olvastam, hogy új elektromos agyvizsgálót találtak fel, s ha hinni lehet a híradásnak, ez nem más, mint egy 8 csatornás elektroenkefalográf.

Nincs többé magánélet!

*

A babona ellen adminisztratív eszközökkel nem lehet harcolni, de talán a szabóipar, a divat segítségével lehet.

Ha ugyanis egy ruhán cippzárak helyettesítik a gombokat, egyszerűen nincs mit megfogni kéményseprő közeledtére. Így szolgálja a modern technika a felvilágosodást. Hát még ha a nukleáris távfűtés feleslegessé teszi a kéményeket, s nem lesz mit seperni!

F. L.

Egy színész, aki mindent vállal

Réber László rajza

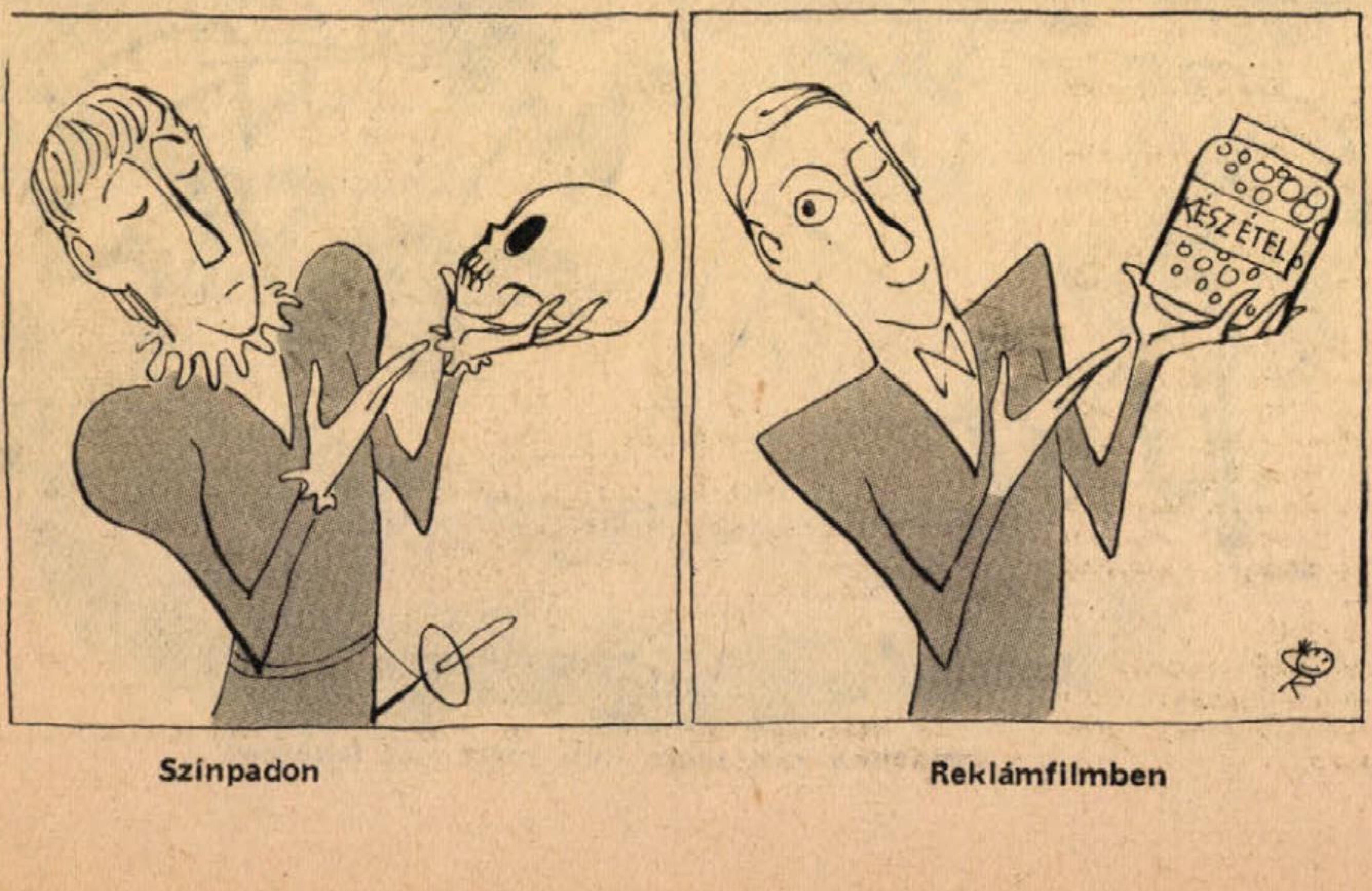

Színpadon

Reklámfilmben

MESÉK, tanulságok nélkül

A világ leglustább embere

Volt egyszer két diák, János és Ákos. Olyan restek voltak, hogy sokszor reggelig sem aludtak, mert lusták voltak lehunyni a szemüket. Hogyan és miből éltek ekkora tunyaság mellett? Ezt ne kutassuk. Éltek!

Történt egyszer, hogy elaludt szobájukban a villany, mert kiégett a körte.

Két napig hevertek a sötétben, mert nem tudtak megegyezni abban, melyikük csavarjon be újat a kiégett villanykörte helyébe. Végül megállapodtak.

— Csavarjuk be együtt — mondta János.

— Jó! — felelte Ákos és örült, hogy ilyen rövid szót talált a válaszra.

Felcihelődtek hát és nekikészültek a nagy munkának. A csillár nagyon magasan lógott, ezért úgy döntöttek, hogy Ákos a János vállára áll. Így is történt. János leguggolt, Ákos fellépett a vállára, a kezében tartott villanykörtét odaillesztette a csillár csavaros foglalatához és aztán csendesen leszólt Ákosnak:

— No, és most forogj!

A világ legönzőbb embere

Szikrázó napsütésben, sziklás hegyi úton kaptat felfelé egy kordély. A rozoga alkotmány tetején, mintegy trónon ül kövéren és izzadva Bódog, a szegény, de istenfélő kalmár.

A kordélyt egyéb igavonó állat híján Bódog felesége húzza. Persze, szakad róla a verejték.

Az egyik fordulónál váratlanul szembetalálkoznak a szomszédjukkal.

— Hová, hová, Bódog szomszéd? — kérdezi amaz.

Bódog megböki ostornyelének hegyével a kordélyba fogott felesége vállát és szomorú sóhajjal feleli:

— Beteg ez az asszony. Viszem az orvoshoz!

A világ leghiggadtabb embere

Ejtőernyőugrásra oktatják Fülöpöt. Megmagyarázzák neki, hogy amikor kiugrik a gépből, számoljon egyenletesen tízig, és csak azután húzza meg az ernyő nyitózsinórját. Ha nem így tesz, akkor a hamarább kinyíló ernyő bekerülhet a repülőgép légörvényébe, elszakadhat, összegubancolódhat és kész a szerencsétlenség.

Ezután felviszik Fülöpöt ezerméter magasra. Ott Fülöp bátran kiugrik a gépből. Fentről is figyelik az ugrást, de alulról, a földről is, ahol a mezőn a parasztok éppen szénakazlakat hordanak össze. Fenn is, lenn is rémülten látják, hogy Fülöp ejtőernyője nem nyílott ki és a szerencsétlen ember, mint a menkő, csapódik bele egy szénaboglyába és el is tűnik abba.

A mezei emberek halálraváltan rohannak a kazalhoz és lázas igyekezettel egy pillanat alatt szétdobálják.

Hát ott guggol Fülöp, keze az ernyő nyitózsinórján, és behunyt szemmel, nagyon nyugodtan, tagoltan éppen azt mondja:

— Ki-lenc!

*

A gyűjtést folytatom.

Szinetár György

KISKOCSMA EGYKOR ÉS — MA

Szür-Szabó József rajza

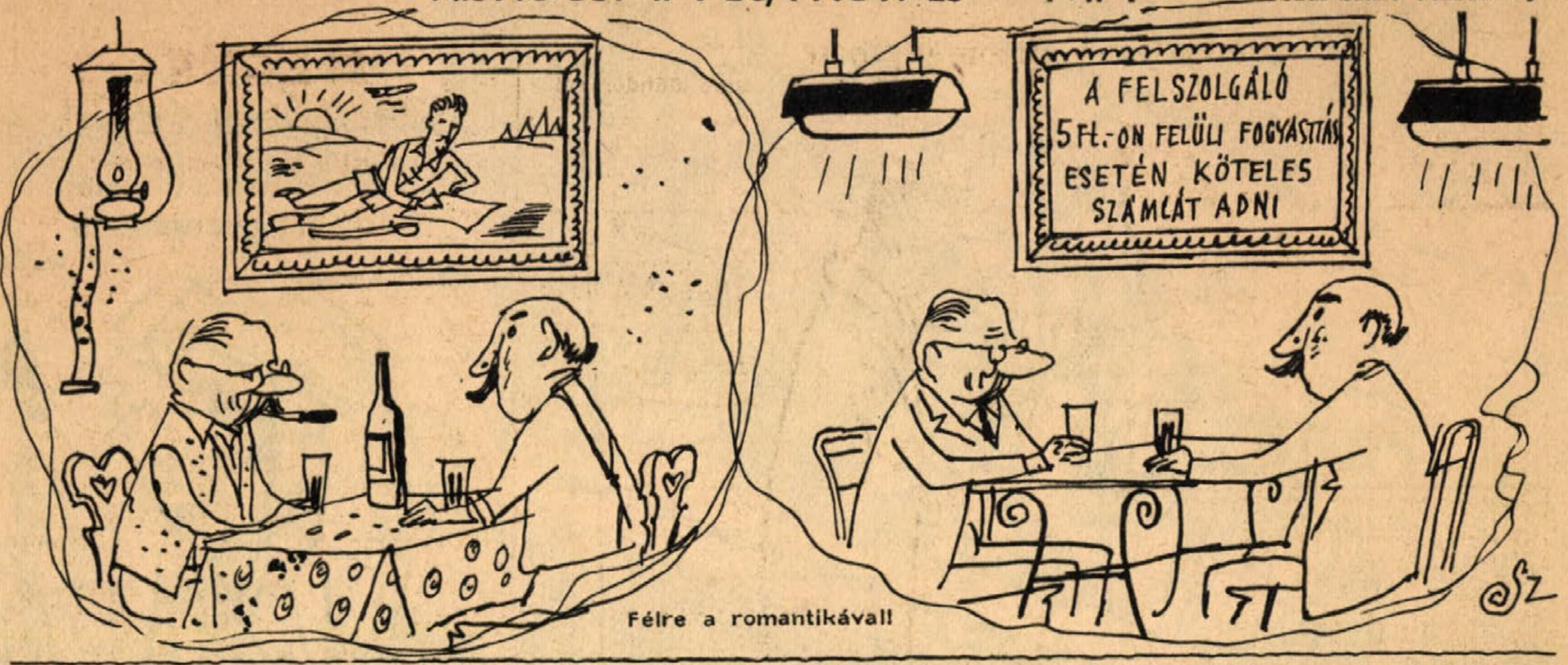
A FELSZOLGÁLÓ 5 Ft.-ON FELÜLI FOGYASZTÁS ESETÉN KÖTELES SZÁMLÁT ADNI
Sz

Félre a romantikával!

LIBA-TRILÓGIA

1. Tépelődés

Anyu belekarolt apuba. Másik kezében vitte a szatyort. Apu a másik kezében a szivart vitte, viszont a pénztárca nála volt. Férfidolog egy ilyen pénztárcát hordani, ezért semmi kivetni való azon, hogy nem ő vitte a szatyort. A piac felé mentek.

— Veszünk egy libát! — mondja anyu.

— Dehát az rengeteg pénz! — tépelődik apu.

— A múlt héten már beleegyeztél! — jön vissza a határozott siránkozás.

— Az a múlt héten volt. — rúgja fel a szerződést apu.

— Jól be lehet osztani — apellál anyu.

— Mekkorát akarsz venni az istenért!? — adja meg magát rugalmasan apu.

— Úgy, egy ötkilósat — győz a mama.

— Fél dekával sem nagyobbat.

— Egy ekkora állatnál ezt nem lehet olyan pontosan kiszámítani.

— Csak kevesebb lehet.

— De nem sokkal, mert akkor nem gazdaságos.

— Lemegyünk 4,50-re.

— Az sok. Talán pont a májnak a súlya. Nem szereted a májat?

— Enni igen, csak fizetni nem.

Az őstermelők asztalán, mint pihenő revügörlök feküdtek szép libasorban a szebbnél szebbek, sárgábbnál sárgábbak és zsírosabbaknál zsírosabbak. Hassal felfelé kínálták magukat. Apu mindjárt kiszemelt egy gyönyörűt. A liba pont egy ötös volt. Szívdobogva megvették és indultak hazafelé. Mivel az erszénye megüresedett, most már apu vitte a szatyort. Ez a világ rendje.

2. Álom

— Ebből van legalább 1,80 tiszta, kiadós zsír. A mája remélem megvan 60 deka, töpörtyű fél kiló, marad 2 kiló 60 deka hús.

— Számolj csak 2,50-et a húsra, mert a bele van legalább 10 deka. Azt csak nem akarod szintén beiktatni valamilyen menübe?

— Na jó! Tehát ma este töpörtyű, holnap tízóraira zsíroskenyér.

— Töpörtyűvel.

— Nem bánom. Egy-egy töpörtyűvel. Holnap délben húsleves az aprólékkal.

— Most már egye fene, vegyünk hozzá még egy velőscsontot.

— Habzsolni akarsz, te bolond? Holnap estére lesz a többi töpörtyű.

— Minden este töpörtyű? Hány darabból áll egy fél kiló?

— Attól függ mekkorára vágom.

— Képes vagy atomokra hasítani ezt a bőrt.

— Estére tehát esztek a töpörtyűből.

— Eszünk belőle? Megeszszük! Meddig akarsz egy fél kiló töpörtyűt eszegetni? Elfelejted, hogy négyen vagyunk?

— Kalóriadús étel a töpörtyű. Ezt csipegetni kell, nem zabálni.

— Vasárnap a melle lesz vagdalva.

— Édes anyukám, tudod, hogy utálom a fasírtot. Elrontod azt a gyönyörű színhúst.

— Mégegyszerannyi lesz belőle.

— A mennyiség rontja a minőséget.

— Szóval nem tudok főzni.

— De tudsz főzni, csak utálom a fasírtot.

— Ez nem fasírt, hanem vagdalt libamell.

— Már látom! Öt napig fogunk szenvedni egy liba mellett. Hétfőn este pedig lesz a két comb. És a háta sütve.

— Négyen együnk két combot?

— Nagy combok ezek.

— De nem elég nagyok. És a háta? Az egy csontváz, amilyent lépten-nyomon talál az ember a Szaharában.

— Kedden és szerdán este máj lesz. Ezentúl minden reggel libazsíros kenyeret kaptok.

— Máj nélkül?

— Az egy külön fogás.

— Szép kis fogásaid vannak. Ez már cselgáncs, amit velünk csinálsz.

3. Valóság

— Tehát szerdáig el vagyunk látva és marad egyegy kiló zsír.

Hazaérkeztek. Apu feldobta a tetemet a konyhaasztalra és bevonult duzzogni a hálószobába. Anyu rögtön nekiesett a libának késsel, baltával. Vagdalt, pucolt, perzselt, kibelezett, kereste az epét, meg is találta, majd kiteregette tenyerére a májat, a gyönyörűt és besietett vele apuhoz.

— Nézd ezt a csodát.

— Sütve majd dugdosod.

— Te utálatos!

Megjöttek a gyerekek. A kicsinek le kellett vágni egy darab nyersmájat. A nagy kilopott a töpörtyűből hármat és kért anyutól kettőt. Anyu kiment ajtót nyitni. Közben a kicsi bevitt apunak hármat és megevett kettőt. A szomszédasszonyt a szag egyenesen a konyhába vezérelte. Múlt héten ő kínált. Beszélgettek, kóstolgattak. Anyu csak nem tehette el a tálat a vendég elől. Ezt a két rosszcsont is kihasználta. Szóval, rántotta lett vacsorára. Szombaton májat koldultak tízóraira és délben a zöldséggel együtt, úgy egészen mellékesen, előételként megették az aprólékot, főételként a két combot (egyet a mama szájába tömtek, hogy hallgasson) továbbá a hátát és a mellét. Utóbbit természetes halmazállapotában. Estére maradt még egy kicsike máj a krumplihoz. Vasárnap reggel anyu kiment a piacra disznóhúsért. Estére a nincstelenek pirítósa volt, az aszkéták csipkebogyóteájával. S' hogy mégis igaza legyen, anyu titokban megtöltötte a libanyakát egy ismeretlen masszával és azt szeletelgette szerdáig.

Albán Frigyes

Válóper

Pusztai Pál rajza

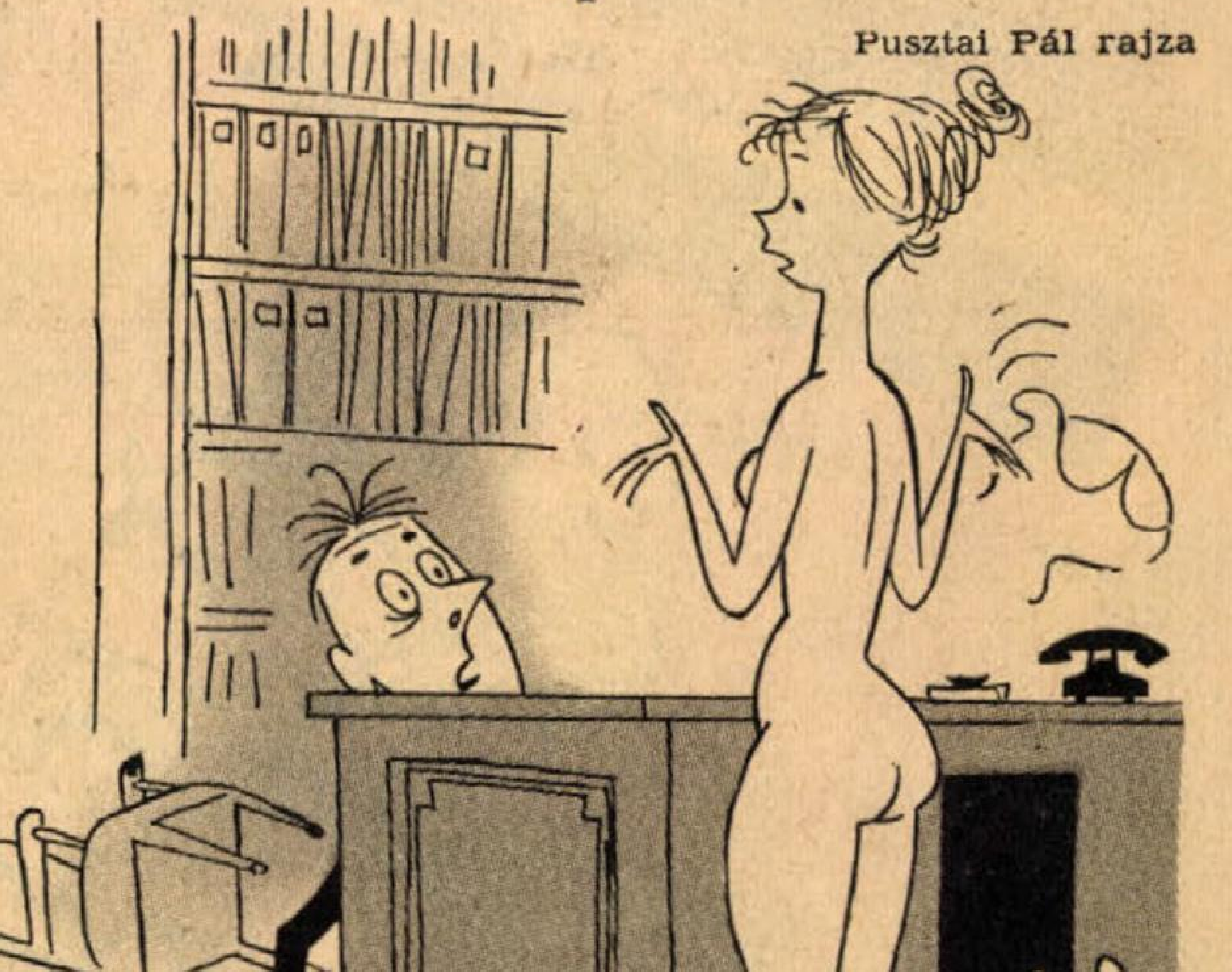

— Hát nem az ügyvéd úr mondta, hogy ismernie kell a meztelen valóságot?

Én leszokom, te leszokol, ő leszokik...

Állhatatos ember

Szűr-Szabó József rajza

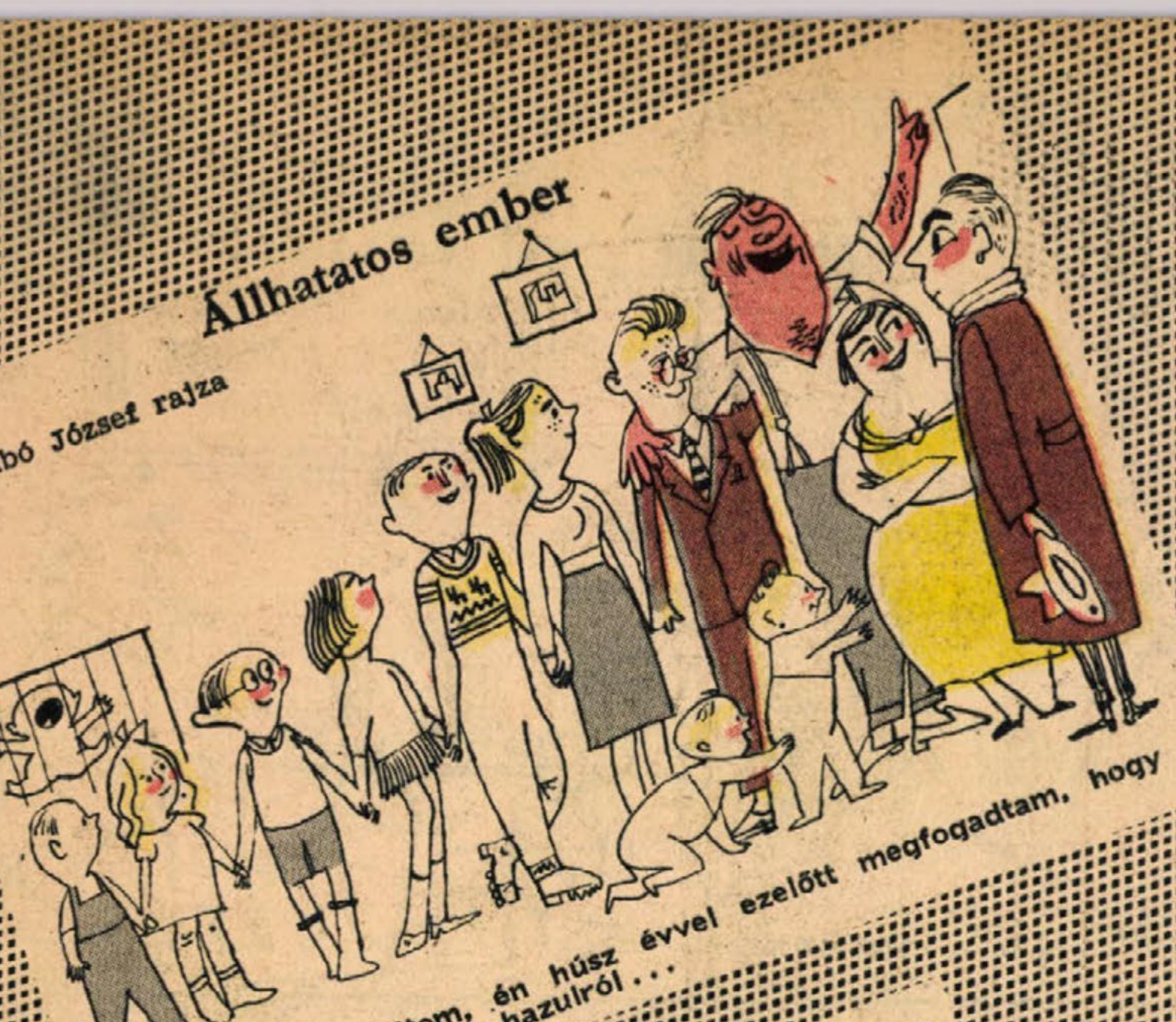

— Tudja barátom, én húsz évvel ezelőtt megfogadtam, hogy nem maradok ki este hazulról ...

Erős jellem

Toncz Tibor rajza

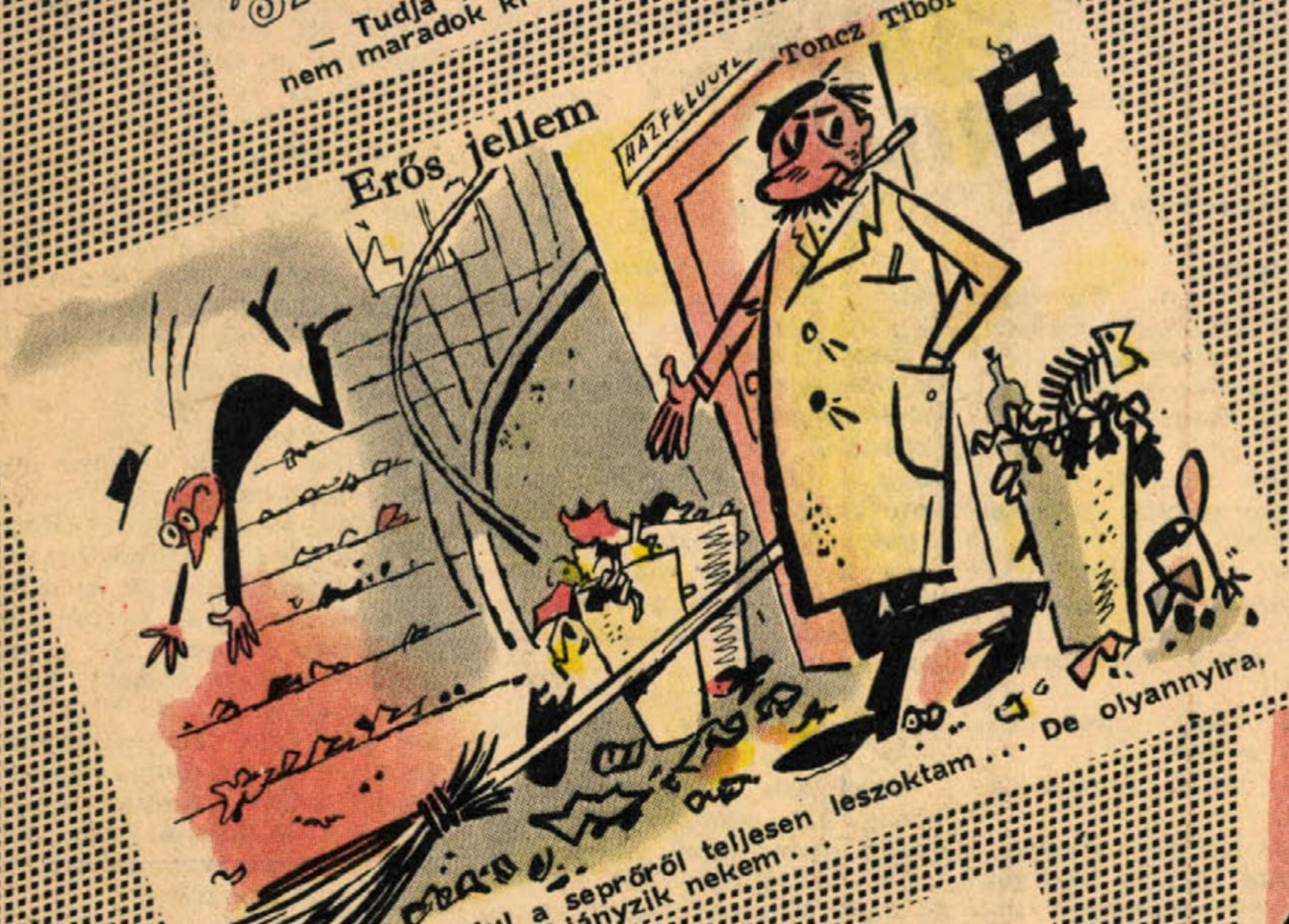

— Én például a seprőről teljesen leszoktam ... De olyannyira, hogy már nem is hiányzik nekem ...

Szökik az üzemi tolvaj

Szűr-Szabó József rajza

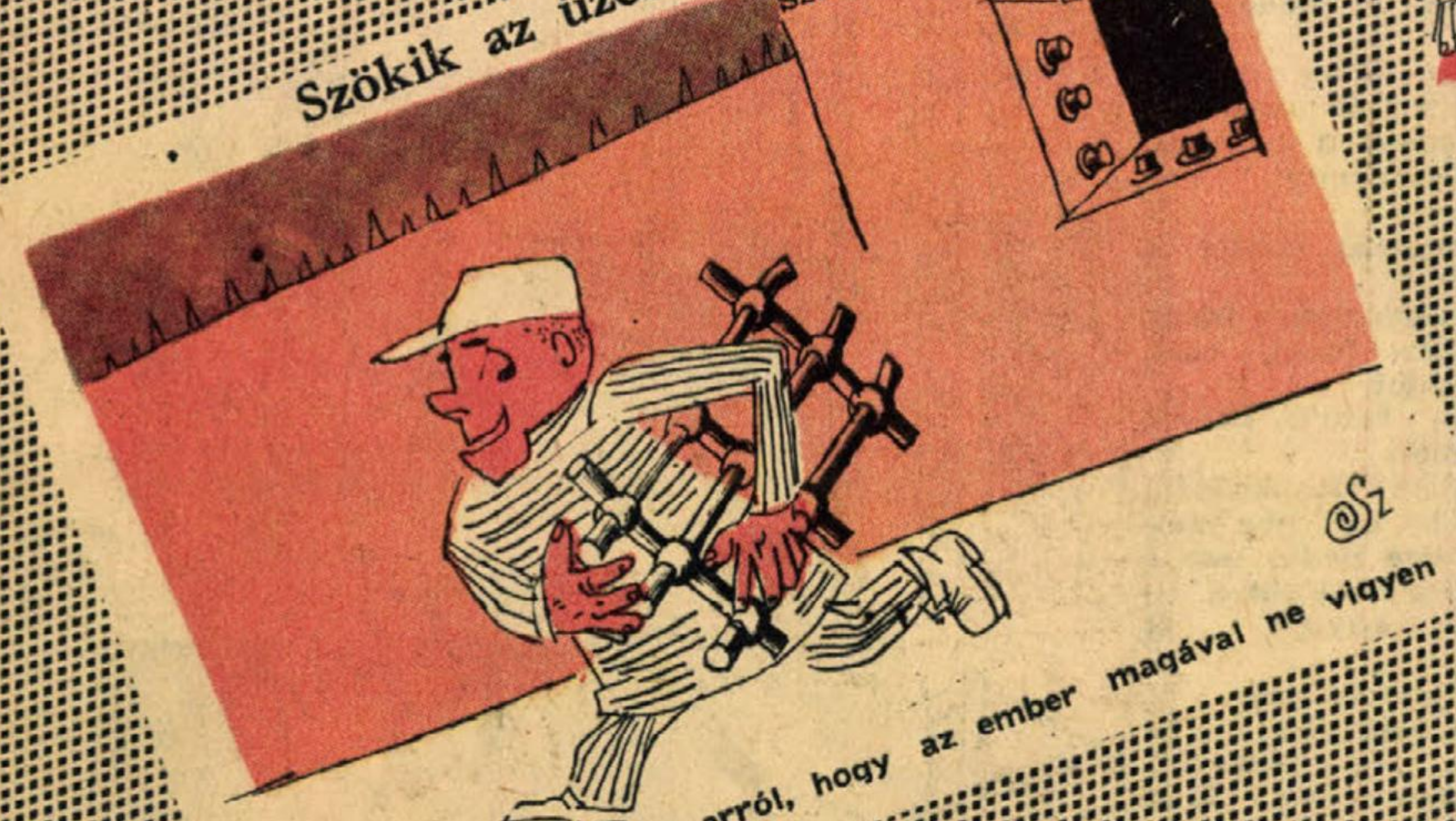

— Nehéz leszokni arról, hogy az ember magával ne vigyen valamit ...

Hipochondria

Várnai György rajza

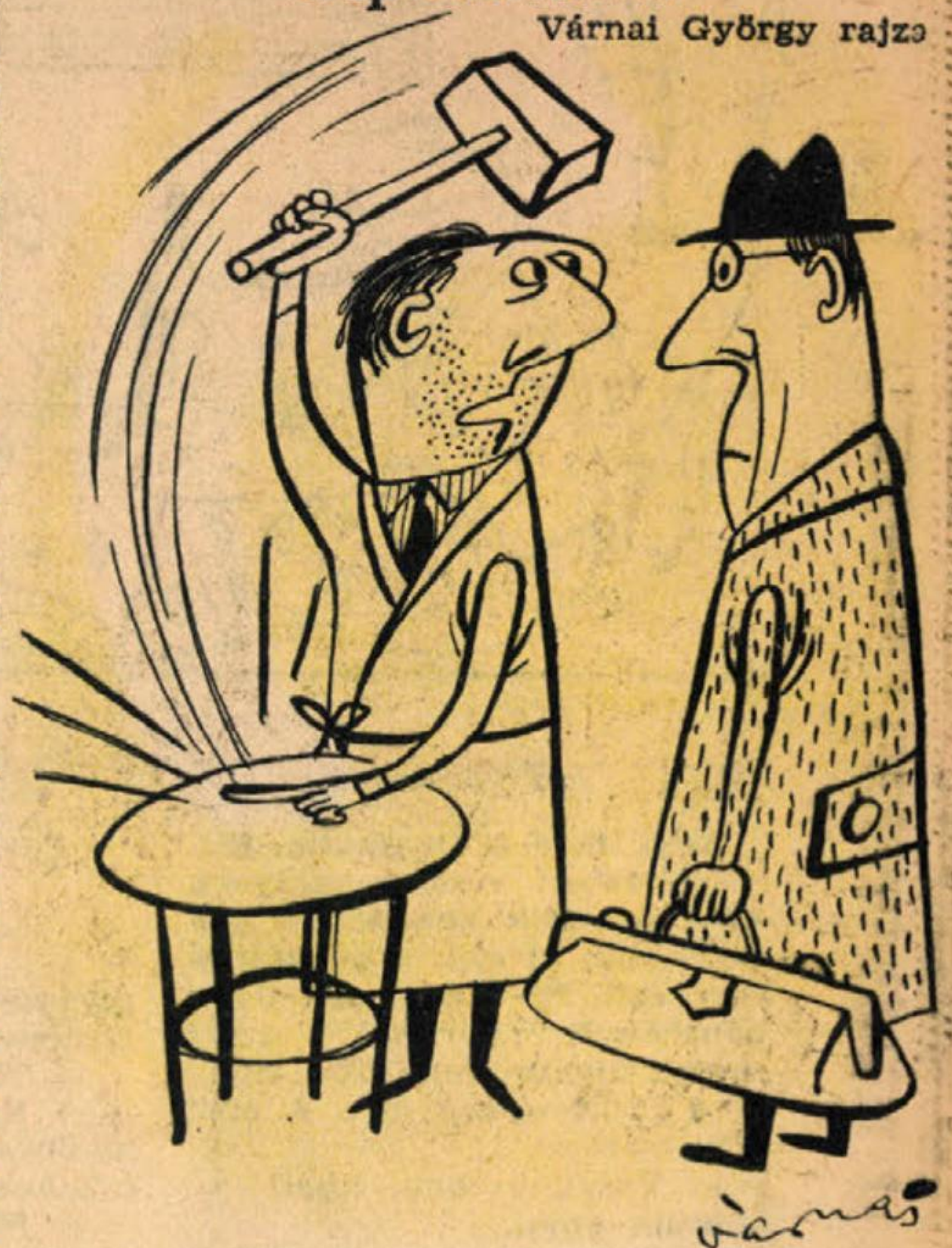

— Drága doktor úr, ha ütögetem, nagyon fáj! Nem vagyok én köszvényes? ...

Önérzetes pesti...

Pusztai Pál rajza

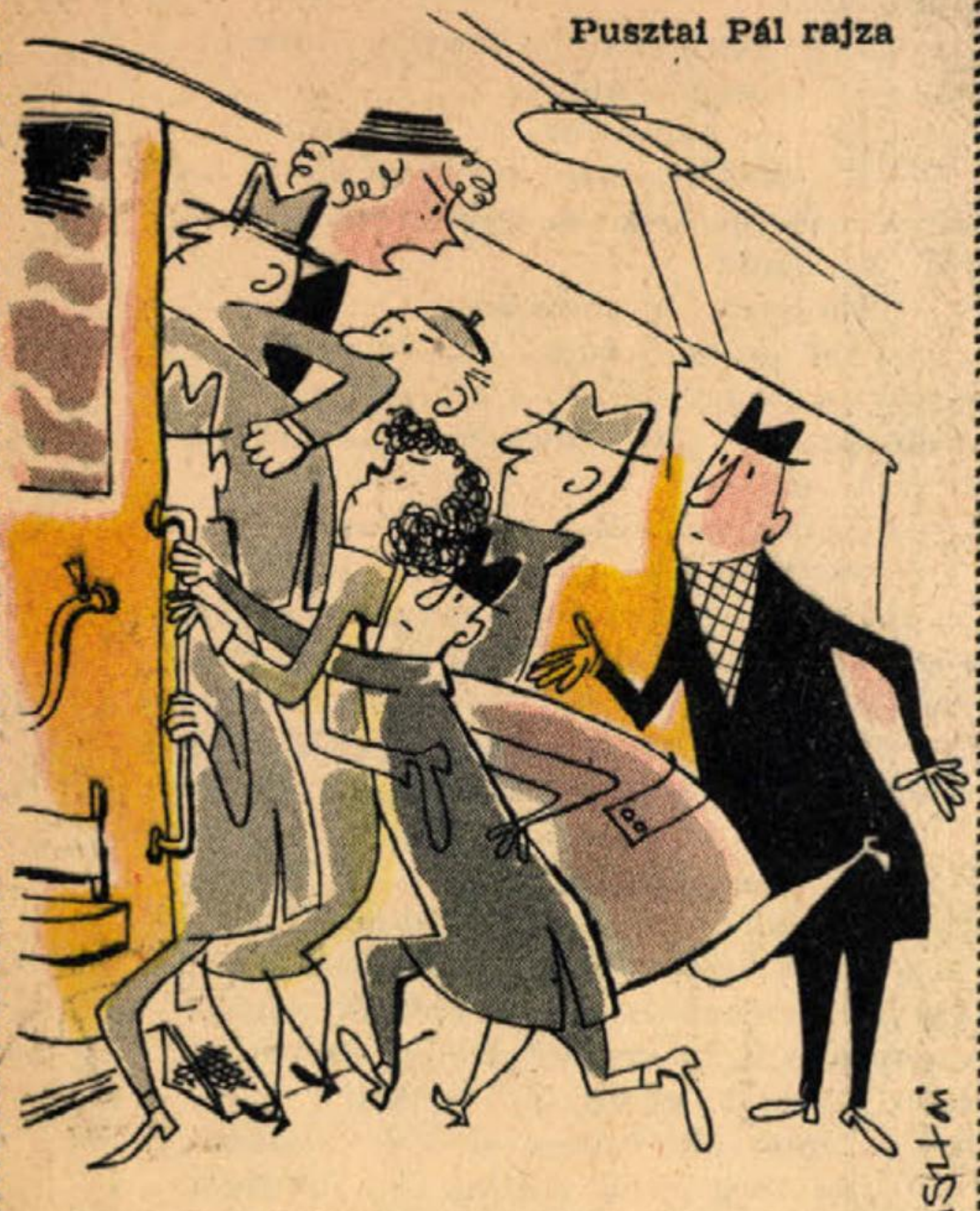

— Igazán leszokhatnál már az udvariaskodásról, mindenki vidékinek néz!...

Nem lehet egyszerre...

Szűr-Szabó József rajza

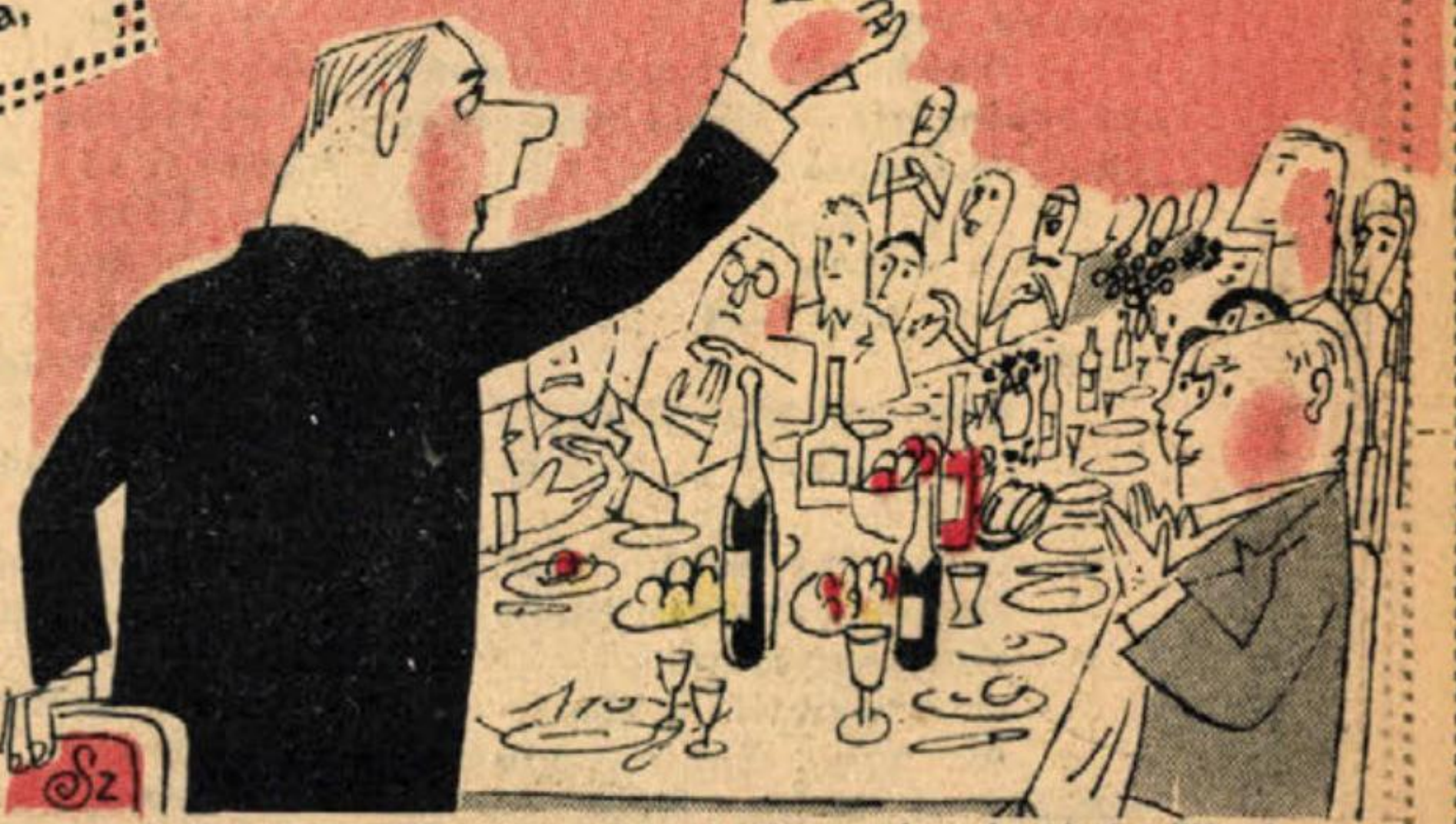

Fokozatosan szokunk le a bankettekről! Az első lépés: szóda nélkül isszuk a bort! ...

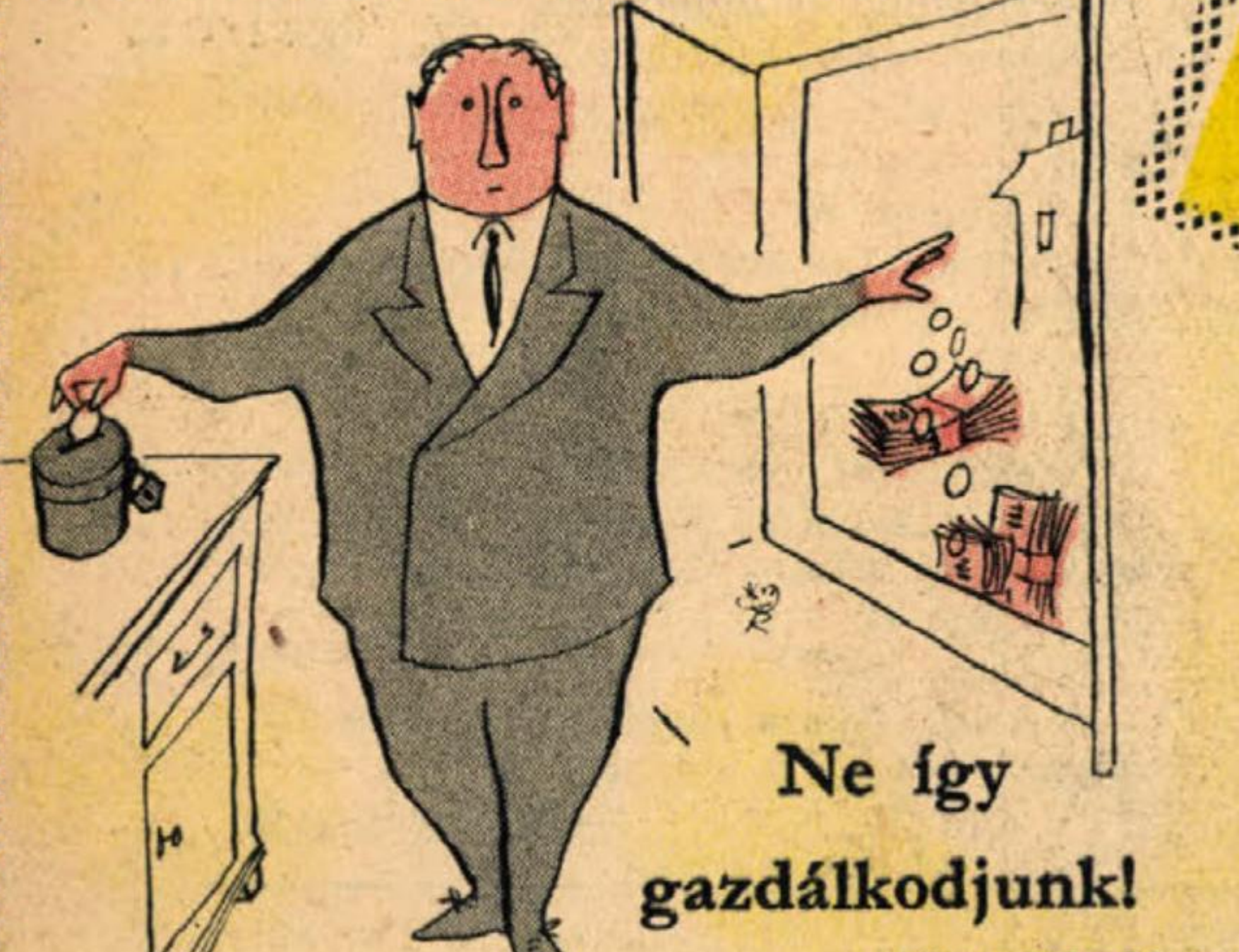

Ne így gazdálkodjunk!

Réber László rajza

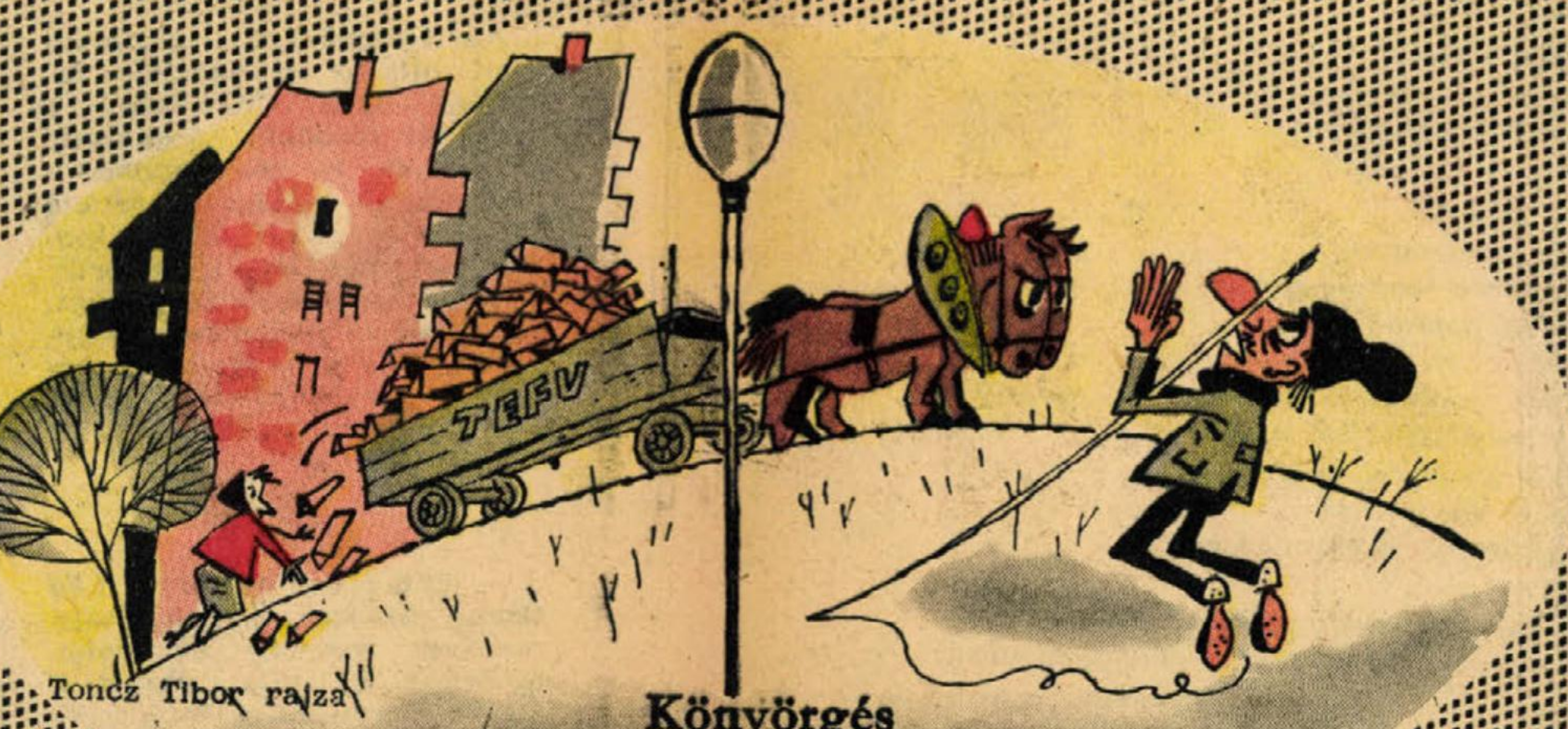

Toncz Tibor rajza

Könyörgés

— Káromkodási fogadalmam ügyében tíz perc felfüggesztést kérek ...

Tréning

Toncz Tibor rajza

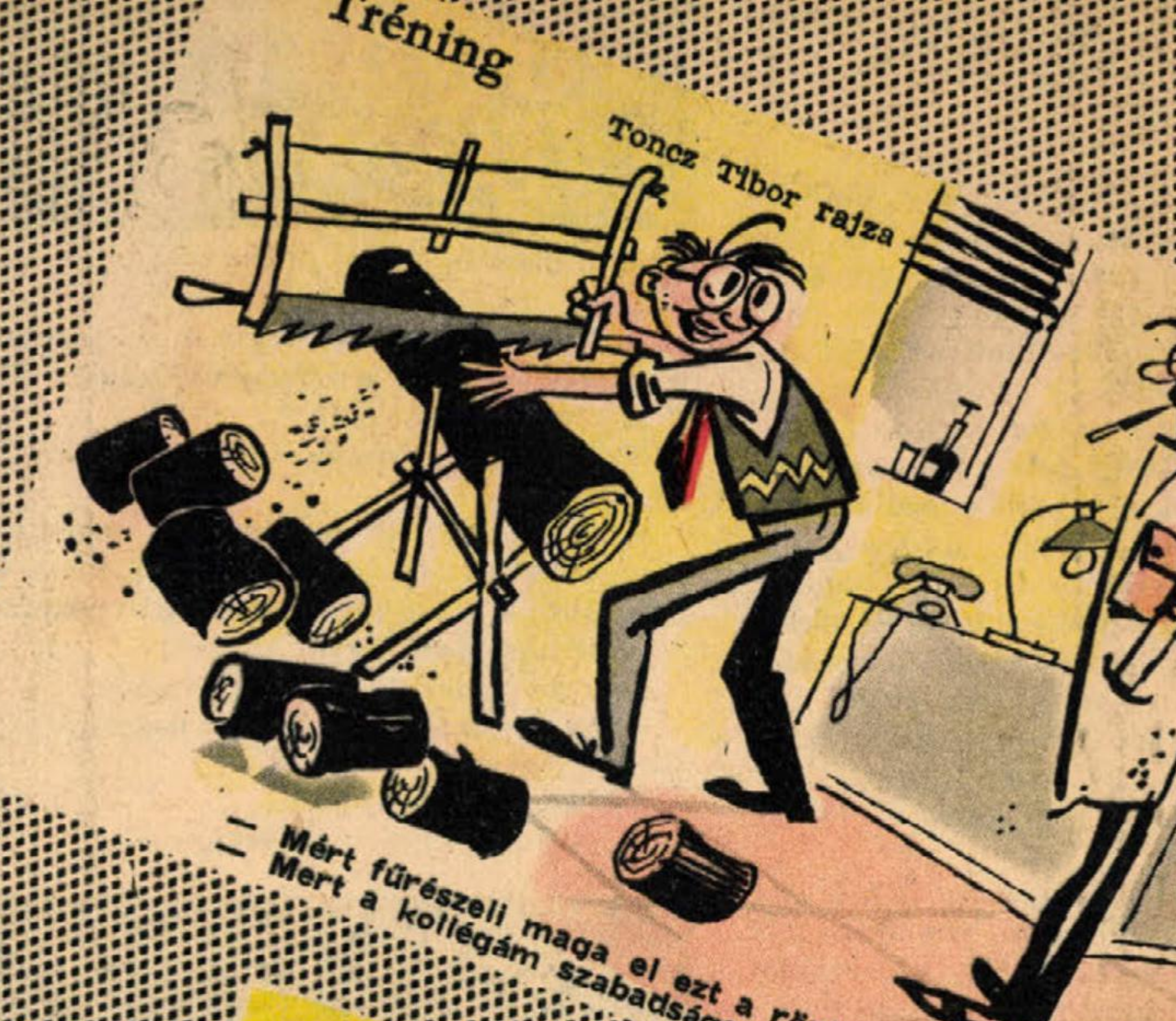

— Mért fűrészeli maga el ezt a rönköt?
— Mert a kollégám szabadságon van ...

Nem megyek ki többé a lóverseny-pályára!

Szűr-Szabó József rajza

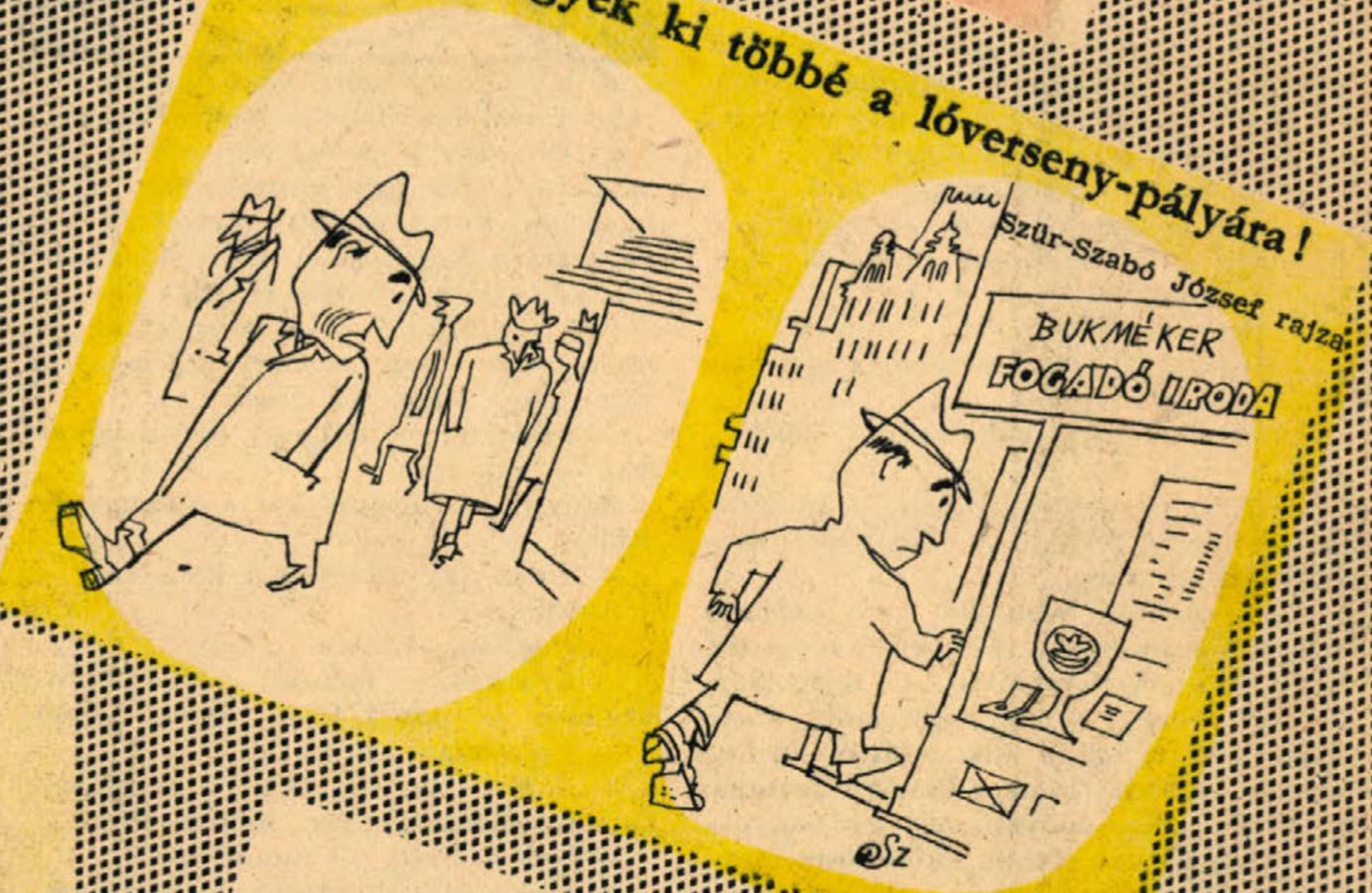

Az egyetlen megoldás...

Várnai György rajza

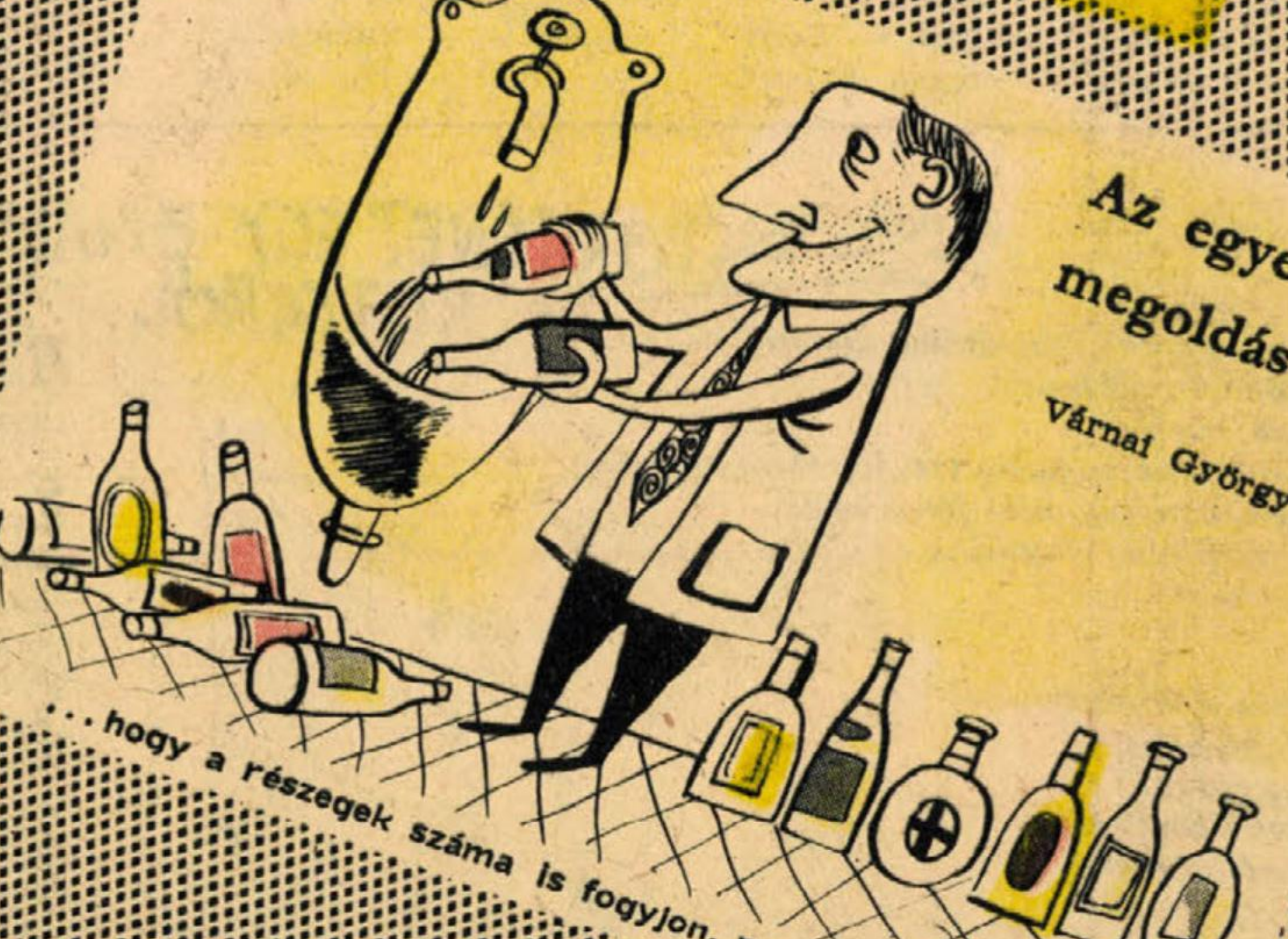

... hogy a részegek száma is fogyjon, meg az alkohol is!

MŰVELT TÁRSALGÁS

Az orvosi rendelőből a főnővér kísért le az ebédlőbe. Magas, szikár, szőkehajú nő volt, merész és erélyes mellekkel.

— Megmutatom magának az utat, — mondta. — Minden új betegünk el szokott tévedni ezeken a folyosókon.

Huszonöt éve dolgozott a kórház férfiosztályán, és csak a hivatásának élt. Számontartotta a betegek minden gondját-baját, s ha valakit kiírtak, behívta a szobájába és tanácsokkal látta el afelől, hogy miképpen lehet elkerülni a reumás betegségek visszatérését. Az egyik nővér később elmesélte, hogy néhány évvel ezelőtt öngyilkosságot kísérelt meg, mert át akarták helyezni a női osztályra. Csak férfiak közt bírt élni.

Az ebédlő óriási, hodályszerű helyiség volt, a gyógytóra tekintő, hatalmas ablakokkal és feketére füstölt, két emelet magas falakkal. Még nem szolgálták föl az ebédet, de már minden szék el volt foglalva. A főnővér azonban határozott léptekkel indult el a terem tulsó sarka felé.

— Van itt egy betegünk, aki szeretne magával egy asztalnál étkezni. Mikor meghallotta, hogy maga megérkezett, arra kért, hogy szóljak magának.

— Ki az? — kérdeztem.

— *Discus herniá*-ja van. — mondta a főnővér. — de már rumbázhat vele. Különben szintén író.

— Hogy hívják?

— Valami Molitor. Ferenc vagy Frigyes, már nem tudom.

— Olvasott tőle valamit? — kérdeztem.

— Én nem érek rá olvasni. — mondta sértődötten a főnővér. — No tessék, barátkozzanak meg.

Asztaltársam leginkább egy halszálkához hasonlított. Termete hosszúra nyúlt, enyhén előrehajlott, s a feje olyan keskeny és hegyes volt, hogy szinte szúrt. Arcáról hiányzott a hús, orcái olyan beesettek, mintha mindig beszíva tartaná a száját, hogy cuppantson egy nagyot. S olykor-olykor valami különösen tetszetős dolgot mondott — valóban cuppantott egyet a mondat után.

— Ki vagyok éhezve a kultúrára, — mondta mentegetőző mosollyal, — azért kérettelek ide. Ezek a betegek másról sem tudnak beszélni, mint a betegségükről.

— Már Dickens is megírta — jegyeztem meg — hogy a köszvényeseket csak a köszvényük érdekli.

Ezt a megjegyzésemet figyelmen kívül hagyta.

— Kultúra és humanizmus, — mondta s az asztalon átnyúlva megszorította a karomat, — ez a két istenem van nekem!

És cuppantott egyet.

Hozták a levest. Hozzáláttunk.

— Szeretsz fehér asztalnál beszélgetni? — kérdezte.

— Szeretek.

— Hát akkor beszélgessünk. — mondta.

A leves forró volt. Nem nagyon tudtam, miről beszélgessek vele. Épp csak hogy ismertem a nevét; nagynehezen előkapartam róla még annyit, hogy húszhuszonöt évvel ezelőtt játszották egy darabját a Nemzetiben, mely Napóleonról szólt, de a második előadás után levették a műsorról. Ha nálunk ekkorát bukott egy darab, az vagy különösen jó volt, vagy különösen rossz.

— Légy szíves, adj egy darab kenyeret, — mondtam.

Átnyújtotta a kosárkát s a szeme felcsillant.

— Te is úgy szereted a kenyeret? — kérdezte.

— Nagyon.

— Érdekes, — mondta izgatottan. — Én meg se tudnék lenni kenyér nélkül.

— Én sem, — mondtam.

— A leves le sem megy a torkomon, ha nincs hozzá kenyér. Neked sem?

— Nekem sem, — mondtam.

— Érdekes! — kiáltotta. — Milyen érdekes! De én a húshoz is kenyeret eszem. A krumplihoz is.

— Én is, — mondtam.

— Nahát! — bámult rám. — Az anyósom azt szokta mondani: „Te még a kenyérhez is kenyeret eszel."

Nagyot nevetett és várakozásteljesen nézett rám. Szeme fénylett, letört egy darabot a kenyérből és utánaöntött egy kanál levest. Beesett arca, mint egy iskolai kísérleti műszer, az evés, a rágás és a nyelés minden mozzanatát híven ábrázolta.

— Nagyszerű eledel a kenyér, — mondta. — Valóságos áldás.

— Az, — mondtam.

— Én minden este, lefekvés előtt, az ágyam mellé készítek egy darab kenyeret. Te nem?

— Én nem, — mondtam.

— Azt próbáld meg! — biztatott, pirosra gyúlt arccal. — Csak egy falatot, ekkorát ni... Tésztához te sem eszel kenyeret, ugy-e?

— Ahhoz én sem, — mondtam.

— Mert én sem. Illetve — javította ki magát —, most jut eszembe, hogy a túróscsuszához jól esik a kenyér. Próbáltad már?

— Még nem, — mondtam. — De most egy kicsit ne beszéljünk a kenyérről.

Megütődve pillantott rám, s aztán hallgatva kanalazta tovább a levest. Színevesztett, apró szeme ide-oda kalandozott és néha félénken rámtekintett. De ha történetesen összenéztünk, rögtön elkapta rólam a szemét. De egyszerre letette kanalát, megnyalta vértelen szájaszélét, mint aki erősen készül valamire.

— Ha meg nem sértlek — kérdezte félénken, — tudsz te németül?

— Tudok, — mondtam.

— Nahát, — mondta. — Én is. Franciául is tudsz?

— Úgy is, — mondtam.

Arcába visszaköltözött az élet színe.

— Én is! — mondta növekvő izgalommal. — Angolul is?

— Angolul is.

— Óriási! — kiáltotta s hosszú karját kinyújtva, barátságosan vállon veregetett.

— *Hau du ju du?* — kérdezte.

Nyeldeklőm összeszorult, le kellett tennem a kanalat. Fölálltam, s csak némajelekkel adtam tudtára, hogy émelygés fogott el.

Utánam szólt:

— Siess! Gyere vissza! A művelt társalgás — az a mindenem!

Örkény István

TÖRTÉNET EGY ÖNÁLLÓ KUTYÁRÓL

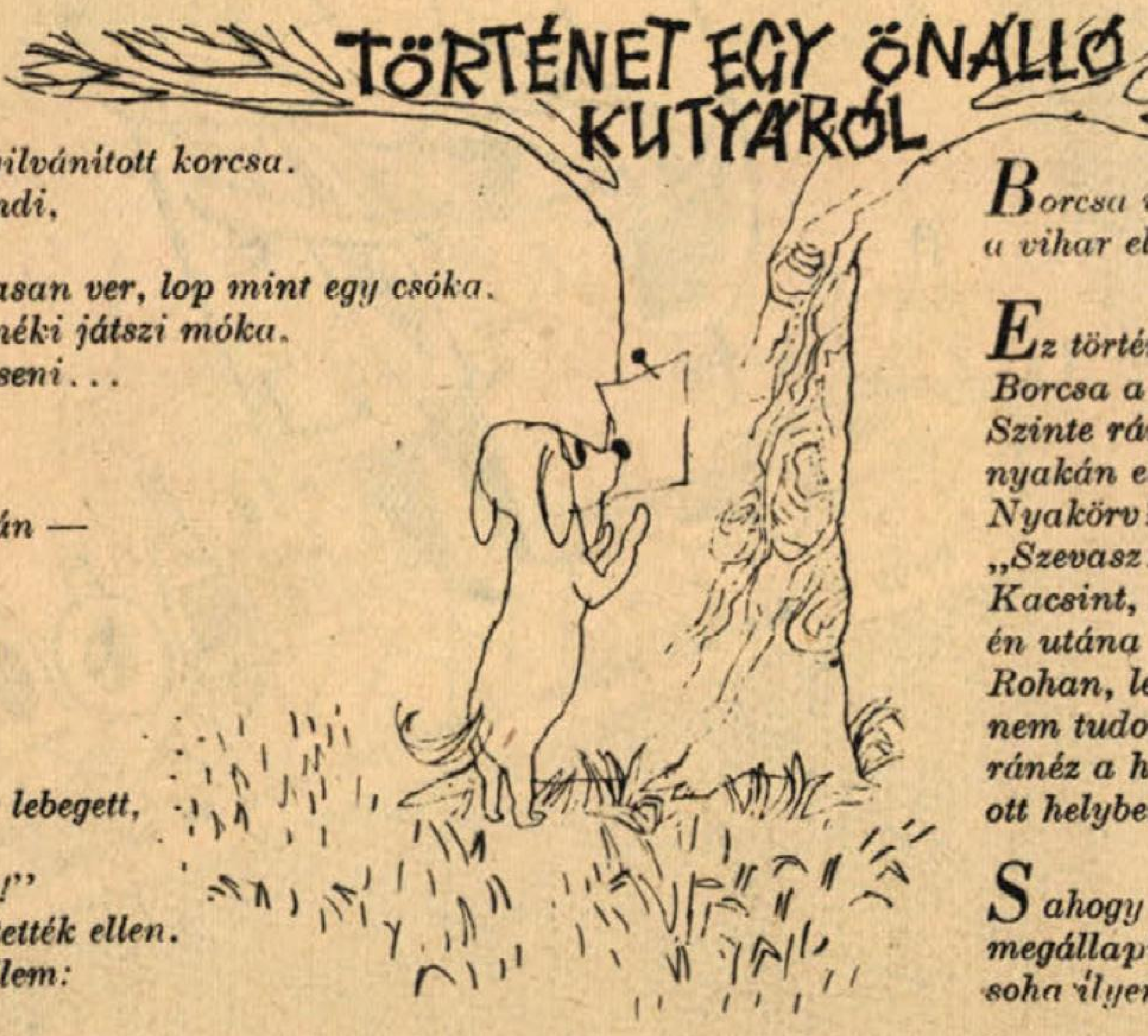

Borcsa
a szomszédék kutyának nyilvánított korcsa.
Pákosztos, pimasz, pökhendi,
minden rangú és rendi
más kutyákat észben magasan ver, lop mint egy csóka.
ami a többinek izzadság, néki játszi móka.
ha kell, az ajtófélfát is elcseni...
szóval egy vadzseni.

Minap a ház előtti ecetfán —
látni teccet tán? —
megjelent egy cédula,
hogy bizonyos Pléh Gyula
dresszúrára vállal ebeket.

Borcsa felett fekete vihar lebegett,
a ház két pártra hulla:
„Vigyék, a morálja nulla!"
„Szegény kutyus...!" vetették ellen.
ám a szomszéd spártai jellem:

Borcsa idomítóhoz került,
a vihar elült.

Ez történt reggel s íme estelen
Borcsa a gangon emelt fővel megjelen.
Szinte rámvigyorog, pofája görbe,
nyakán elszakadt az örve.
Nyakörv? Borcsát cselekvésben ily kicsiség nem gátol:
„Szevasz! Látom megléptél Pléh Gyulától!"
Kacsint, fordul, le a lépcsőn, inal,
én utána kevésbé jó lábaimmal.
Rohan, leér az utcára, az ecetfánál fékez, —
nem tudom, szép ez? —
ránéz a hirdetésre s mert lázadó szellem,
ott helyben vét a „Tiszta Budapestért" mozgalom ellen.

S ahogy elnézem a hirdetést, a fehér papírlapot,
megállapítom, hogy írásmű
soha ilyen őszinte kritikát még nem kapott.

Bondy Endre

EGY EMBER FEJLŐDÉSE

Hegedűs István rajza

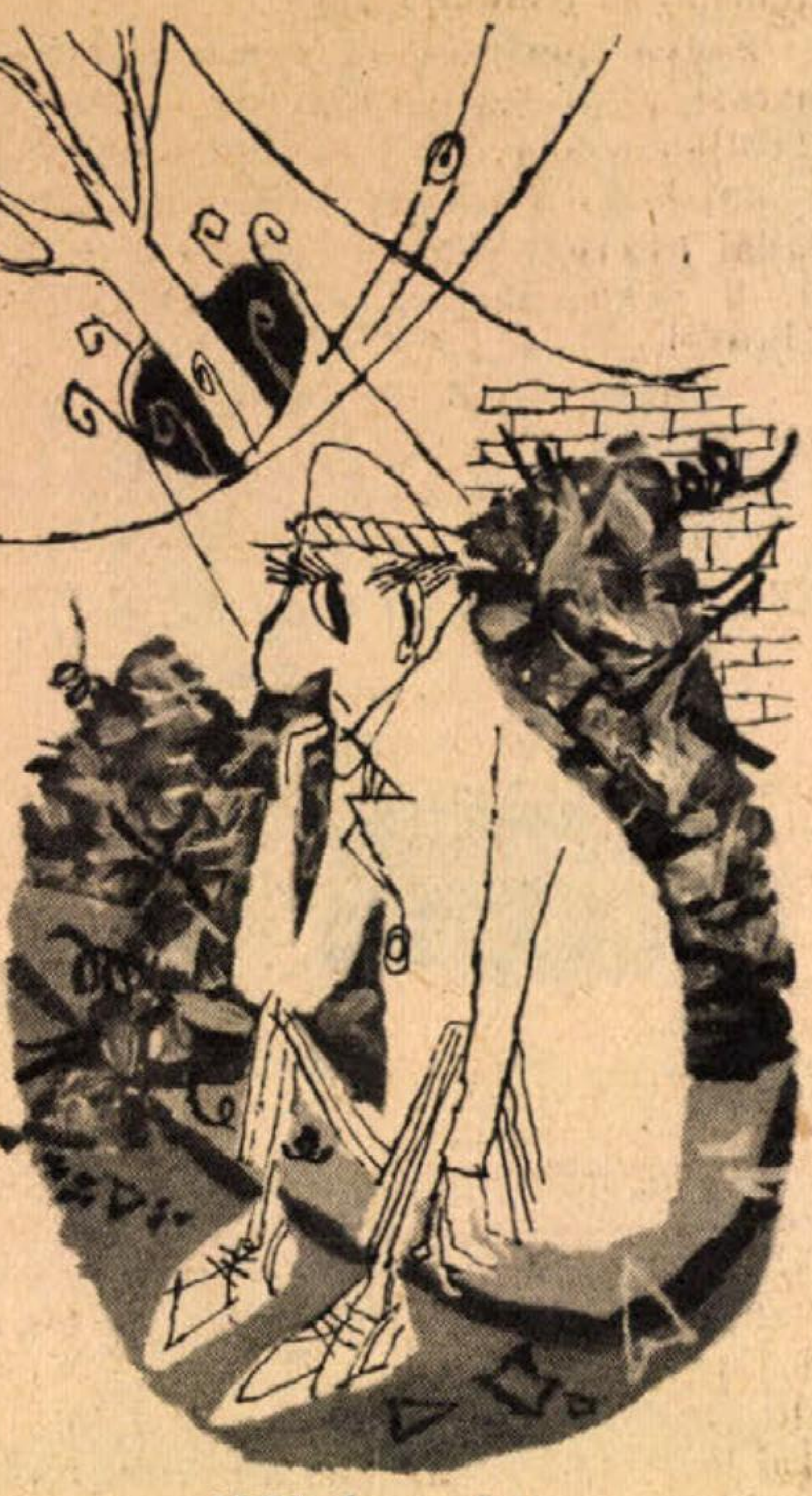

1956 december

— Soha itt rend többé nem lesz! ...

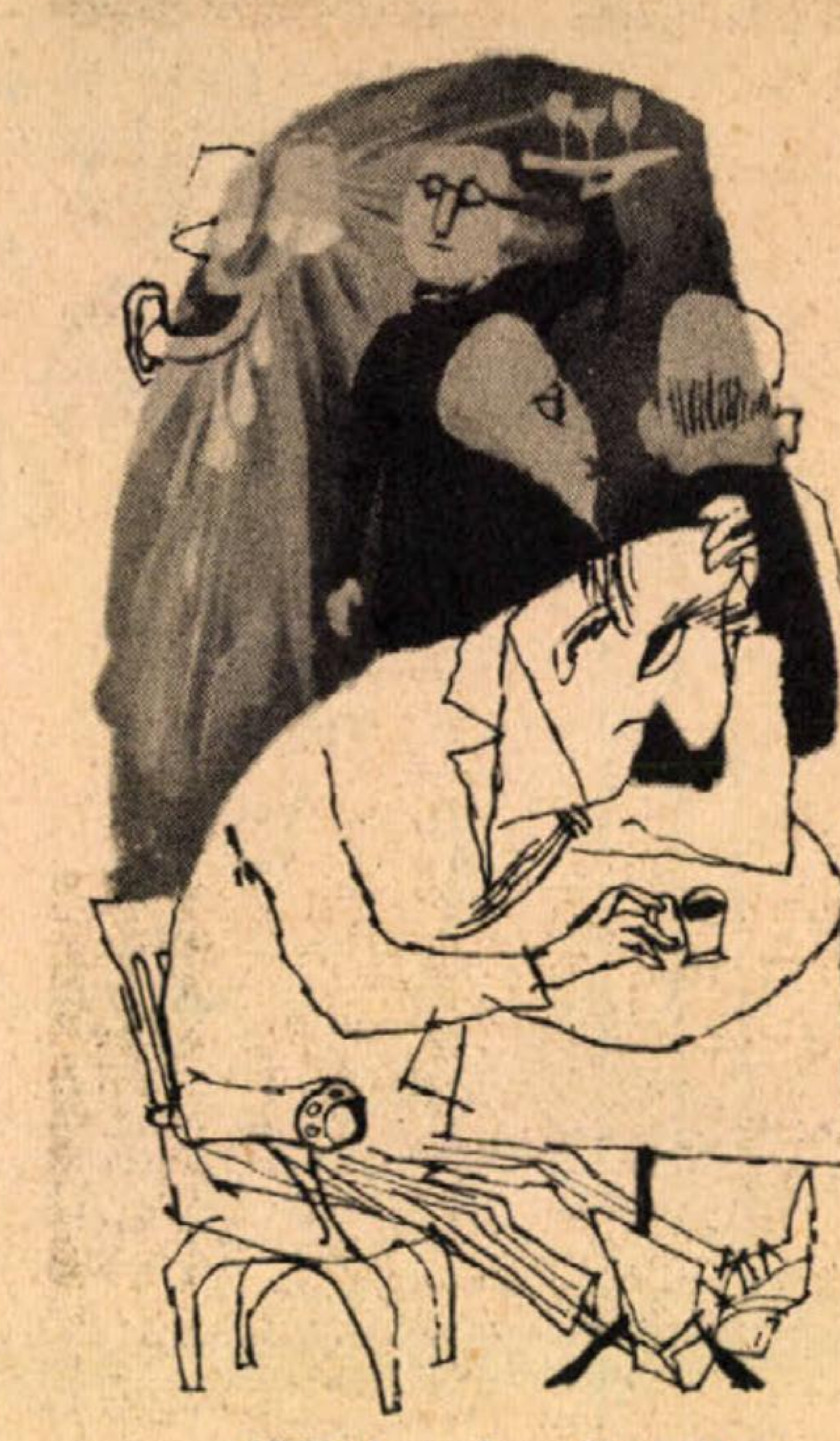

1957 január—december

— Legjobb, ha az ember hozzá sem kezd semmihez ...

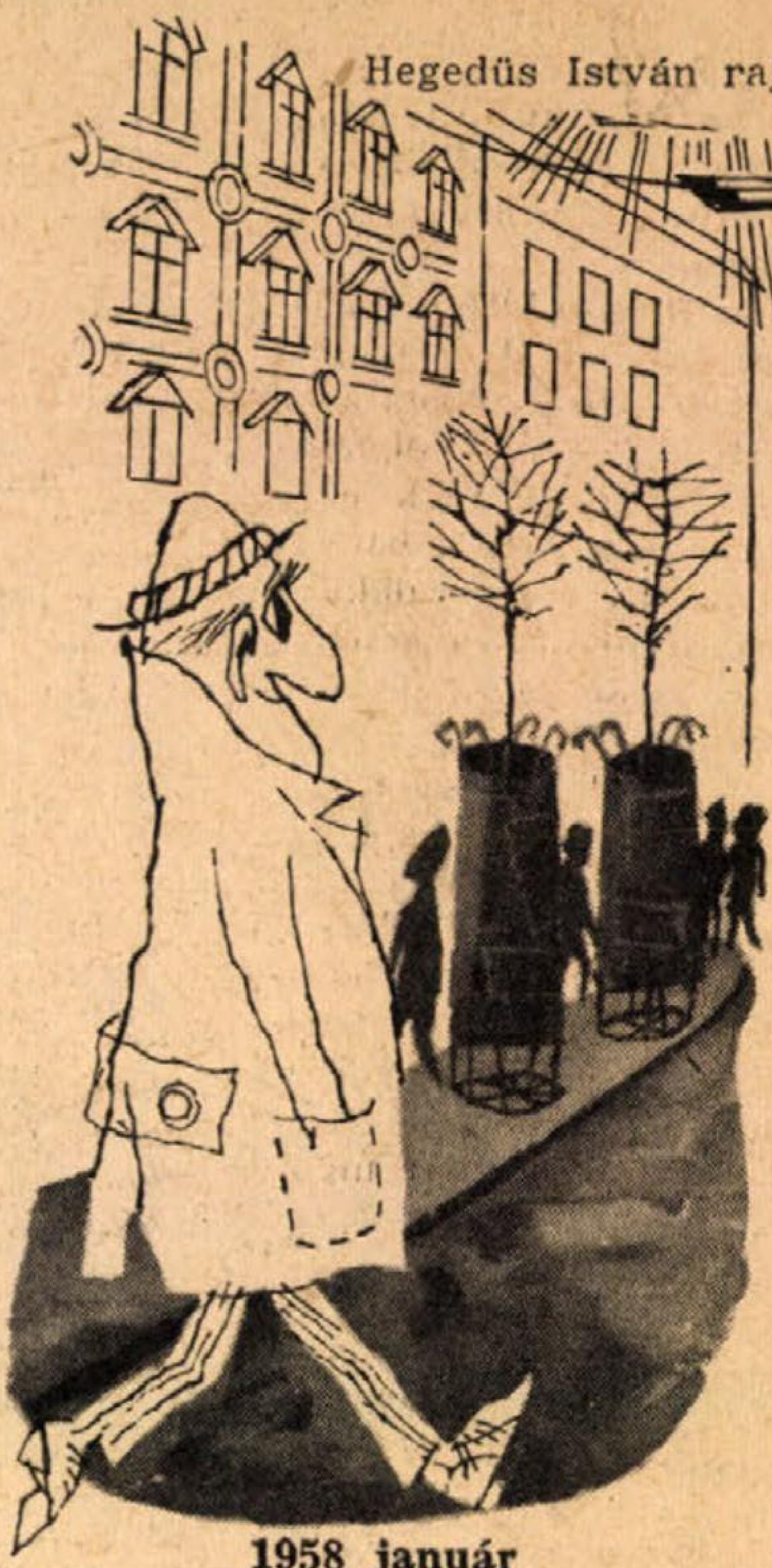

1958 január

— Mondtam, hogy ha összefogunk, mindent rendbe hozhatunk!

A humor könyvéből

SZŐKE SZAKÁL, a kitűnő komikus, a húszas és harmincas években Berlinben nagyon sok film főszerepét játszotta. A jelentős jövedelemből gyönyörű autót vásárolt. Egyszer egy fiatal színészt meghívott: autózzon vele.

Szőke Szakál szédületes iramban vezette az autót. A tűzoltóautókat, a mentőautókat is megelőzte és néha csak miliméterek választották el a súlyos karamboltól. A fiatal színész ijedten kapaszkodott az ülésbe és amikor végre megálltak, boldogan sóhajtott fel. Szőke Szakálnak azonban nem merte megmondani, hogy egész úton attól félt: élve nem ússza meg az autózást, hanem áradozni kezdett.

— Hogy te milyen remekül vezetsz! Csodálatosan mentünk! Zseniálisan értesz a kocsihoz.

— Az semmi! De a jövő héten már megkapom a hajtási engedélyemet. Akkor nézz majd meg!

*

HELTAI JENŐ fiatal korában napi vendége volt az Otthon-körnek. Egyszer kártyázás közben odalépett hozzá Dávid, a klub filozófus hajlamú ruhatárosa és jelentette:

— Egy rendkívüli jelenség, egy katonakarmester keresi a szerkesztő urat.

— Mondja meg neki, hogy egy félórával ezelőtt távoztam és ma már nem jövök vissza — felelte az akkor már jónevű költő.

— Trombitálni tanulsz ? — ingerkedett vele kártyapartnere.

— Fenét! Librettót ígértem szegénynek és amint látom, komolyan számít rá.

A szőke, jelentéktelen külsejű katonakarmester ezután minden nap megjelent az Otthon-kör Dohány utcai palotácskájában. Egy ideig még Heltait kereste, később már Krúdy Gyulát, majd Szomaházy Istvánt és másokat. Dávid már önállóan, saját leleményéből felelgetett:

— Még nem jött be... már elment... beteg... vidéki felolvasó körúton van...

Hónapokig tartott ez így. A szerény, kedves katonakarmester végre reményvesztetten kénytelen volt Bécsbe települni és ott — világhírre vergődni.

Lehár Ferencnek hívták.

*

CSORTOS GYULA, a nagyszerű színész, a színpadon csupa szív volt, az életben mogorva, harapós. Kollégáival még a nevesebbekkel is kurtán-furcsán beszélt, a kisebbeket meg sem látta. A pincérek féltek tőle, mert, bár nagy borravalókat adott, néha nagyon epésen támadt rájuk. Egyszer bement a Newyork-kávéházba és leült egy asztalhoz. Jobb karjával rákönyökölt a márványlapra, jobb tenyerébe fektette az arcát és zordon pillantással várta, hogy kiszolgálják. A pincér szorongva lépett hozzá:

— Bocsánat, művész úr, ez az asztal el van foglalva.

Csortos meg sem mozdult, csak a szeme villant. Azután tíz centiméternyire felemelte a könyökét:

— Vigye és hozzon nekem egy másikat.

Propagandát a képzőművészetnek

Schwott Lajos rajza

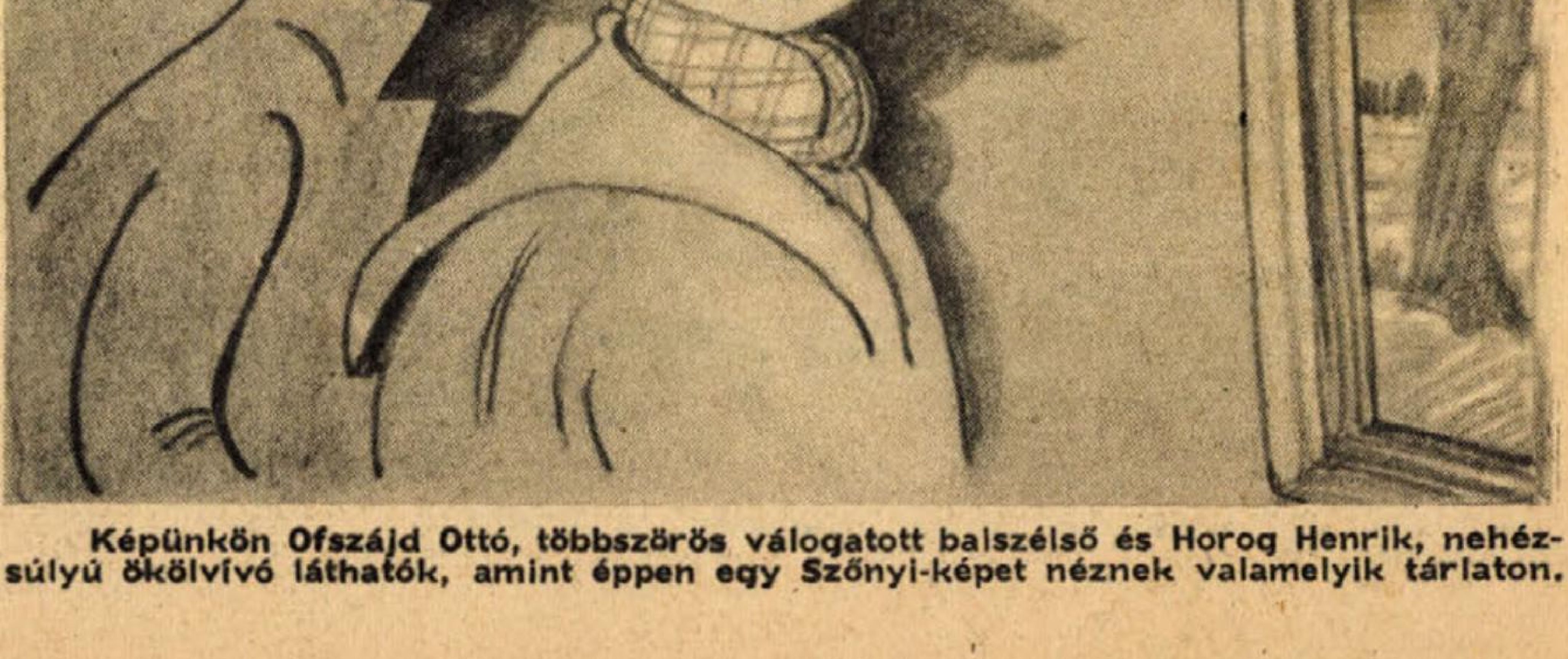

Képünkön Ofszájd Ottó, többszörös válogatott balszélső és Horog Henrik, nehézsúlyú ökölvívó láthatók, amint éppen egy Szőnyi-képet néznek valamelyik tárlaton.

Határincidens

Kaján Tibor rajza

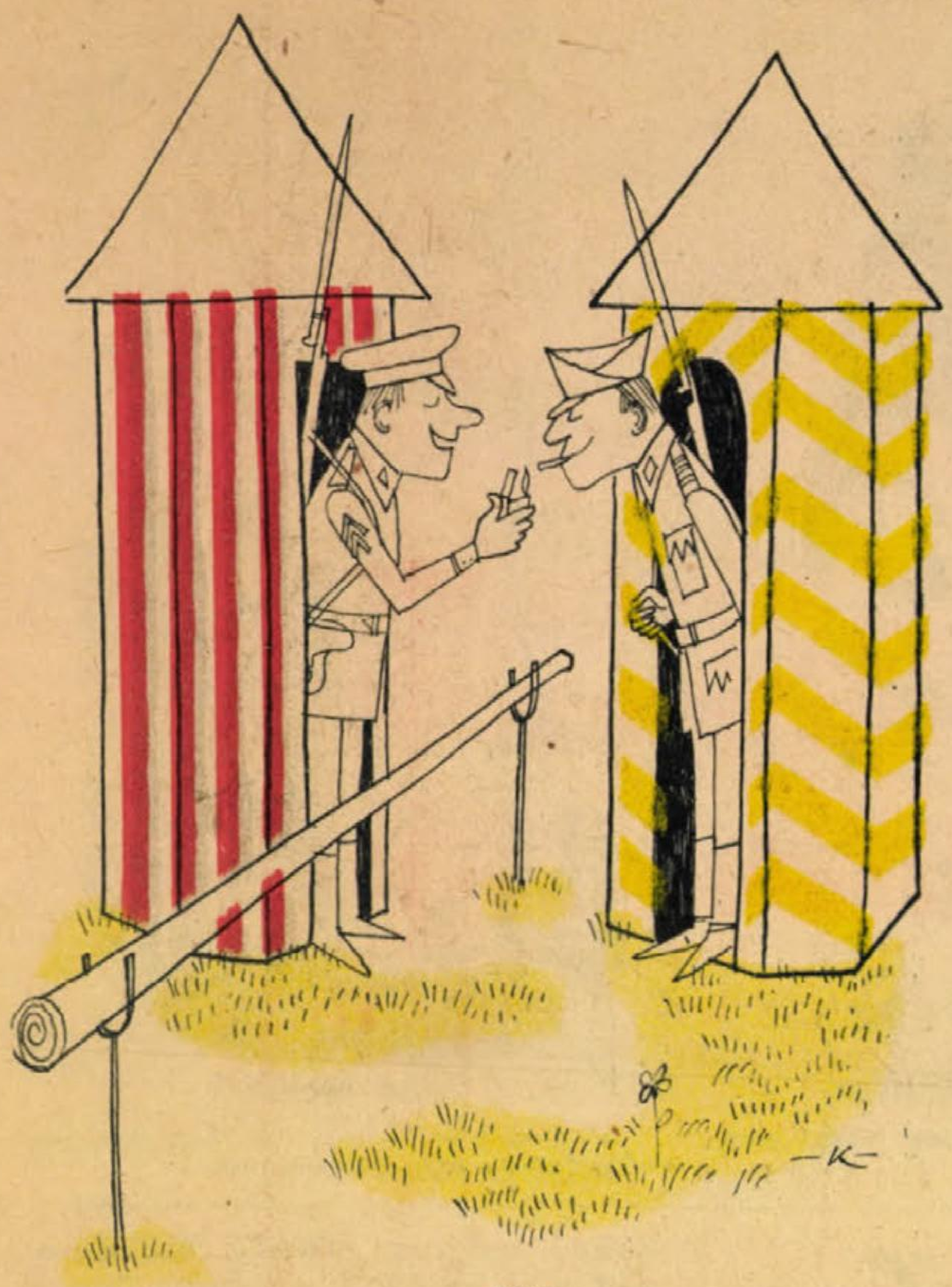

— Tűz!

Ünnepi programm

Várnai György rajza

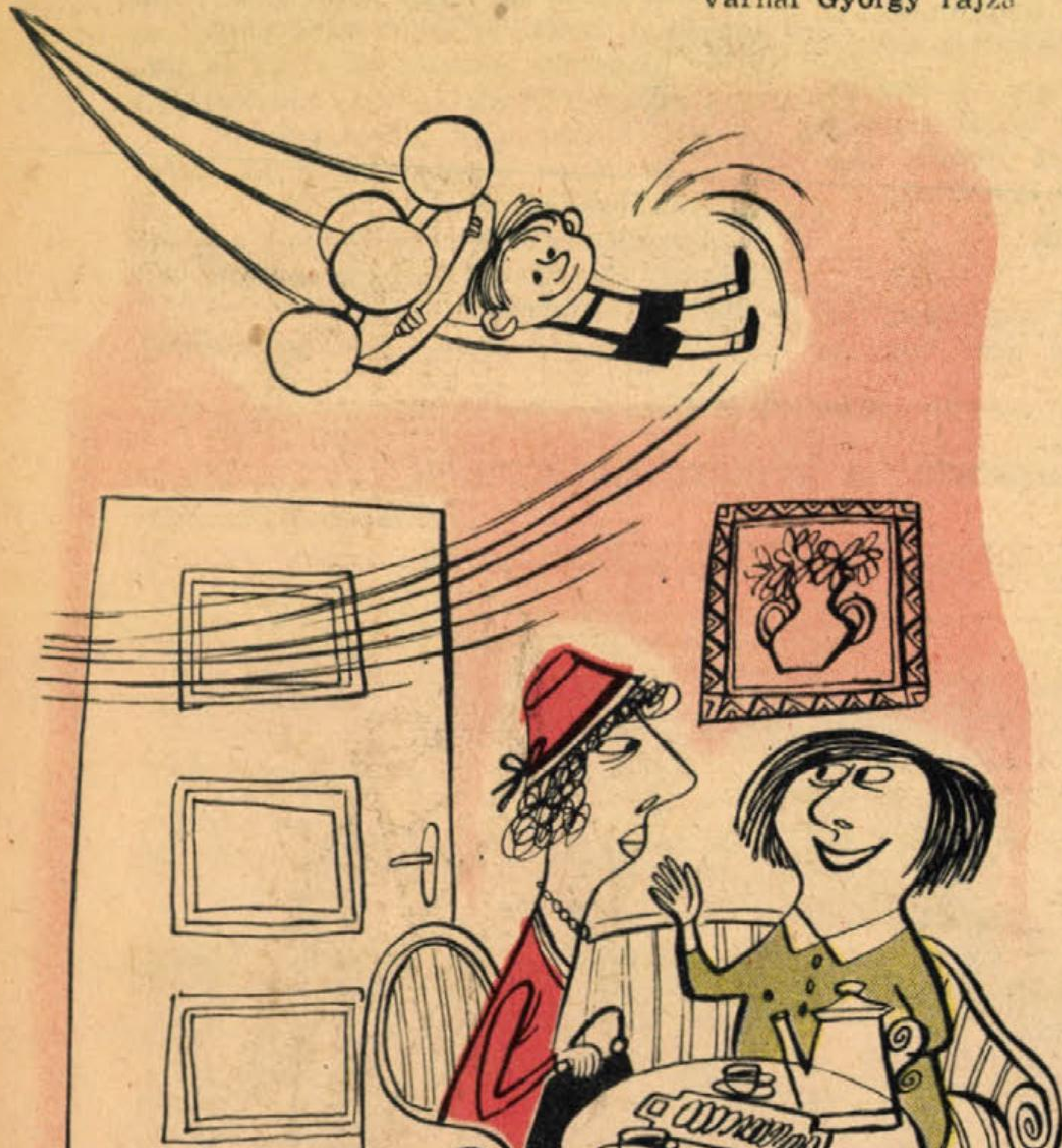

— ...És aztán Pistikével együtt megnéztük a Trapéz című filmet...

Praktikus apa

Sándor Károly rajza

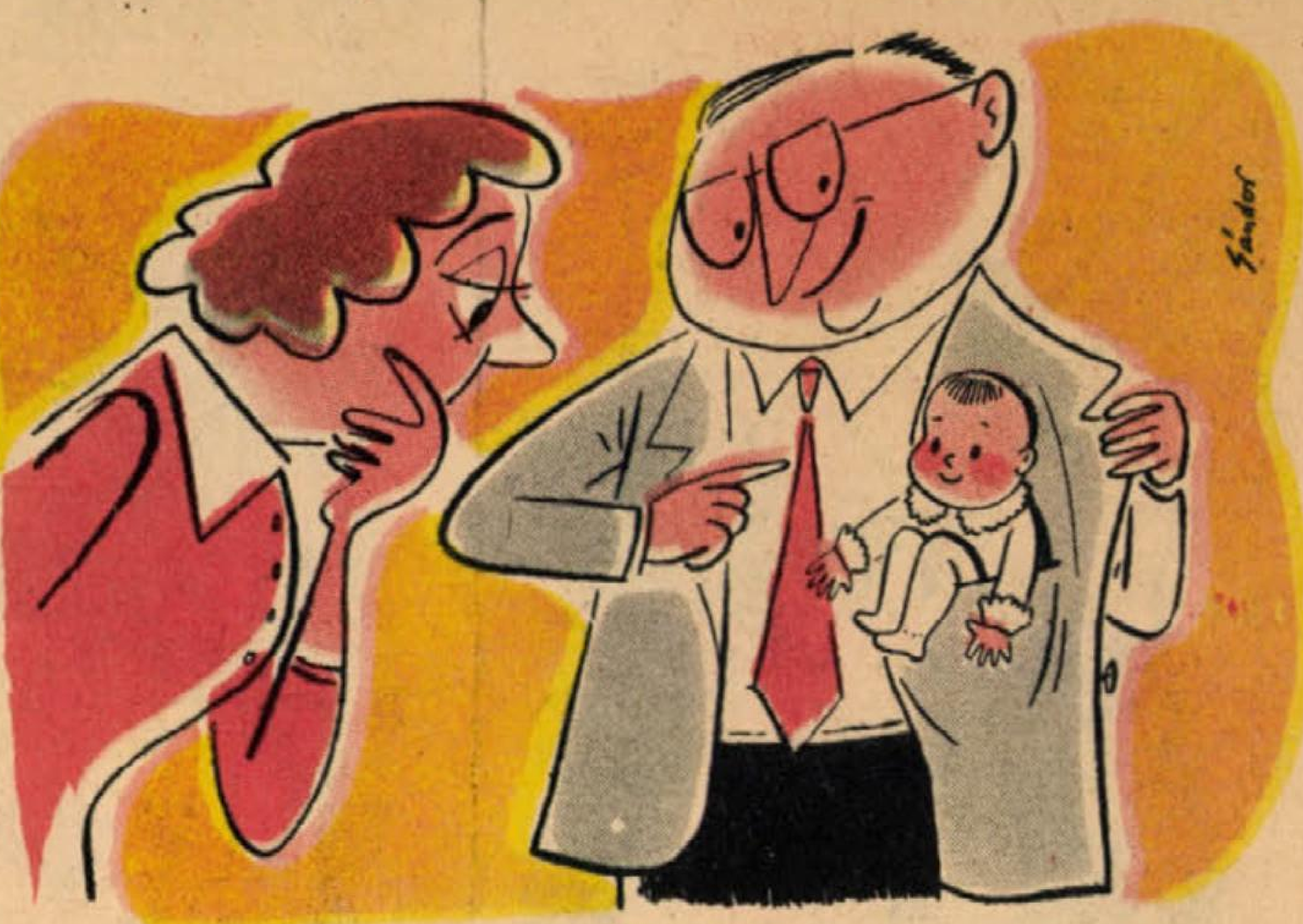

— Nem szeretek fényképeket mutogatni...

Versikék

Költő

A gyomromat nyomja valami,
Ebből vers lesz, már láthatom.
Leülök az asztalhoz, s kikészítem
Papirom, tollam, bánatom.

Újév

Boldog újévet! — mondják kétmilliárdan.
Boldog újévet! — mondják pró és kontra.
És egyre kisebb a boldogság.
És egyre több a bomba.

Esküvő

Felveszéd testedre legeslegszebb mezed,
S szent ember szent helyen tesz kezedbe kezet.

Shakespeare

Cselt szőnek, csalnak, csókolóznak,
Aztán fűbe harapnak,
Vége a darabnak.

Házasság

Tiszta lakás, jól stoppolt zokni.
Meg lehet szokni.

Rossz ómen

A nagybeteget, kit mindenki tisztel,
Meglátogatja a miniszter.
A beteg sápad, foga vacog:
„Szent Isten: Ilyen rosszul vagyok?”

Gádor Béla

Egy sértődött ASSZONYTÁRS LEVELE

Kedves Ludas Matyi! Mint mélyen megbántott hitves, anya illetve leány jelentkezem nálad és kérek helyreigazitást. Arról van szó, hogy a lapok és elsősorban a vicclapok az egész világon "kiszerkesztik" férjeinket, atyáinkat, fiainkat. Azzal vádolják őket, hogy tul sokat öntenek a garatra, magyarán - gyakran tökrészegek.

Nem akarom részletezni ennek a hadjáratnak a humor fegyverével vivott harcát, csupán néhány tipikus, hogy ne mondjam sematikus példát sorolok fel. Gyakran látunk karikatúrákat, amelyek azt ábrázolják, hogy egy becsiccsentett férfi támogatja a lámpaoszlopot. Egy másik férfitárs éppen repül a korcsmából. A harmadik a fizetési napon elissza a fizetését, a negyedik vidáman csaholva négykézláb jár.

A kép mindig férfit ábrázol: az italboltban mindig csak férfi iszogat -, mintha nem is volna a világon egyenjoguság.

Kedves Ludas, ha gyakrabban benéznél az italboltba, amelyet vad férfi-sovinizmussal Apák Boltjának neveztek el, láthatnád, hogy ott szép számmal hörpintgetnek asszonyok is, tehát éppen ilyen joggal lehetne ezeket az intézményeket Mamák Boltjának hivni. Ha gyakrabban benéznél az italboltba, láthatnád, hogy mi nők is elfoglaltuk a bennünket megillető helyet a pult mellett, a részegek társadalmában. Mi is tántorgunk, mi is danolunk az utcán, sőt nagynéha táncolunk az asztal peremén.

Nem állitom, hogy az asszonyok éppen olyan nagy számban vesznek részt a részegség mámorában, mint a férfiak, de vajon van-e annyi női-igazgató, mint férfi, vajon van-e annyi női főosztályvezető, mint férfi?

Azért nem találsz bennünket elég nagy számmal az italboltban, mert mi többet költünk egyébre, mint a férfiak. Drágább a fodrászunk és a szabónőnk. A férfiak aránylag keveset pazarolnak ruzsra és parfömre, igy több jut nekik alkoholra. Meg aztán, valljuk be, egyelőre a férfiak ülnek a zsirosabb poziciókban, - például sokkal kevesebb női maszekkárpitos van, mint férfi.

El vagyunk nyomva, kedves Ludas Matyi, de lassacskán felragyog a mi csillagunk is. Fejlődünk. Régebben konty alá való italnak nevezték a likőröket, az émelygős császárkörtét, meg a fogkrém-illatu fodormentát. Ma fél deci rumot öntünk a kontyunk alá, mert ebben is lépést, sőt hosszulépést akarunk tartani a férfiakkal.

Erre üritem poharamat

Pia Monika

nevében:
Stella Adorján

Esztrád-múzsa

Kaján Tibor rajza

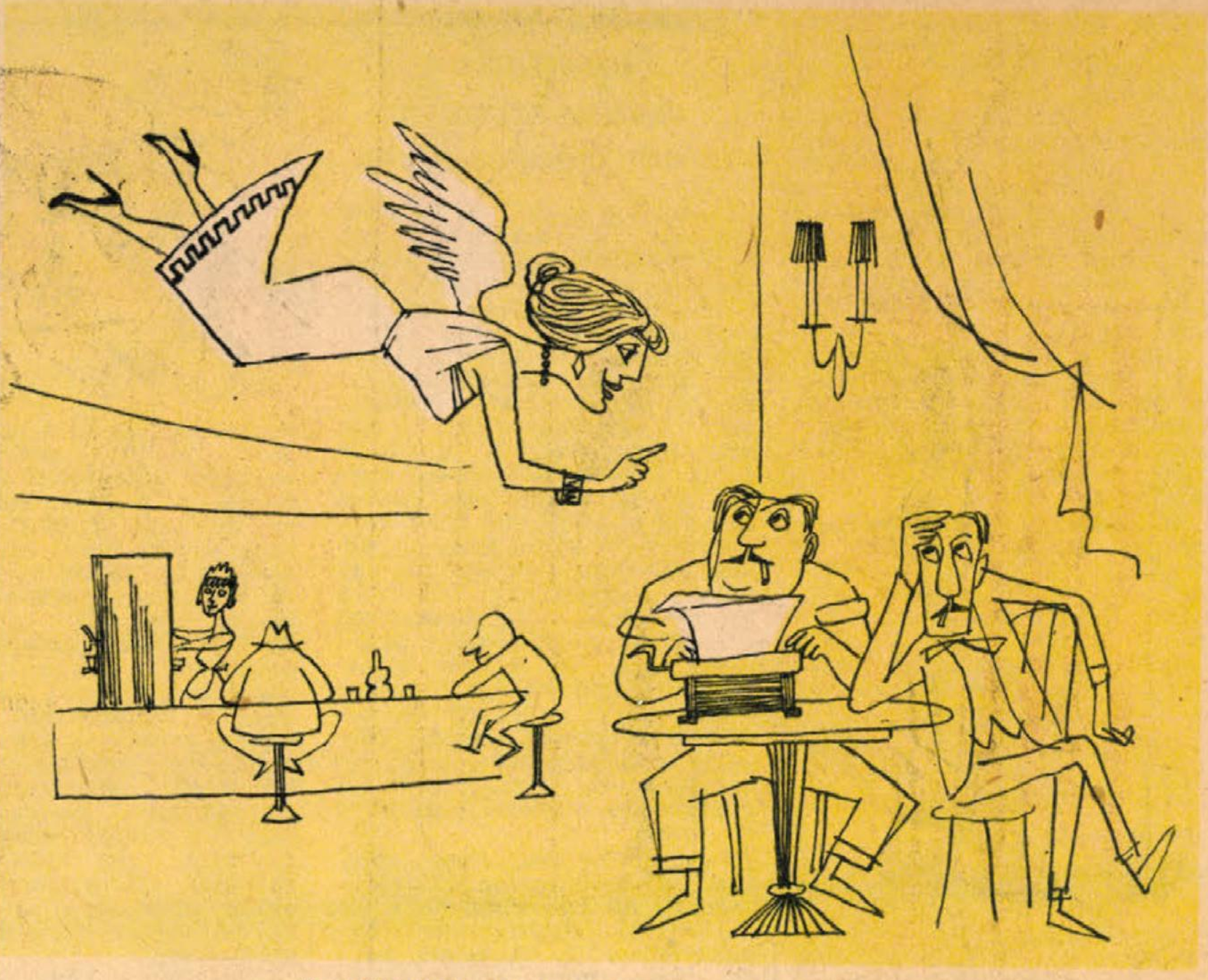

— Megölhettek, de harminc percent enyém a jogdíjból!

A kisember bekopog

Gerő Sándor rajza

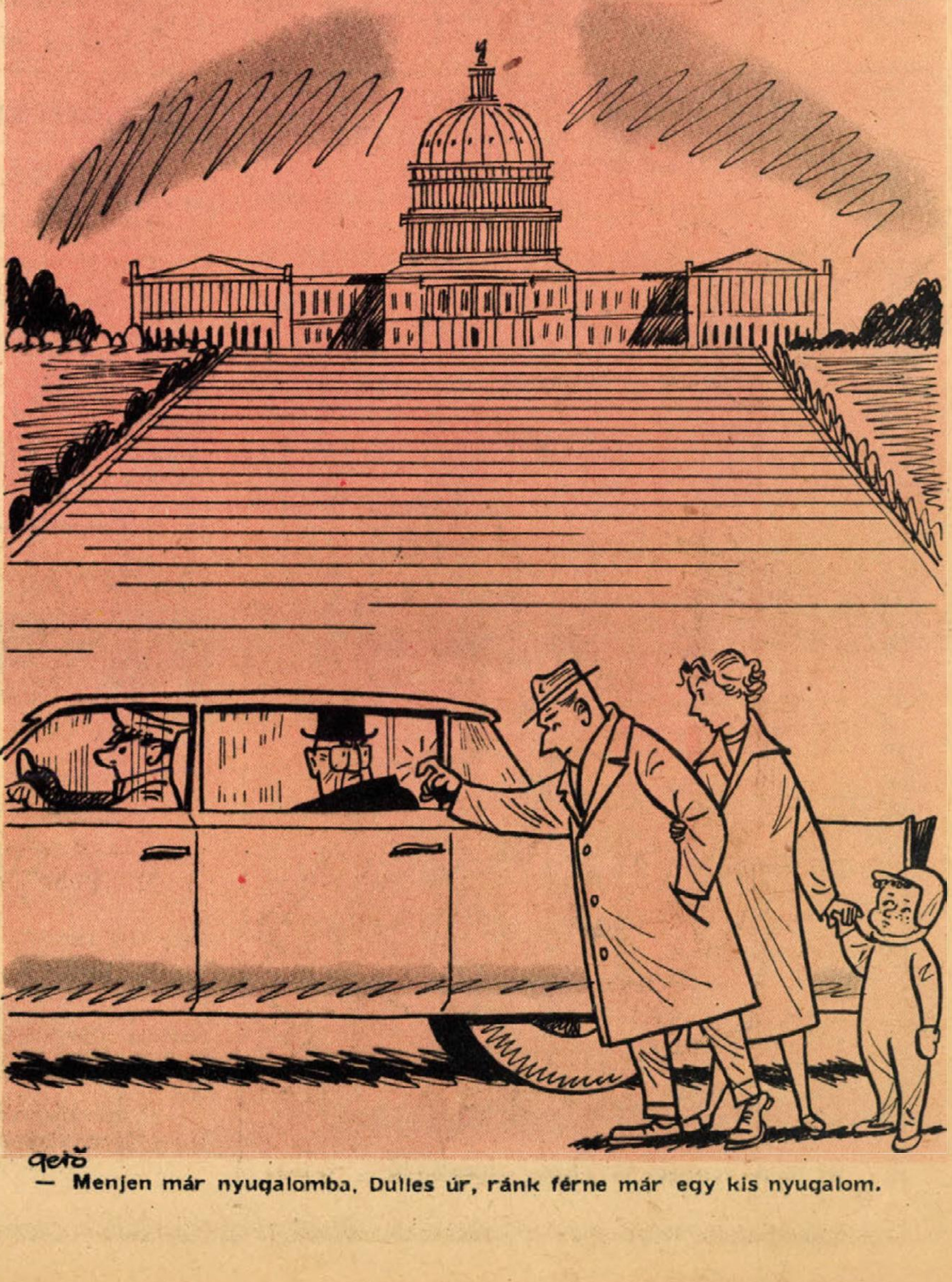

— Menjen már nyugalomba, Dulles úr, ránk férne már egy kis nyugalom.

Mese a cefréről

Egy SZÖVOSZ-ellenőr vizsgálatot tartott a Hajdu-Bihar megyei Mezőgazdasági Termékeket Értékesitő Szövetkezeti Központnál. A vizsgálat megállapitotta, hogy Tömösvári János főosztályvezető apróbb szabálytalanságokat követett el és azonkívül a kezelésében levő 3000 forint értékű cefrével nem tudott elszámolni. Azt állította, hogy a cefre megromlott. Mint később kiderült, a cefre nem romlott meg. „Ismeretlen" tettes pálinkát főzött belőle...

A SZÖVOSZ-ellenőr 400 forint fizetéscsökkentést (2400-ról 2000-re), a 3000 forint kár megtérítését és Tömösvári osztályvezetővé való visszaminősítését javasolta a MÉK igazgatójának.

Az esettel kapcsolatban a megyei MESZÖV elnöke is vizsgálatot indított és az ügyben „szereplő" néhány személyt kisebb-nagyobb kártérítéssel, pénzbírsággal sújtotta. Ezeket maradéktalanul végre is hajtották. Most nézzük, mi történt Tömösvárival? Visszaminősítették osztályvezetővé, de a 400 forint fizetéscsökkentés helyett nyári munkaidőmeghosszabbítás címén (télen!) kapott havonta 500 forintot. Tehát 100 forinttal több lett a keresete. A 3000 forint kártérítést pedig mindezideig nem vonták le.

Vannak az életben furcsa dolgok...

P—p.

Le a bürokráciával.

Tapintatlan villanyszerelés a női gőzfürdőben

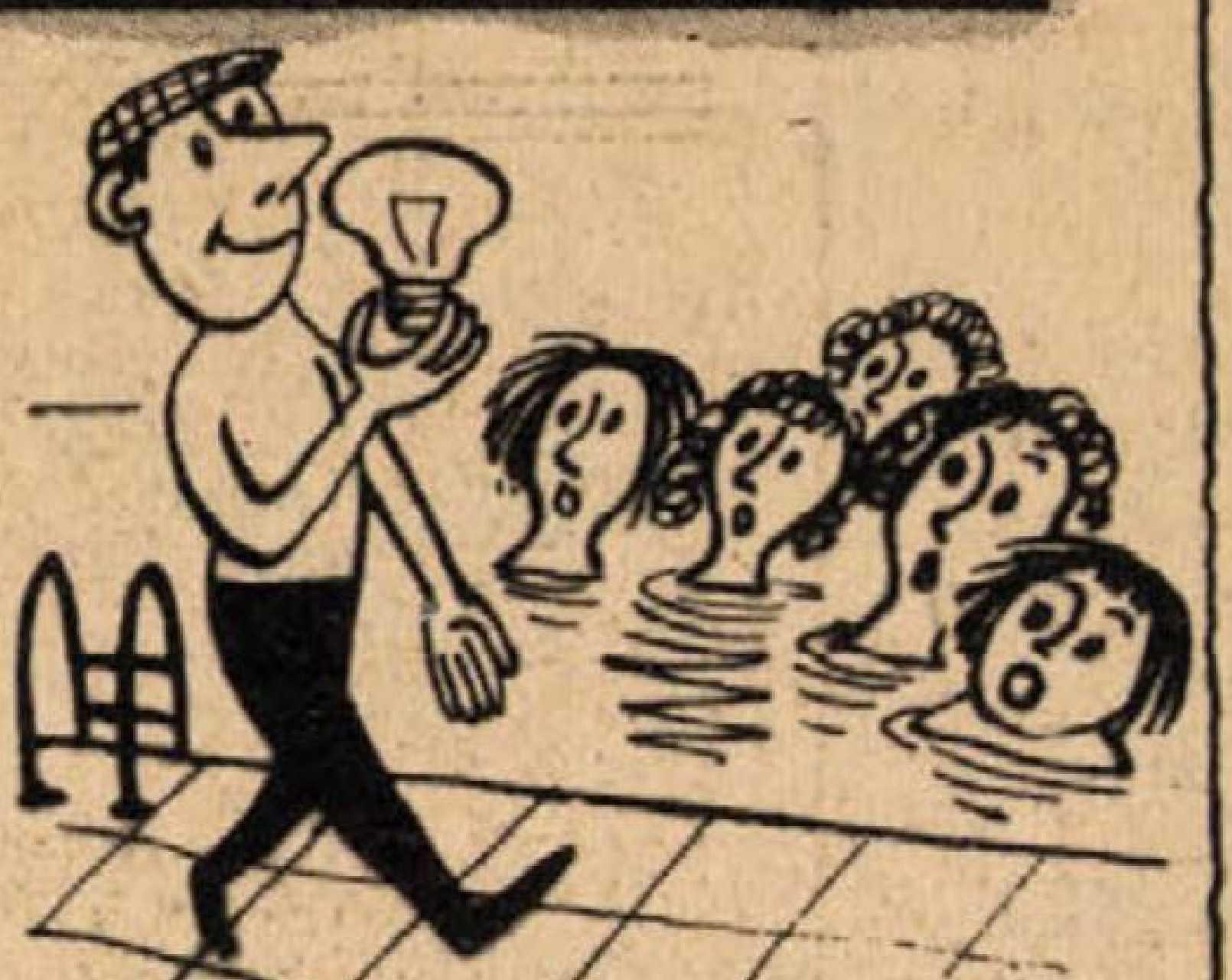

December 28-án, a délelőtti órákban, a Széchenyi-fürdő női medencéi zsúfolva voltak fürdőzőkkel. Én a nagymedencében ültem a vízben. Egyszer csak azt vettem észre nőtársaimmal együtt, hogy a terem közepén, a villanybura, a mennyezetről lefelé ereszkedik. Ki akartam menni a vízből, hogy szóljak a fürdő egyik alkalmazottjának, amikor a nők között nagy zsivaj támadt. A kötényük után kapkodtak és a vízbe menekültek. Minden okuk megvolt rá: egy szőke fiatalember lépett a fürdőterembe, villanykörtével a kezében. A rákvörösre pirult szőke ifjú, aki nyilván kimelegedett (nem lehetett megállapitani, hogy a melegtől-e), derékig levetkőzött, majd lecsavarta a villanyburát, új körtét helyezett el benne, mire a villanybura felemelkedett a plafonig.

Már azt hittük, hogy ezzel vége a kellemetlen közjátéknak, de az ifjú elkezdte a mi medencénk fölött lógó körte kicserélését is. A pánik nem ért véget, mert állandóan új fürdőzők jöttek, mi pedig a medencéből nem mertünk mozdulni, bár sokunknak a 36 fokos víz huzamosabb használata ártott. Végre itt is megtörtént a csere, az ifjú szerelő elvonult és nemsokára a gőzkamrából hallottuk az asszonyok méltatlankodását.

Amikor kimentem a fürdőteremből, a pihenő ajtajánál dolgozó „kabinos" asszony nem engedett belépni a pihenőbe, mondván, hogy a szerelő most ott dolgozik. Többen ácsorogtunk az ajtó előtt, ahol mindig hideg van, tehát kimelegedett testtel nem tanácsos még egy percig sem ott tartózkodni. Amikor végre beléphettem a pihenőbe, megkockáztattam azt a megjegyzést, hogy mégsem a legnagyobb forgalom idején kellene a szerelést férfival végeztetni. Az „ajtónálló" így felelt: „Nem maga fogja megmondani, hogyan csináljuk!" A szerelő pedig megmagyarázta, hogy éjjel nem végezhetik ezt a munkát, mert akkor sötét van a padláson. Furcsa válasz a technika évszázadában...

Ezek után a következő javaslatom van:

1. A villanyszerelők szereljenek a Széchenyi-fürdő padlására villanyt, ami szerintem nem boszorkányság.

2. Alkalmazzanak egy női szerelőt, ha fürdőző nők között kell villanykörtét kicserélni...

Palkó Vilma

Kedves kis eszpresszó

A Trapéz című filmet akartam családommal megnézni a Corvin moziban, de félórával előbb értünk oda. Bementünk a Corvin közben levő Kati-eszpresszóba, ahol három szimplát és egy adag habot kértünk.

— Kevés a gőz, fekete nincs, csak édesség — mondta a tulajdonosnő.

— Köszönjük, édességet nem kérünk, mert karácsonykor sok süteményt ettünk — válaszoltuk és édesanyánk enni kezdte a felszolgált habot. Pár perc múlva megjelent az előtér és a belső helyiség között levő ajtóban egy erős, magas férfi, a tulajdonos, és erélyesen bekiabált:

— Aki nem fogyaszt, azonnal hagyja el a helyiséget! Aki a habot eszi, az maradhat. Maguk menjenek ki! — szólt ránk.

Tiltakoztam a furcsa hang ellen és a panaszkönyvet kértem.

— Komolyan kéri a panaszkönyvet? — kérdezte vésztjósló hangon a maszek tulajdonos, majd hozzátette. — Na, ha férfi lenne, akkor megmondanám a véleményemet. Maszeknak nincs panaszkönyve és nincs is arra kötelezve, hogy tartson. Egyébként, ha tudná, hogy milyen horribilis adót vetnek ki rám, akkor nem járna a szája.

Ennyi tömény gorombaság hallatára nem tehettünk mást: kifizettük a habért járó két forintot és elhagytuk a helyiséget.

Weber Miklósné,
Márvány u. 31.

Berzsenyi Zsuzsánna
Böszörményi út 6.

Veszélyes lépcső
(Pozsonyi út 12.)

Réber László rajza

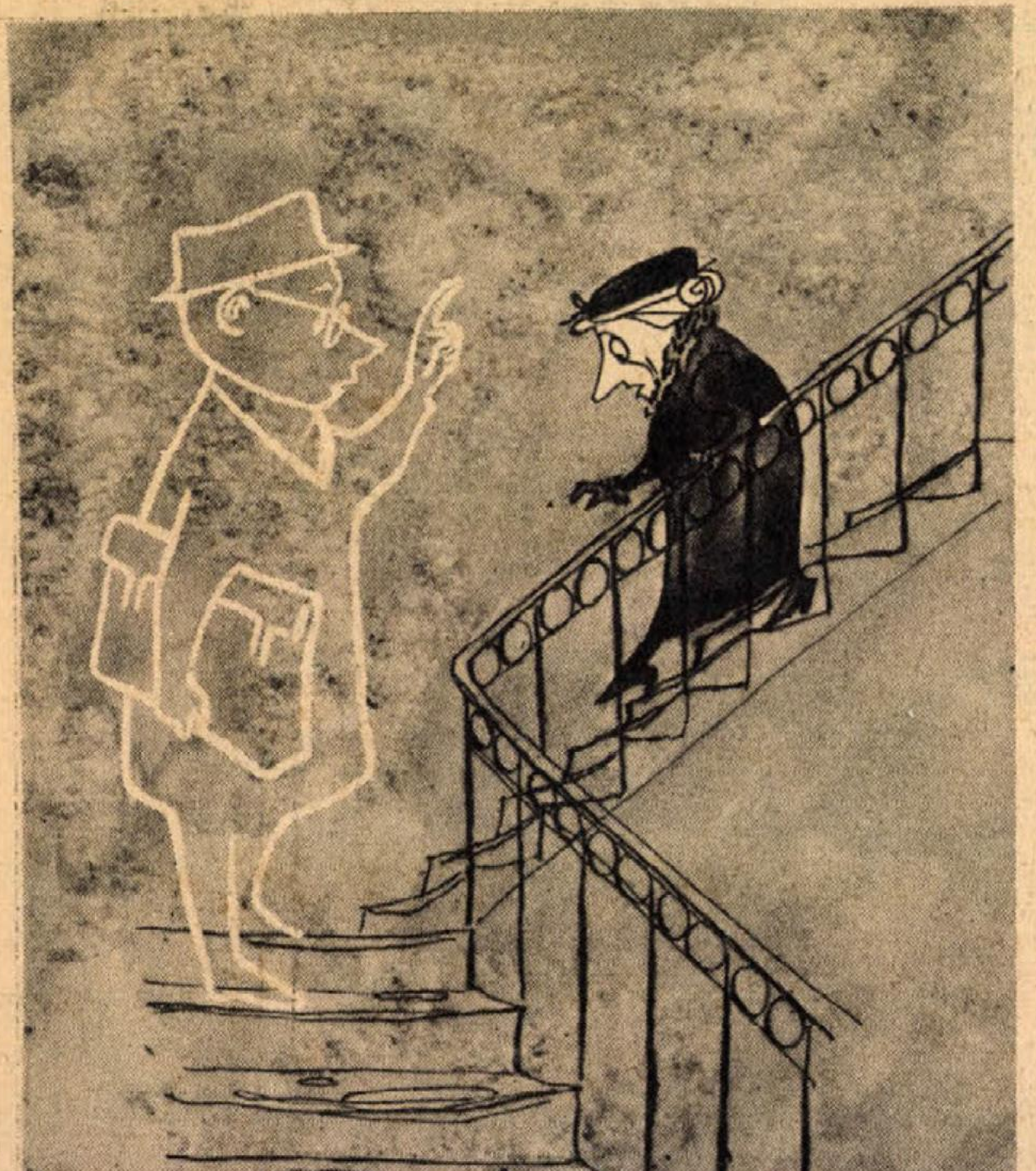

IKV: Ne jöjjön tovább! 1959-ben megjavítjuk! ...

A „Szívküldi"-nek is van szíve

Nem mindennapi kérelemmel keresett fel bennünket Tóth Imre, a „Béke" tengerjáró hajó pincére. Libanonból küldött levelében megírta, hogy december 29-ére, tizennyolcadik házassági évfordulójára „Szivküldi"-t fizetett be a Magyar Rádiónál. A rádiótól azt a választ kapta, hogy üzenetét csak január végén tudják közvetíteni. Felhívtuk a rádió „Szív küldi"-osztályát és soronkívül beiktatták az adást.

December 29-én délben különösen két ember hallgatta boldogan Lohengrin Nászindulóját. Az egyik a Trieszt felé tartó hajón, a másik — Rákospalotán.

Hiába, a „Szívküldi"-nek is van szive...

P. M.

Orvoslást kér az orvos

Október és december vége között nagyon gyatra volt községünkben az áramszolgáltatás. Három olyan rossz hetünk volt, amikor vagy egyáltalán nem volt villany, vagy olyan haloványan világított az égő, hogy alig lehetett látni. Most, amikor karácsony estéjén, december 25-én ezt a levelet írom, megint nem ég a villany, csak a petróleumlámpám füstölög. Újévi ajándékul végre ezen a környéken is megjavíthatnák az áramszolgáltatást.

Dr. Domokos Ferenc
körzeti orvos,
Mesterszállás

Üzen a rovat

Értesítjük Molnár Istvánné vecsési olvasónkat, hogy kérésünkre a községi tanács megvizsgálta szociális helyzetét és a községfejlesztési járulékát mérsékelte.

*

Varró Vince kókai lakos ügyében értesítést kaptunk. A tévedésből elmaradt sörblokkjait és 1200 forint táppénzét a Kőbányai Sörgyár kiutalta.

*

Pajger János (Bp., XXII., Pozsonyi u. 21.) sütőipari dolgozó részére az Élelmezési Ipari Dolgozók Szakszervezete betegségi gyorssegélyt utalt ki.

Mindenféle

Azt remélem, hogy az új évben tökéletesen megoldják az emberi energiának békés célokra való felhasználását.

*

Bármilyen nehézségei vannak egy írónak, mindig talál vigasztaló példákat. Ha későn kezd írni, itt van a világhírű Pirandello, aki 55 éves korában fogott hozzá az íráshoz. Ha keveset ír, ott van a világhírű Flaubert, aki mindössze öt regényt írt egész életében. Ha nem tud írni, ott van a világhírű... oppardon...

*

Súlyos fegyelmit kap a pokolban az az ördög, aki félrelép és jócselekedetet követ el.

*

A butaság betegség, de szerencsére rendkívül könnyű eltitkolni a beteg előtt.

*

Nem lehet egy operát igazán élvezni akkor, ha az ember követi a cselekményt.

*

Noha semmiféle arisztokratikus gőg nincs bennem, meg kell mondanom, hogy a családfámat egészen az egysejtűkig tudom levezetni.

*

Milyen jó annak a művésznek, akit életében nem ismernek el. Megmenekül az elégedettségtől, s az el nem ismertség feszültségében, összeszorított fogakkal, dacból alkotja élete végéig a remekműveket.

*

Az ember addig ostoroz egy bűnt, amíg el nem követi.

*

Egy ismerősöm elmondta, hogy utálja az állatmeséket, amióta egy sakálban magára ismert.

*

Akkor nyugodt az ember, ha több gondja van. Az egyik elnyomja a másikat.

*

Az emberiség még gyermekcipőben jár, pontosabban katonabakancsban.

*

Megfilmesítették a Háború és békét, amelynek a meséjét különben már a regény megírása előtt eredetiben eljátszották.

Feleki László

Egy diplomáciai irattárban

Schwott Lajos rajza

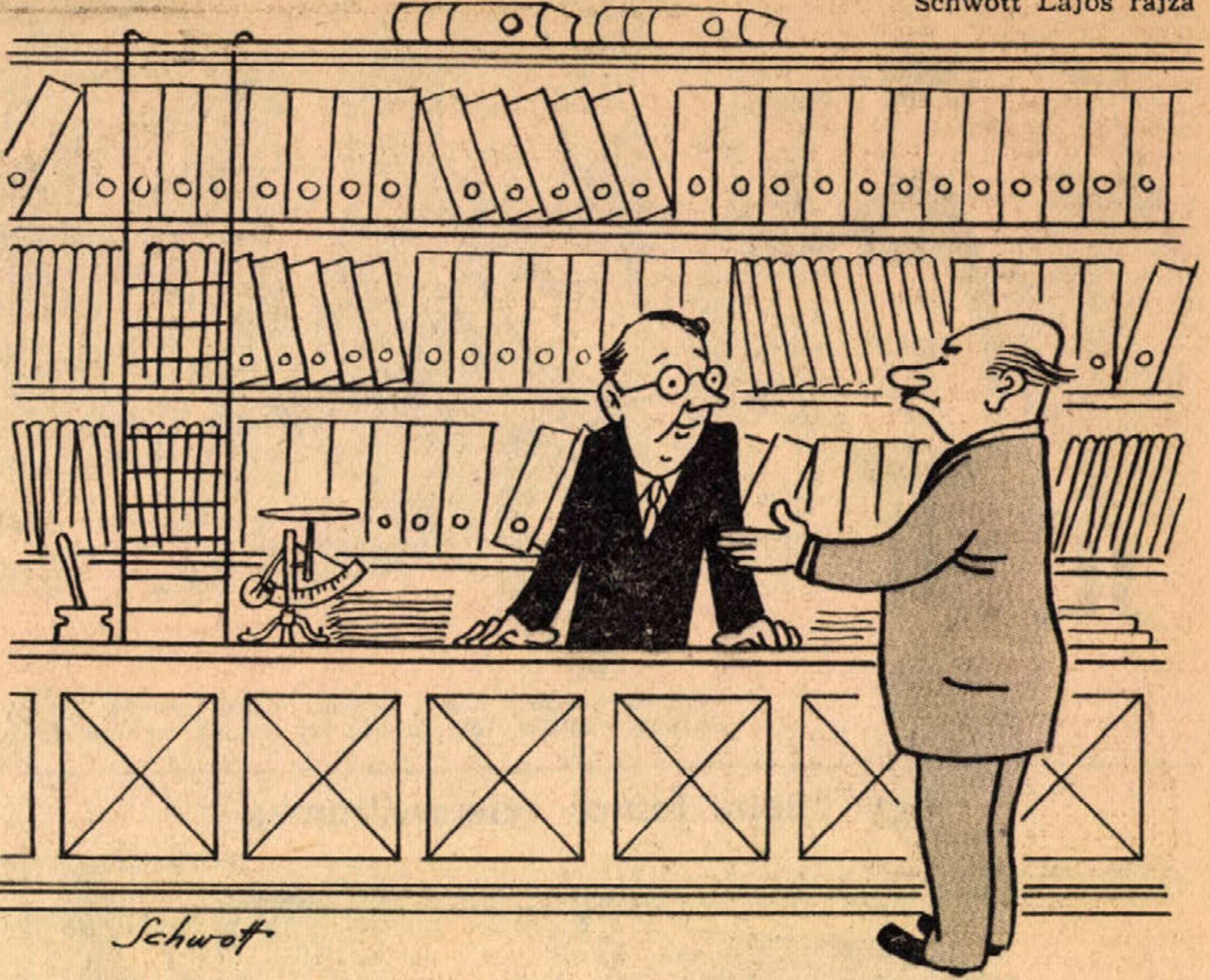

— Elő tudná keresni az amerikai diplomáciai okmányokat?
— Ó, hogyne, pillanat alatt... Megismerem őket a petróleumszagukról...

Jó kis társasjáték

Pusztai Pál rajza

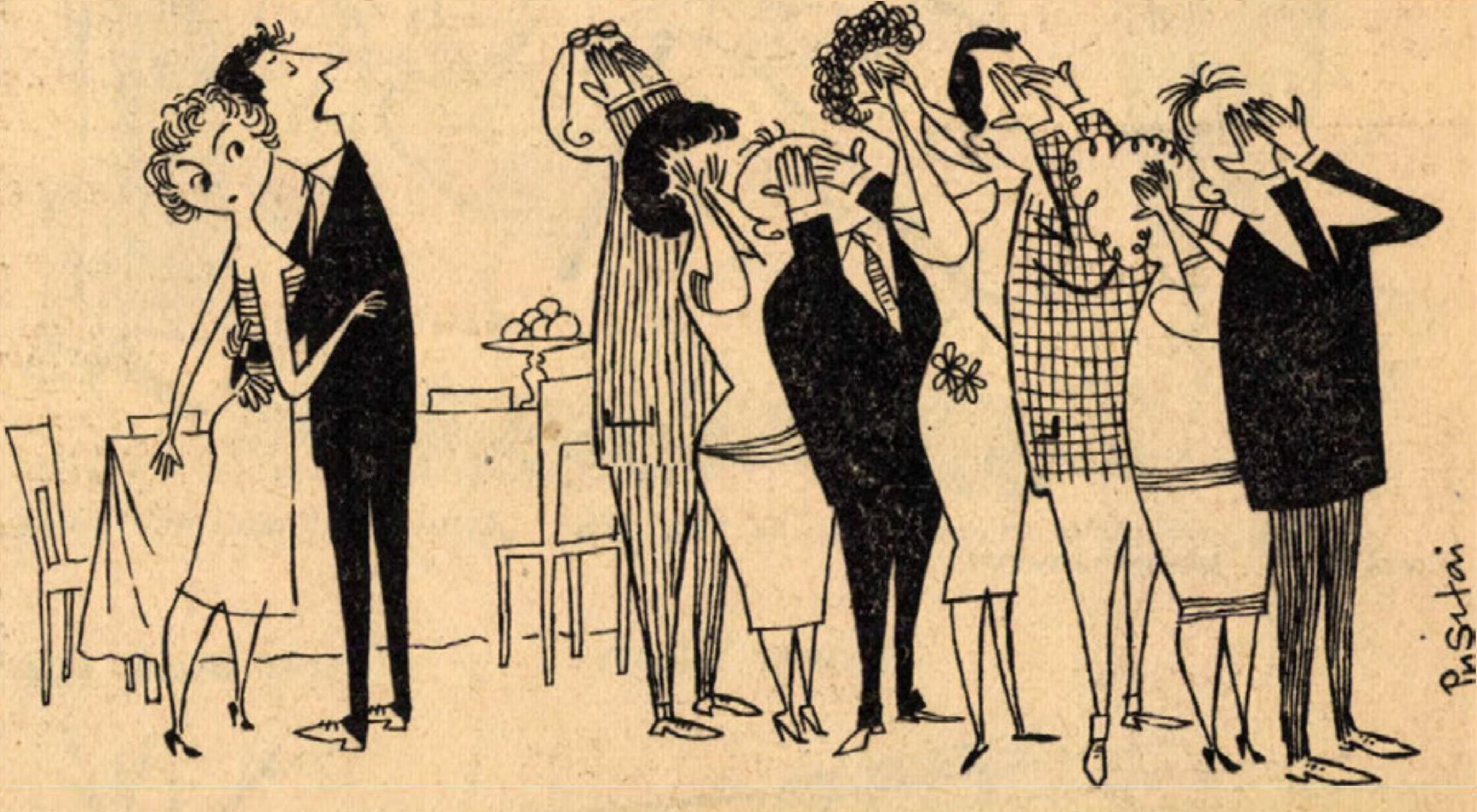

— Most pedig mindenki maradjon így, amíg nem szólok!...

Bizalmatlanság

Réber László rajza

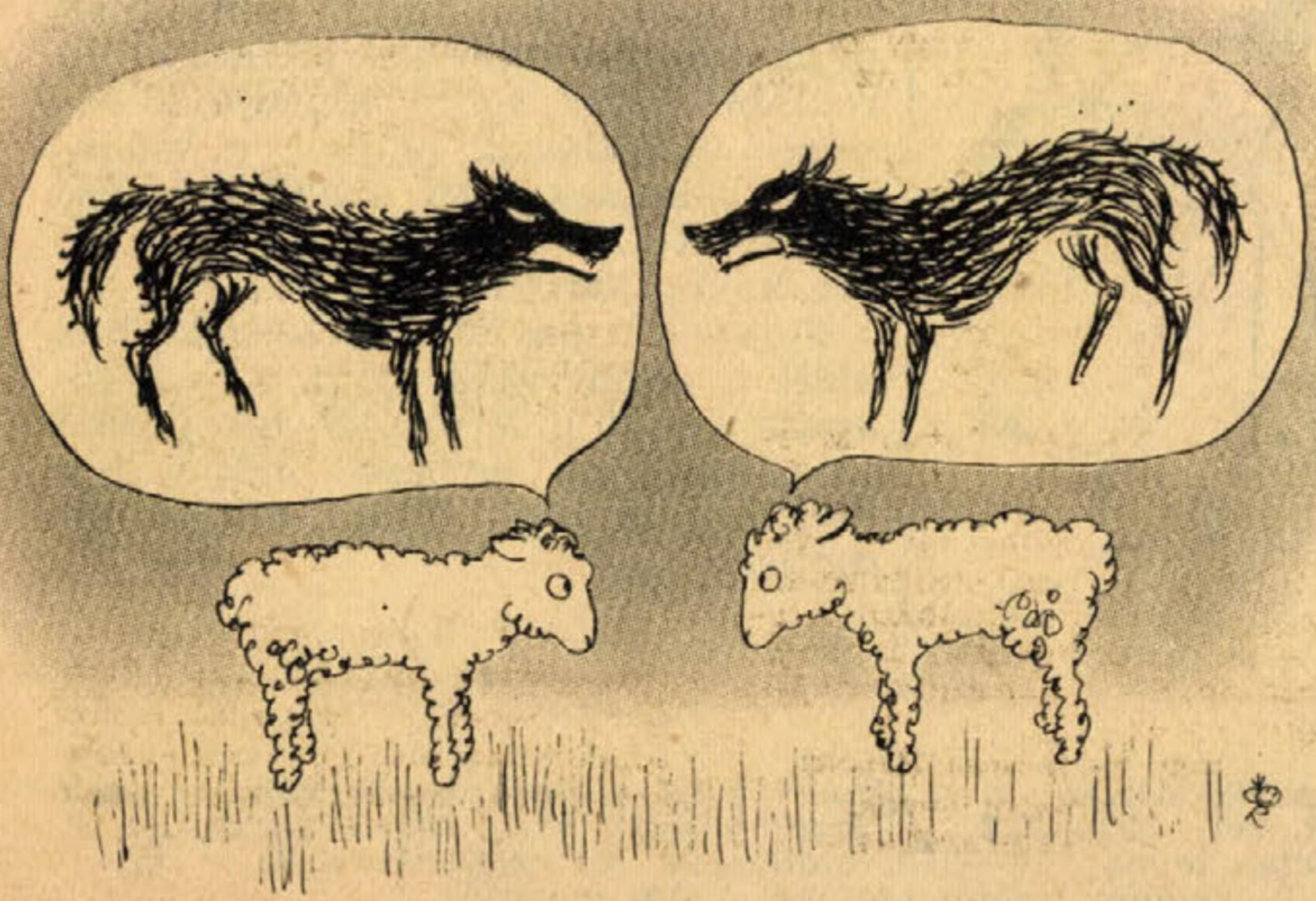

Tapintatos portás

Schwott Lajos rajza

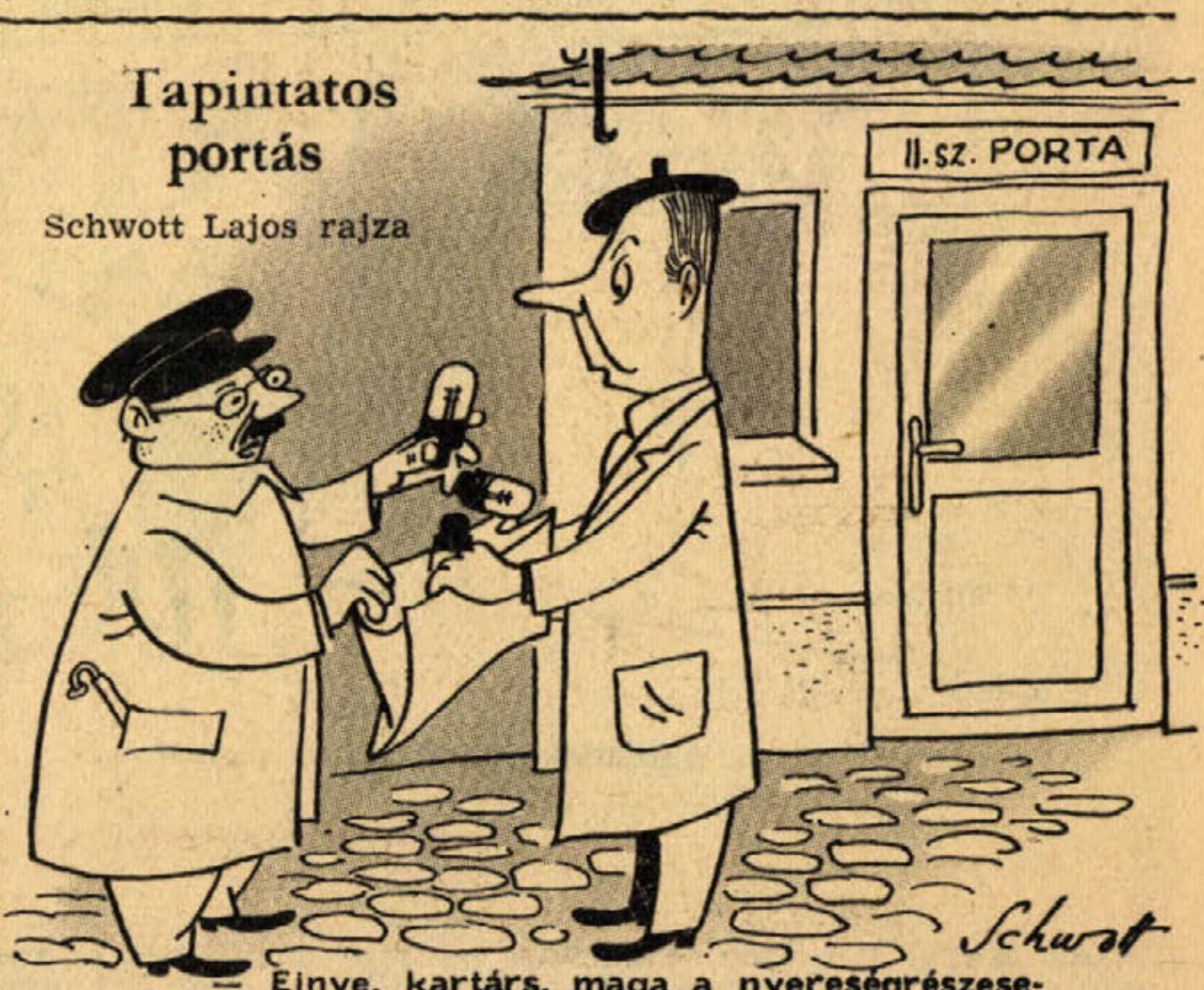

— Ejnye, kartárs, maga a nyereségrészesedést természetben akarja kivinni?!

Sok az eszkimó...

Pusztai Pál rajza

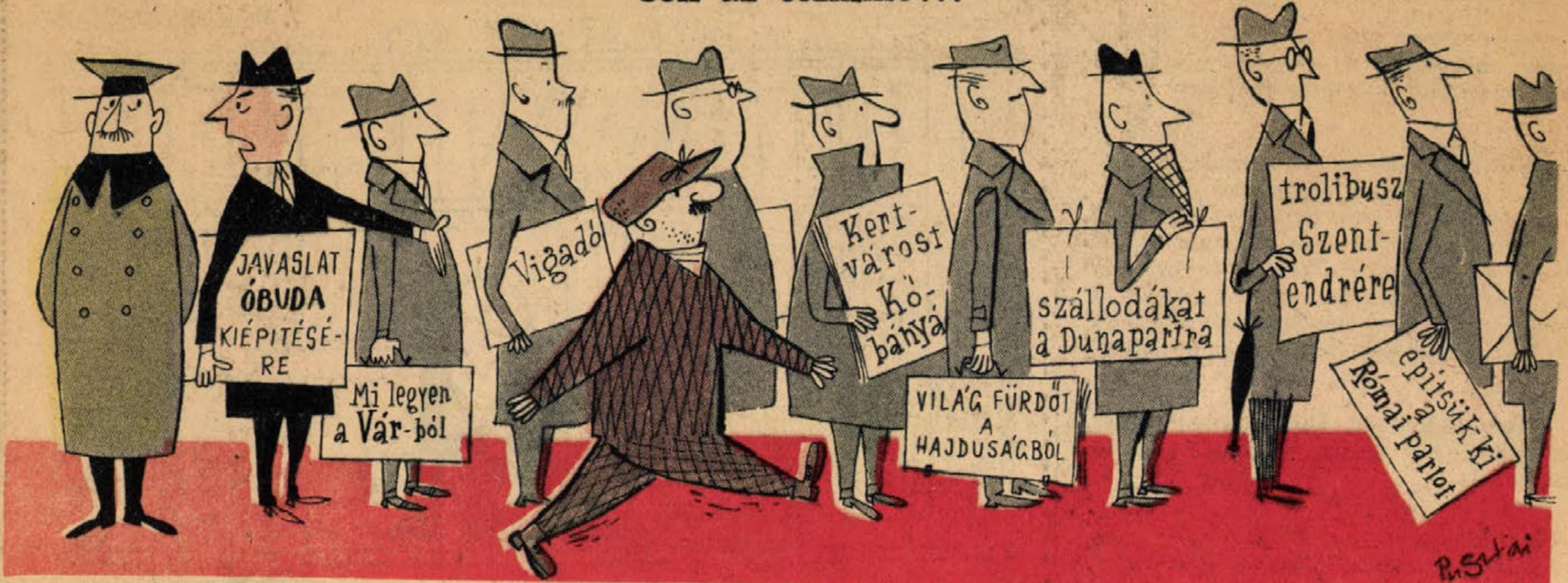
JAVASLAT ÓBUDA KIÉPITÉSÉRE
Mi legyen a Vár-ból
Vigadó
Kertvárost Kőbányá
VILÁG FÜRDŐT A HAJDUSÁGBÓL
szállodákat a Dunapartra
trolibusz Szentendrére
építsük ki a Római partot
Pusztai

— Ezt az embert miért engedi előre, portás kartárs?
— Azért, mert ő nem javaslatot hozott, hanem dolgozni akar...

Egy felette fontos telefonállomás

Toncz Tibor rajza

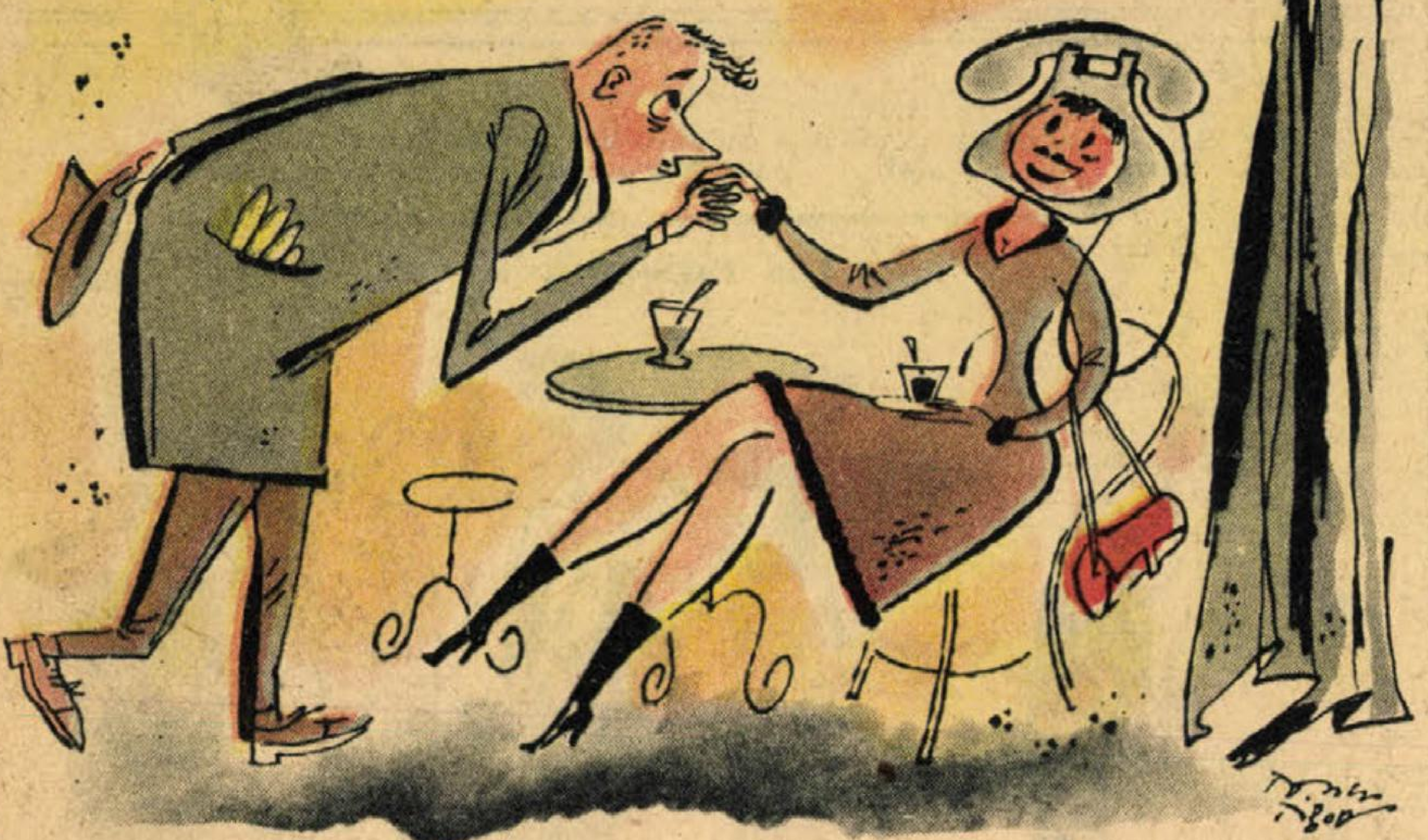
Toncz Tibor

— Most még titkos számom van, de februárban „Cicus" név alatt már benne leszek az új telefonkönyvben...

Rossz álom

Várnai György rajza

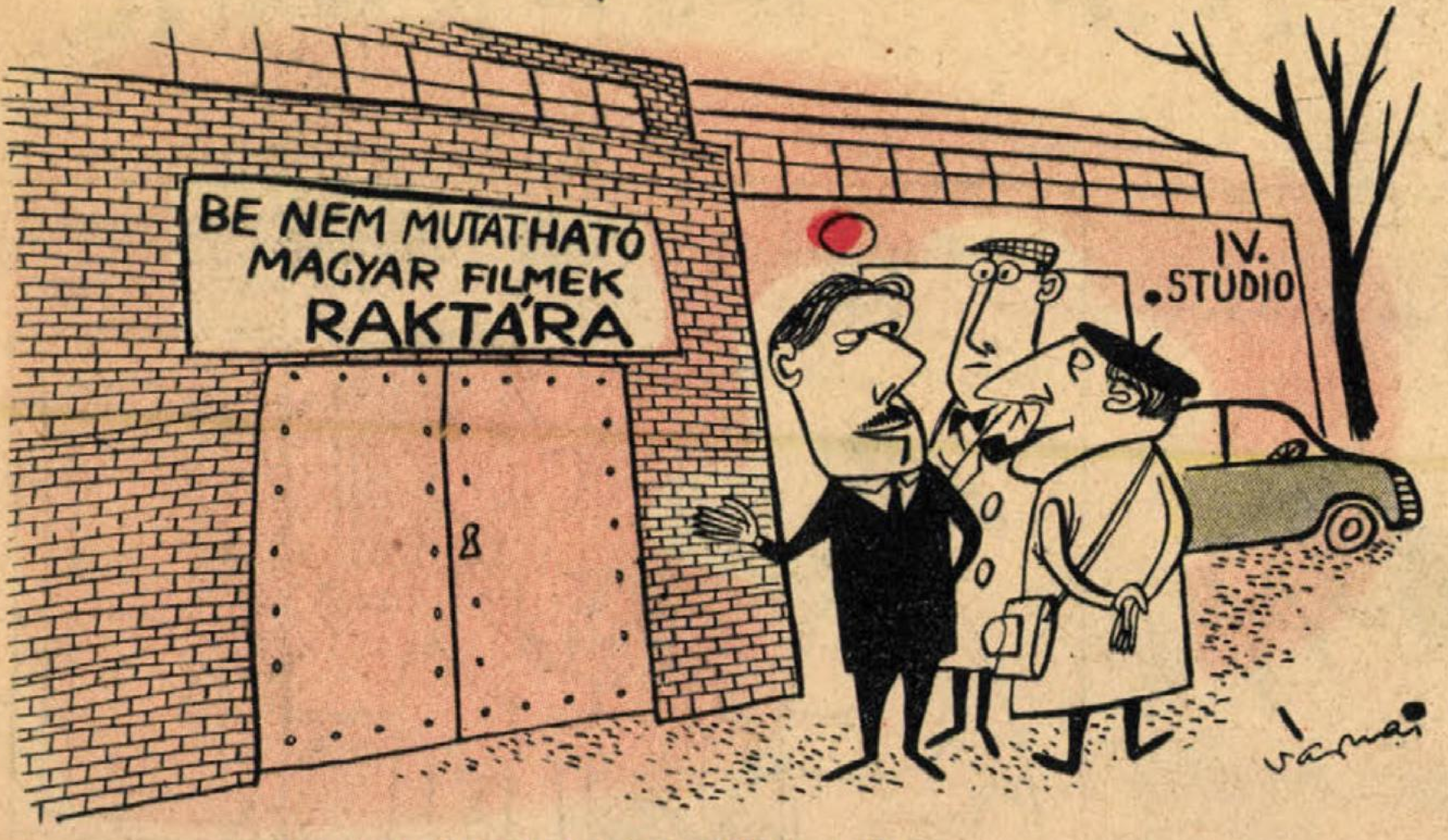
BE NEM MUTATHATÓ MAGYAR FILMEK RAKTÁRA
IV. STUDIO
Várnai

— Ezzel az épülettel bővítettük a gyárat...

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Ketten ülnek a vendéglőben, egy díjbirkózó külsejű férfi és egy vékonydongájú kis emberke. A díjbirkózó így szól a cingárhoz:

— Hogy lehet az, hogy egy olyan kicsi ember, mint maga, olyan sokat eszik?

— Ó — mondja a másik —, belülről nem vagyok én olyan kicsi, mint amilyennek kívülről látszom.

*

A híres színész vendéglőbe megy, levest és halat rendel.

A pincér először a halat hozza. A színész megkérdi:

— Mondja, fiam, miért hozza a halat a leves előtt?

— Azért, mert nagy tisztelője vagyok önnek.

— Ezért kellett előbb hozni a halat?

— Igen, mert ezzel a hallal már egy percig sem szabad tovább várni.

Szagos televízió

A „Daily Express" washingtoni tudósítója jelenti, hogy egy új találmányt szabadalmaztattak a minap Amerikában. Ez pedig nem más, mint a szagos televízió. Elsősorban a reklám-adások során kívánja a feltaláló alkalmazni, amikor a különféle hirdetések alatt a hallgató-néző szagolhatja is az illető portéka illatát, kávét, parfőmöt, benzint stb.

Persze bizonyára a színdarabok alatt is alkalmazák majd, s csak fokozza a néző műélvezetét, ha Hamlet előadása alatt nemcsak hallja, hanem érzi is, hogy valami bűzlik Dániában.

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.